

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/18 • 20 Mayıs 2000 • 5 DM.

- ✓ *Özelleştirme ve işten çıkarmalar yoğunlaşıyor*
- ✓ *Grev ve örgütlenme yasakları sürüyor*
- ✓ *Ölüm hücreleri kullanıma hazırlanıyor*
- ✓ *Kontr-gerilla cinayetlerinin üstü örtülmeye çalışılıyor*
- ✓ *Kitleler futbol fanatizmiyle uyuşturuluyor*

*Yeni saldırı dalgasını
yeni bir güçle göğüsleyelim!*

**Devrimci program altında
birleşelim,
savaşalım!**

İÇİNDEKİLER

Kanlı duvara çekilen ince sıva!	4-5
Operasyonların ikinci perdesi.	6
Mumcu operasyonu	7
Sınıf hareketi	8-11
Lastik işçilerinin mücadele sorumlulukları ve görevleri	12-13
Tersanelerin kapatılması saldırısına karşı sesiz kalınamaz!	14
Kapitalizme karşı dünya ölçüsünde büyüyen mücadele dinamikleri (Orta)	16-18
Nükleer enerji ne "temiz"dir, ne de "ucuz"	19
Kamu emekçileri hareketi	20-21
Zindanlar	22-23
Yeni kitaplarımız	26-27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/18 • 20 Mayıs 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

833. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
:

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

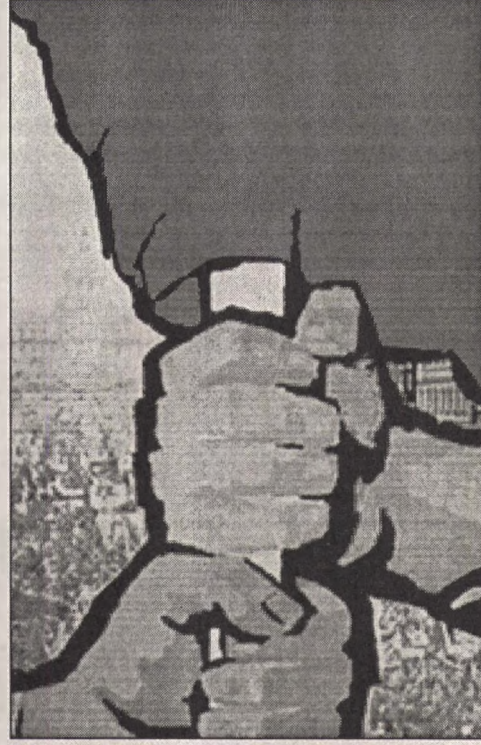
Kızıl Bayrak'tan...

"Faili meğhulleri aydınlatma" adı altında sürdürülen kontr-gerilla cinayetlerinin üstünü örtme operasyonları sürerken, devlet, aklanma-güçlenme yolunda yeni bir imkana kavuştu. Galatasaray'ın UEFA kupasını alması, tüm diğer gündem kapatma operasyonlarını ikinci plana düşürdü. Kitleleri futbol şovenizmiyle uyuşturma-kaynaştırma, düzene/devlete bağlama konusunda müthiş imkanlar yarattı.

İtalyan ve Latin Amerika faşizmlerinden sonra, tarih, Türkiye'de tekrerrür etmeye başladı. Galatasaray'ın UEFA kupası adı altında iktidara armağanı, güçlü bir yönetim aracı sunmak oldu.

Şimdi sadece medyanın gücüyle ve epeyce bir süre, kitlelerin ilgisi bu "başarı"ya kilitlenebilecek ve devlet, kitlelerin bu sarhoşluğundan yararlanarak IMF-TÜSİAD saldırı programını hızlandırmaya çalışacaktır.

Bu kaos içinde, sağduyusunu az buçuk korumayı başaran sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, ilginin yeniden sermayenin saldırılarına ve sınıf mücadelesine yönelebilmesi için büyük bir uğraş içine girebilmelidir. IMF-TÜSİAD patronlarından ve hükümetteki uşaklarından ardardına gol yediği bir süreçte, hiç bir emekçinin, Galatasaray'ın golleriyle sarhoşlamaya, kendi yaşamını ve sefaletini, işsizliğini ve yoksunluğunu unutmaya hakkı yoktur. Sahte sendika yasasının, düşük ücret zamlarının, nema gasplarının gündemde olduğu bir süreçte, kamu emekçilerinin, Galatasaray'ın zafer şöleni için değil, hak eylemleri için alanlara çıkması gerekir. Grev yasaklarının ve diğer saldırıların tüm hızıyla sürdüğü bir dönemde, işçilerin, tüm güçleriyle

grev ve direnişlerle dayanışmayı örgütlemek, mücadeleyi yükseltmek için çalışması gerekir. Bu çerçevede, somutta, grevi yasaklanan lastik işçileriyle, greve başlayan SASA işçileriyle, sendikalaştığı için işten çıkarılan Cumhuriyet gazetesi çalışanlarıyla, Ankara/Yenişehir belediye direnişçileriyle, Kimya Teknik grevcileriyle vb. dayanışma daha da yükseltilmelidir.

*TİS görüşmeleri tıkanan İstanbul belediye işçileri, sektörde örgütlü iki sendikancı (Genel-İş ve Belediye-İş) ortak kararıyla birleşik eyleme hazırlanıyor. Eylem için ortak komite oluşturan belediye işçileri, eylemin kitlesel geçmesi için çalışma yürütüyor. 24 Mayıs'ta yapılacak olan yürüyüş, Vatan caddesi ve Unkapanı olmak üzere

iki koldan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne doğru gerçekleştirilecek. Belediye işçilerinin bu eyleminin, daha genel katılımlı ve güçlü bir mitinge dönüştürülebilmesi gerekiyor.

*Niğde temsilcimiz Zemin Demirel'in, 1 Mayıs öncesi yaşanan gözaltısı karşısında gösterilen kararlı ve tok tutum, düşman üzerinde etkili olmaya devam ediyor. Zemin yoldaşın serbest bırakılmasının ardından, düşman, bu kez de eski İzmit temsilcimiz Özden Demirel'i gözaltına alarak tutukladı. Ancak kısa zamanda tutukluluğunu kaldırmak zorunda kaldı. Bu tür saldırılarla Niğde ve çevresinde sosyalist çalışmamızın aksatılamayacağını, tersine, çalışmaya daha hırslı ve daha sıkı sarılacağımızı onlar da görüyorlar. Özden yoldaşa ve Niğde'deki tüm yoldaşlara, tüm Kızıl Bayrak çalışanları ve okurları adına, bir kez daha geçmiş olsun diyoruz.

hazırlanıyor...

"Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermektedir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihi yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kılan maddi temeller çıkacaktır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkacaktır. Bu sonuncular programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir..."

"Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye'de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılacağı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor..."

"Kapitalizmin en özsel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü: şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü..."

"Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkuşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz çelişkilerinin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor."

Fiyat: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm • Derleyen: H. FIRAT

Derleyen: H. FIRAT
Parti programı üzerine/2
Teorik ve ilkesel
bölüm

Yeni saldırı dalgasını yeni bir güçle göğüsleyelim!

Devrimci program altında birleşelim, savaşalım!

Şu günlerde saldırı programının iki önemli maddesi daha yürürlüğe konuluyor. Sosyal güvenliğin tasfiyesi ve hücrelerin kullanılmaya başlanması.

Aynı süreçte sınıfa yönelik başka saldırıların da yürürlükte olduğu biliniyor. Grev yasağı bunların başında geliyor. Ancak sistemi en çok zorlayacak konuların başında sosyal güvenliğin tasfiyesi ile hücre tipi uygulaması bulunduğu açıktır. Bu ikisinin aynı sürece rastlatılmasının bir nedeni de kuşkusuz bu zorluktur.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi süreci başlatılıyor

Sistemin "reform" adı altında yürüttüğü sosyal güvenliğin tasfiyesi programı, sağlık ve emeklilik sigortalarının tümüyle tasfiyesiyle, özel sigortacılığa geçişin yasal zeminini hazırlamayı hedefliyor. Bu kadar da değil. Bu düzenlemeyle, milyonlarca işçi ve emekçinin üç sigorta kurumunda birikmiş değerleri de yağmalanacak. Sağlıkta özelleştirme hızlandırılacak. Sağlık hizmetleri tümüyle parayla alınır satılır hale geldiğinde, serbest piyasa fiyatlarına göre, herkes parası kadar yararlanacak. Fakülte ve devlet hastanelerinde sağlık hizmetlerinin daha bugünden ulaşılmaz hale getirildiği düşünülürse, özelleştirme tamamlandığında, sağlık kurumlarının kapılarının işçi ve emekçilere tümüyle kapatılacağı açıktır. Elbette onlara uygun sağlık kuruluşlarının da yolu açılacaktır. Varoşlardaki düşük ücretli-düşük standartlı, yarı-kaçak dispanserler vasıtasıyla, kapitalizmin bitlerine de kanlanma imkanları sağlanacaktır.

Tasfiye programının bu ve benzeri ayrıntıları, devrimci ve sendikal işçi basınında uzun süredir işlenmektedir. Ancak, değişik nedenlerle de olsa, bu yayınların okunma düzeyinin çok sınırlı olduğu biliniyor. Bunu aşağılık burjuvalar da bildiğinden, programı sorunsuz kabul ettirebilmek için çeşitli dalaverelere girişiyorlar. Ne de olsa tüm kitle iletişim araçları onların elinde. Gazeteler, televizyonlar, köşe yazarları, üniversite kürsüleri onların elinde, onların hizmetinde. Amaca ulaşmak için her yolu mübah sayan bir zihniyete de sahip olunduğunda, yalan-dolan-çarpıtma ve aldatmacanın bini bir para. Çalışma bakanı zatın SSK'lardaki yolsuzluklar üzerine demeçleri ve medyanın bu kampanyada üstlendiği rol, bunun en çarpıcı örneklerinden biridir.

Bu nedenle, saldırının en geniş kapsamıyla işçi-emekçi kitlelere anlatılabilmesi için gazete, dergi ve bültenlerin dışında, daha geniş kitlelere hitap edebilecek araçların en yaygın biçimde kullanılması zorunludur. Ancak asıl sorun ya da asıl iş, bundan sonrasına aittir. Çünkü işçi ve emekçiler, tüm ayrıntılarını ve kapsamını bilmeseler de, bunun kendilerine saldırı olduğu konusunda herhangi bir kuşku taşımamaktadırlar. Sistemin çabası daha ziyade küçük ve orta burjuva tabakalar üzerinde etkili olabilmektedir. İşçi ve emekçiler cephesinde asıl sorun, bu saldırıya karşı nasıl mücadele edileceği, saldırının nasıl püskürtülebileceği noktasındadır. Bu nedenle devrimci basınının da artık daha çok sorunun bu yönüyle ilgilenmesi gerekmektedir.

Hücreler açılıyor!

Hücre saldırısı için de benzer şeyler söylenebilir. Burada tek fark, saldırının öncelikli muhatabı olan devrimci tutsakların soruna ve çözümlerine tümüyle vakıf olmalarıdır. Sorunun kapsamı ve çözüm yolları konusunda aydınlatılacak ve örgütlenecek muhatap, yine işçi ve emekçi kitlelerdir.

İşçi sınıfının devrimci programı, adı üzerinde, işçi sınıfının burjuvaziye ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelesinin yol göstericisidir. Mücadelenin her aşaması, iktisadi-siyasi her yönü için geçerlidir bu. Ve içinde bulunduğumuz süreç, programda yer alan acil iktisadi-sosyal ve siyasal (demokratik ve anti-emperyalist) istemlerin sınıf içinde en yaygın propagandası ile mücadelenin bu istemler etrafında örülmesinin zeminlerini döşemektedir.

Bu iki kapsamlı saldırının neden aynı sürece rastlatıldığına ilişkin söylenebilecekler, hücre saldırısı konusunda sınıfın bilinçlendirilmesi çabasına da ışık tutacaktır. Düşman aklısıra, farklı cephelerden aynı zamanda saldırıya geçerek, güçlerimizi şaşırtmayı ve bölmeyi hedeflemektedir. Güya, devrimci yapılar kadrolarını hücre saldırısına karşı mücadeleye seferber edeceklerinden, sınıf tümüyle sermayenin hizmetindeki sendika bürokratlarının insafına terkedilecek, onlar da binbir oyalama taktiğiyle sınıfı mücadeleden alıkoyacaklardır. Aynı şekilde, sınıf sosyal güvenlik saldırısı karşısında ne yapacağını şaşırmış durumdayken, hücre saldırısıyla ilgilenmeye imkan bulamayacaktır. Kuşkusuz bu kirli hesapları için ek önlemler de alacaklardır. Aydınlarla yönelik suikastlar gibi, kitlelerin hassas olduğu kimi konularda perde işlevi görebilecek "başarılı operasyonlar"ı sürdürebilirler. Mumcu ve Kışlalı'nın tetikçilerinin ardarda ve elle konulmuş gibi güya "yakalanması" ve bizzat kontr-gerilla icraatı olan bu iğrenç suçların İran'a fatura edilerek halk kitlelerinin aldatılması, ardından Bahriye Üçok ve Muammer Aksoy cinayetlerinin faillerinin bulunduğu iddia edilmesi, bu oyunun sürdürüleceğini göstermektedir. Kamuoyu bu tiyatroyu izlerken, sınıfa yönelik saldırıların hızlandırılması ihtimal dahilindedir.

Sürece devrimci müdahale kilit önemdedir

Düşmanın bu emelinin boşa çıkarılabilmesi, tümüyle, devrimci ve öncü işçi-emekçilerin çabalarıyla mümkün olacaktır. Bütünlüklü saldırılara karşı birleşik mücadelenin örgütlenebilmesi için, ulaşılabilen tüm öncü-ilerici işçi ve emekçiler ikna ve seferber edilmelidir. Gelişen her işçi-emekçi eylemliliği için dayanışmanın örgütlenmesi, bu çalışma sırasında işletmelerle bağların sıkılaştırılması, öncü işçilerle ilişkilerin kalıcılaştırılması, yeni ilişkilerin kurulması hedeflenmelidir.

Sınıf hareketimizin bu süreçten başını kaldırarak çıkabilmesi, saldırıları ayağa kalkmanın vesilesi haline getirebilmesi, öncülerinin devrimci bir program altında birleşebilmesiyle mümkündür. Demek ki, işçi sınıfının devrimci programı, onun formüle ettiği acil demokratik istemler, birleşik mücadelenin örgütlenmesi konusunda, sınıf devrimcilerinin elindeki en güçlü araç olabilmelidir. Parti tanıtım kampanyası, bir takım ajitasyon sloganlarıyla sınıfa dışarıdan seslenme demek

değilse eğer, yapılması gereken programa hakkını vermektir.

İşçi sınıfının devrimci programı, adı üzerinde, işçi sınıfının burjuvaziye ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelesinin yol göstericisidir. Mücadelenin her aşaması, iktisadi-siyasi her yönü için geçerlidir bu. Ve içinde bulunduğumuz süreç, programda yer alan acil iktisadi-sosyal ve siyasal (demokratik ve anti-emperyalist) istemlerin sınıf içinde en yaygın propagandası ile mücadelenin bu istemler etrafında örülmesinin zeminlerini döşemektedir. Sınıf mücadelemizin canlı süreçlerinden süzülmüş bu taktik istemlerin, yine mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda, onun harekete geçirici dayanakları olarak kullanılabilmesi, tümüyle bu istemlerin anlamının, mantığının ve sınırlarının, onların içine oturduğu genel devrimci perspektifin sınıf devrimcisi militanlar tarafından ne derece anlaşılabilmesine, içselleştirilebildiğine ve ne denli etkin kullanılabilmesine bağlı olacaktır.

Programın, öncelikle süreç açısından, sınıf içinde tartışılır kılınmasının bir yolu, basınının bu doğrultuda en etkin biçimde kullanılabilmesidir. Öncü işçi ve emekçilerin, okurların, taraftarların, kadroların programa ilişkin görüşleri ve program üzerine tartışmalar yayınlarımıza parça parça yansımaktadır. Bu daha etkin ve yaygın olabilmeli, her sınıf devrimcisi militan programa ilişkin görüş, izlenim ve değerlendirmelerini basınıma yansıtabilmelidir. Bu, parti programının daha derinlemesine incelenmesini ve tartışılmasını teşvik edecek, bu tartışmanın işçilere ve emekçilere taşınmasını, ve böylece, parti programının sınıf mücadelesinde hak ettiği biçimde etkin bir silah olarak kullanılabilmesini de kolaylaştıracaktır.

Bir sınıf devrimcisi, hücre saldırısına karşı dışarıda örülecek mücadelenin sınıf mücadelesinden ayrı düşünülmemeyeceğini bilir. Dolayısıyla, düzenin zindanlarındaki tutsak devrimcilere, yoldaşlarımıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmenin bizim için en geçerli yolu, sınıf hareketine karşı sorumluluklarımızın yerine getirilmesidir. Ona, programımızın da gücüyle yapacağımız devrimci müdahalemizdir. Bu mücadelede güçlü bir rehber sahibiz. Partinin, Habip ve Ümit yoldaşlar şahsında somut örneğini gördüğümüz, devrimci düşünce ve davranış alanındaki yolaçıcı önderliği ile programımızın yol göstericiliği, başarımızın güvencesidir.

“UMUT” operasyonu:

Kanlı duvara çekilen ince siva!

Devlet, önce Mumcu ve Kışlalı suikastını birkaç tetikçi ile İran'ın üzerine yıkarak, kendi kontra suçlarını gizlemenin ve kendisini temize çıkarmanın yeni bir tertibi içindedir. Bu kadari aklama operasyonu için yeterli görülmemiş, hemen ardından Bahriye Üçok ile Muammer Aksoy cinayetlerinin sözde “failleri”ne de ulaşılmıştır!

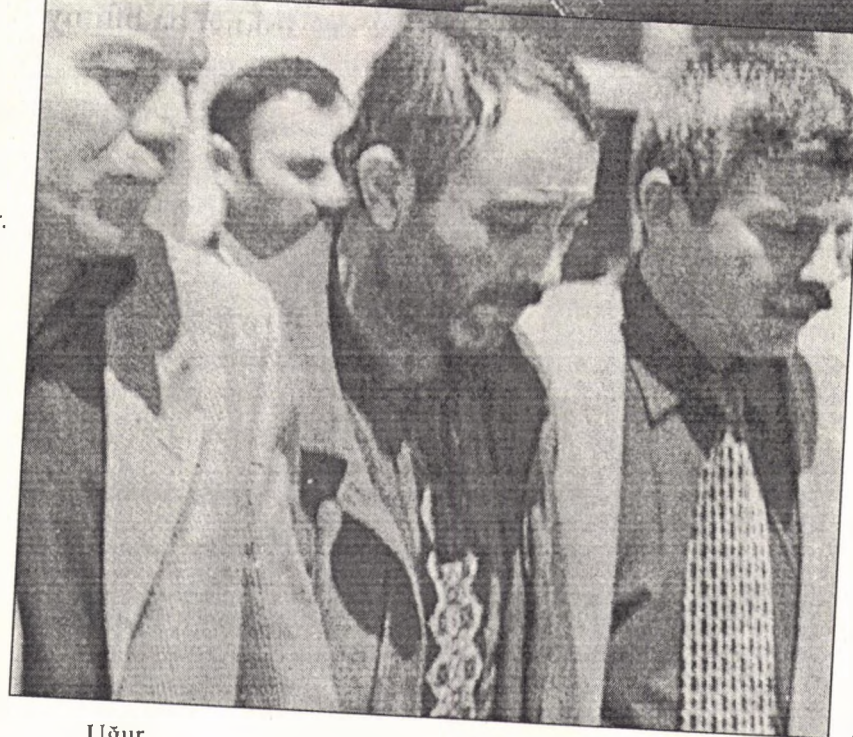
Operasyonun amacı kontr-gerilla devleti gerçeği karşısında toplumun gözlerine yeni bir perde çekmekle sınırlı değildir. Ecevit, operasyonun güttüğü asıl amacı, “yıllardır karanlıkta kalan siyasal nitelikli cinayetlerin birbiri ardından aydınlığa çıkarılması, Hizbullah operasyonunda sağlanan üstün başarı, son olarak da Uğur Mumcu'ya kıyanların belli olması, toplumun devlete güvenini artırmıştır” sözleriyle açıklamaktadır.

Yanısıra, suikastın sadece İran ve taşeron islamcı örgütler bağlantıları öne çıkartılarak, toplumsal muhalefetin “şeriat tehlikesine karşı devlet destekçiliği” kalıbına dökülmesi ve sınıf mücadelesi dinamiklerinin laik-anti laik kutuplaşması potasında eritilmesi amaçlanmaktadır.

Diğer bir amaç, tüm toplumu Ortadoğu'da ABD emperyalizmine aktif uşaklık politikalarının kuşatması altına almaktır. Türk devleti böylece, dün Suriye'ye karşı olduğu gibi bugün de İran'a karşı savaş kartını elinde tutmayı ve haklı göstermeyi ummaktadır. Yarın ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda İran'a karşı bir askeri müdahale gündemleşirse, Türk devletinin emperyalizmin minaresine dikeceği ulusal kılıf şimdiden hazırlanmaktadır. MGK da boş durmamış, ilk toplantısının gündemine İran ile ilişkilerin geleceği konusunu almıştır. Bu konuda rotayı ABD emperyalizminin çıkarları belirleyecektir. Bu çıkarların daha özel bir yönü de, “UMUT” operasyonunun İran'da MOSSAD ajanlarının yakalanması ve idamla yargılanmaları sürecinde devreye sokulmuş olmasında ifadesini bulmaktadır. Türk devleti İran'a dönük bu suçlama ile karşı basınç oluşturarak, MOSSAD ajanlarını İran'ın elinden kurtarmanın hesabı içindedir. Ve kendi üzerine vazife ki, Türk devleti şimdiden MOSSAD ajanlarının serbest bırakılması için resmi girişimlerde bulunmuştur. Öyle ki Türkiye'deki “UMUT” operasyonu, İran'da yakalanan MOSSAD ajanları için bir umut olmuştur!

Uğur Mumcu suikastı ile ilgili itiraf:
“Bir tuğla çekersek duvar yıkılır, devlet altında kalır”

Uğur Mumcu suikastı birçok çevre tarafından başından beri devlet/kontr-gerilla ile ilişkili olarak düşünüldü. Suikastın sonrasında devlet eliyle körüklenen İran, IBDA-C, İslami Hareket, Hizbullah, PKK suçlamaları, bu tür zokaları yutmaya en yatkın olan kesimler tarafından bile yeterince inandırıcı bulunmadı. İran-SAVAMA ile bağlantı içindeki bazı tetikçiler rol oynamış olsa bile, Türkiye'de SAVAMA'nın tüm faaliyetlerini izleyen CIA-MOSSAD ve MIT işe karışmaksızın bu suikastın gerçekleştirilemeyeceği ortak bir görüş olarak öne çıktı.

Uğur

Mumcu'nun öldürülmeden önce, kontr-gerillanın bazı kesim ve bağlantılarını da deşifre edebilecek bir araştırmanın son hazırlıklarını yaptığı biliniyor. Yanısıra aynı yıllar, daha sonra 28 Şubat ile aşıktan ifade edilecek “şeriat tehlikesine karşı laik cephenin oluşturulması” siyasetinin pişirildiği bir dönemin başlangıcıydı. Aynı şekilde, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin İran vb. “çıban başı” ülkelere karşı politikalarının uşaklığını İsrail ile birlikte üstlenme ihtiyacı da bu suikasttan umulan yararın bir diğer bileşeni idi.

Suikastın ardından birçok somut işaret de devleti/kontr-gerillayı hedef gösteriyordu.

Suikastta kullanılan C-4 tipi patlayıcıların dünyada ABD-CIA, Türkiye'de ise sadece ordu bünyesinde bulunduğu ve bunlar tarafından kullanıldığı biliniyordu. Suikastın bir süre öncesinde MIT'in ordudan önemli miktarda C-4 temin ettiğinin bilgisi ise daha sonra basına sızdırıldı. Devlet işe, suikast günü delilleri sokaktan süpürerek ortadan kaldırmakla başladı. Sadece devletin elinde bulunan C-4 tipi patlayıcının nereden ve nasıl temin edildiği konusu geçiştirildi.

7 yıl önce başlayan soruşturmanın önünün bizzat devletin en üst kademeleri tarafından kesilmesi de diğer bir göstergeydi. Meclisin ilgili araştırma komisyonu araştırmasının her safhasında

“devlet sırrı” duvarıyla karşı karşıya geldi ve hiçbir ilerleme kaydedilemedi.

PKK itirafçıları olup da daha sonra kontr-gerilla tarafından kullanılan Murat İpek ve Murat Demir, Uğur Mumcu suikastı ile ilgili açıklamalarda bulundular. Suikastın kontr-gerilla ile bağlantılarını sergilediler. Bu açıklamalardan sonra da devlet verilen bilgiler doğrultusunda hiç bir soruşturma yürütmedi. Sadece Murat İpek ve Murat Demir'i susturmak için harekete geçti. Murat İpek ve Murat Demir'in operasyonun tetikçisi olarak deşifre ettikleri Velit Hüseyin ise daha sonra öldürülmüş olarak bulundu.

Anlaşılan devlet, tetikçi olduğu öne sürülen kişiyi öldürerek, diğer bağlantıların açığa çıkmasını engelleme yolunu tuttu.

Dahası suikastın devletin kontr-gerilla çekirdeğinin bir parçası ile bağlantılı olarak örgütlendiği gerçeği, bu aygıtın içinde yer alanlar tarafından açıkça ifade edildi. Ama bu öyle gözden çıkartılıp harcanabilecek basit bir parça değildi, çünkü bütün parçalar zincirin içiçe geçmiş halkalarıydı ve birbirini tamamlıyorlardı. Mehmet Ağar, Uğur Mumcu suikastı ile bağlantılı olarak bu durumu, “bir tuğla çekersek duvar yıkılır, devlet altında kalır” sözleriyle ifşa etmişti. Savcı Ülkü Coşkun ise, Mumcu ailesi tarafından soruşturmayı savaştırmakla suçlanmış ve “elimiz kolumuz bağlı, bu suikast ancak devlet isterse çözülebilir” diyerek, kendini savunmak zorunda kalmıştı!

Kullanılanlar sıradan tetikçiler değildir

Bugün fail olarak lanse edilenlerin tetikçi olup olmadıkları bile tartışmalıdır. Tartışmasız olan ise, devletin bu düzmece operasyon ile suikastın ve benzer suikastların kontr-gerilla ile bağlantısını örtbas etmek, kendisini temize çıkartmak amacıdır. Polisin senaryoyu inandırıcı kılmak için gösterdiği bütün çabaya rağmen, gerek operasyonun gelişimi,

başından beri ilişkilendirilmesine rağmen, Karakuş'a Mumcu suikastı ile ilgili herhangi bir soru sorulma gereği bile duyulmadı. Dahası soruşturma DGM'nin ilgi alanına girmediği gerekçesiyle kapatıldı. Savcı bundan dolayı bugün suçlanınca, İran vb. ülkelerin ajanları ile ilgili soruşturmaların rotasını ordunun çizdiğini, kendi başına karar veremeyeceğini söylemek zorunda kaldı.

Aynı şekilde Abdülhamit Çelik de Nisan '96'da gözaltına alınmış, İran gizli servisi SAVAMA bağlantılarını anlatmasına karşın bunun ötesinde sorgulanmamıştı. Bu kişilerin sadece İran- SAVAMA ile değil aynı zamanda CIA-MOSSAD-MİT ile bağlantılı çalıştıklarının bir diğer göstergesi ise, geçmiş yıllarda Rusya'da bu nedenle tutuklanmış olmaları ve bizzat Türk devlet yetkililerinin girişimiyle serbest bırakılmalarının sağlanmasıydı.

Hizbullah İlim kanadının lideri Fidan

Güngör ve Sabahattin Talayhan'ın cesetlerinin Arif Tarı'nın çiftliğinde gömülü olduğu iddiası da daha önceleri gündeme gelmiş, ancak DGM savcıları bu iddialara itibar etmemiş, araştırma gereği duymamışlardı. Çünkü devlet o yıllarda Hizbullah için tasfiye düğmesine henüz basmamıştı. Bu kişilerin paravan Hizbullah örgütü aracılığıyla öldürülmesi ise, bizzat devletin bilgisi ve muhtemelen yönlendirmesi dahilindeydi. Fidan Güngör öldürülmeden bir süre önce Hizbullah'ın İlim kanadı PKK'ye karşı devletin kılıcı olarak kullanılmaya muhalefet etmiş ve bu yüzden Hizbullah'ın Menzil kanadından ayrılmışlardı. Bu cinayetin de failleri belli olmasına rağmen devlet hiçbir işlem de bulunmadı. Çünkü Hizbullah-Menzil örgütü PKK'ye karşı devletin kılıcıydı.

Devlet bugün göstermelik operasyonlar düzenlediği islamcı taşeron örgütleri ve tetikçileri dün tepe tepe bizzat kendisi kullanmıştır. Yine sözde hedef haline getirdiği İran ve SAVAMA'nın Türkiye'de İran rejim muhaliflerini katletmesine bizzat imkan tanımıştır. Yusuf Karakuş gibi tetikçilerin hem İran-SAVAMA, hem de İsrail-MOSSAD, CIA ve MİT tarafından kullanılmış olmaları büyük bir ihtimaldir. Devletin, İran gizli servisleri tarafından da kullanıldığını belgelediği bu tür tetikçileri Mumcu vb. suikastlar için kullanmayı tercih etmesi, gelecekte suikastın İran'ın üzerine yıkılması hesaplarının doğal bir gereğidir. Son operasyonun MİT'ten bağımsız yürütülmesi de, suikastın MİT ile bağlantısını ifşa eden bir göstergedir.

Devlet hazır kamuoyunda gerekli havayı yaratmışken, diğer bazı faili meçhullerden de yakayı sıyrmanın hesabı içindedir. Kışlalı suikastının faili olarak lanse edilenlerle ilgili yapılan açıklamalar daha da büyük bir komedidir. Bu kişilerin arkasında herhangi bir örgüt ya da devlet olmadığı, Kışlalı'ya kafalarına öyle estiği için suikast tertiplediklerini ifade ettikleri açıklanmıştır. Yakalanmalarından bir gün önce Sincan'da bulunan çok sayıda C-4 patlayıcı ve silahın da gene bu kişiler tarafından atıldığı söylenmektedir. Türkiye'de sadece ordu bünyesinde bulunan C-4 patlayıcılar demek ki artık işportaya kadar düşmüştür. Kafalarına öyle estiği için suikast kararı verenler sonra gidip işportadan bol bol C-4

satın almakta ve fazlasını da kilo kilo tarlalara atmaktadırlar!

Devletin kendi kontr-gerilla bağlantılarının üzerini örtmek için tertiplediği bu son senaryo, mizansenin ötesinde tam bir komediye dönüşmüştür. Sermaye medyası da gündemde fazla yer tuttukça, bağlantılar sırtıttığı, sorular çoğaldığı, tutarsızlıklar ve çelişkiler bizzat devletin kendi ayağına dolandığı için olsa gerek, Kışlalı suikastının "faillerinin" bulunması olayını gündemde fazla öne çıkarmama yolunu tutmuştur.

Temizlik operasyonlarıyla kontra devlet tahkim ediliyor

"1000" gizli operasyonun faileri kimlerse, Uğur Mumcu suikastının faileri de onlardır. Susurluk devleti gizli ve açık tüm kurum ve kadrolarıyla yerli yerinde durmaktadır. Yarın yeniden ihtiyaç duyulduğunda, devrimci sınıf mücadelesi yükseldiğinde, her türlü kanlı ve kirli kontr-gerilla icraatlarını sergilemek için tahkim edilmektedir. Bu tür düzmece operasyonların topluma "faillerin bulunması" olarak yutturulması ve bu sayede devlete olan güvenin tazelenmesinin doğuracağı sonuç ise, kontr-gerilla devletin yarınki kanlı ve kirli icraatlarında elini daha da serbest hareket ettirmesi olacaktır. Kontr-gerilla cumhuriyeti bu tür göstermelik temizlik operasyonları sayesinde hükmünü daha rahat sürdürmenin hesabı içindedir.

Bu tür düzmece operasyonlar, "faili meçhul cinayetler birer birer aydınlatılıyor, hiçbir şey karanlıkta kalmıyor, aydınlık, demokratik Türkiye'nin önü açılıyor" propagandasıyla toplumsal muhalefeti beklenti içine sokmanın bir dayanağı haline getirilmektedir. Böylece her göstermelik temizlik operasyonu, gerçekte demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin ayağına vurulan bir pranga haline getirilmek istenmektedir. Yeni Cumhurbaşkanı Sezer de "Türkiye polis devleti değil, hukuk devleti olacak" beyanıyla, demokrasi hayallerini körükleyen koroya katılmıştır. Türkiye'nin mevcut faşist yasaların cenderesi altında ne menem bir hukuk devleti olacağı Lastik işçilerinin grevinin yasaklanmasından bile bellidir.

Susurluk sonrası süreçte devletin pisliklerden ne kadar temizlendiği ve bu düzmece operasyonun başlıca destekçisi tekerci medyanın ne kadar temiz bir devlet istediğini ise, İstanbul DGM başsavcısının aynı günlerde yine bir kaza sonucunda açığa çıkan pislikleri ve bu pisliklere karşı alınan tutum sergilemiştir. Uğur Mumcu operasyonunun tam zamanında başlatılmasıyla DGM başsavcısının açığa çıkan pislikleri de bütünüyle unutturulmuş ve operasyon adeta bu yeni pislikleri gizlemenin bir örtüsü haline dönüşmüştür.

Tüm bir Susurluk sonrası süreçte olduğu gibi Uğur Mumcu operasyonunda da, suikast kararını veren, suikastı tertipleyen, bu tür tetikçileri ve taşeronları kullanıp yönlendiren kontr-gerilla aygıtına hiçbir biçimde dokunulmamıştır. Devletin kendi ipini kendisi çekmesi beklenemez. Çünkü kendilerinin de açıkça itiraf ettikleri gibi, altından bir tuğla çekilirse bu kanlı duvar bütünüyle yıkılır ve devlet de koruyucusu olduğu sermaye de bu duvarın altında kalır!

Bu kanlı ve kirli duvar ancak işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesiyle yıkılacaktır. Ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı altında sosyalist bir Türkiye, sermayenin pisliklerinden temizlenmiş aydınlık bir ülke olacaktır.

gerekse bu kişilerin ifadeleri baştan sona tutarsızlıklarla ve çelişkilerle doludur. Operasyonun Karakuş'un Uğur Mumcu'ya suikastı anlattığı başvuru belgesinin Hizbullah'ın örgüt arşivindeki disketlerde bulunmasıyla başladığı, diğer bir zanlının evinde Uğur Mumcu'ya suikast hazırlıklarının krokisinin bulunduğu vb. iddialar, bildik polis senaryolarının kaba bir örneğidir. Anlaşılan devlet Hizbullah'ı tasfiye operasyonunu, sadece Hizbullah eliyle işlediği suçları aklamak için değil, aynı zamanda diğer kontr-gerilla suçlarını da aklamanın bir fırsatı olarak tepe tepe kullanmak amacındadır.

Tetikçilerin İstanbul emniyetindeki sorgularında alınan polis ifadeleri ile Ankara emniyetinde alınan ifadeleri de birbirini tutmamaktadır. İfadelerdeki bu farklılıklar konusunda polis amirlerinin yaptığı açıklama ise, senaryonun bizzat polis tarafından hazırlandığının bir itirafı olmuştur. Polisin konuyla ilgili açıklaması şudur: *"İstanbul'daki arkadaşlar olayın ayrıntılarını bilmedikleri için sağlıklı bir sorgulama yapamamış. Sadece zanlının söyledikleriyle yetinmişler. Gerçek ifade Ankara Emniyeti'nde alınacak. Buradaki sorguyu dosyaya hakim kişiler yapacağı için çelişkiler de ortadan kalkacaktır!"*

Tüm bu tutarsızlıkların üzerine gidilmesini engellemek için ise DGM tarafından basına soruşturma ile ilgili yayın yasağı getirilmiştir. Bu öyle bir yasaktı ki, polis senaryosunu inandırıcı kılmak yönündeki tüm haberler ve bilgiler, sanıkların ayrıntılı polis sorgu tutanakları da dahil olmak üzere tekerci basında çarşaf çarşaf yer aldı. Yasak getirilen bilgiler ya da yasak gerekçesiyle yanıtlanmayan sorular ise, sadece bu senaryonun dışına taşan, yani minarenin kılıfa sığmadığı yönlerle ilgili olmuştur.

Bugün tetikçi olarak piyasaya sürülen kişiler, dün de devletin elinin altındaydı. Ama bu el bir türlü bu kişilerin yakasına yapışmamış, tersine sırtını sıvazlamıştı. Örneğin şimdi suikast zanlısı olarak öne çıkarılan Yusuf Karakuş, Aralık '97'de ruhsatsız silah taşıdığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Karakuş bu sorgusunda İran gizli servisi SAVAMA ile bağlantılarını, SAVAMA'nın Türkiye'deki faaliyetlerinde oynadığı rolü vb. açıkladı. Ama İran-SAVAMA Mumcu suikastı ile

Operasyonların ikinci perdesi:

Kontr-gerilla cinayetlerine “fail” yaratılıyor

A. Aras

Son birkaç yıldır burjuva siyaseti operasyonlarla daha da özdeşleşmiş bir karakter kazanmış bulunuyor. Bu, burjuva iktidarının istikrarsızlığının ve iktisadi krizinin olağan bir sonucu. Gerçekte, kuruluşundan bu yana burjuva cumhuriyeti, açık ya da gizli darbeler, komplolar ve toplumsal muhalefeti sindirme amaçlı operasyonlarla varlığını sürdürmektedir. Daha kuruluş yıllarında devlet eliyle gizli tertipler örgütlendi, sahte komünist partiler kuruldu, açık ve gizli siyasi komplolarla

muhalif kesimler susturuldu ya da katledildi.

Bu siyasal tablo, işçi ve emekçilerin yolunu açtığı ve sınıfsal ağırlığını koyduğu 1960'lardan sonraki hareketlilikle birlikte daha da belirginleşti. Devrimci bir toplumsal hareketlilikten duyduğu korku, işbirlikçi burjuvazinin iktidarını korumak için her türlü kirli yol ve yöntemle, gerici kurumlara ve uygulamalara başvurmasına yolaçtı.

Burjuvazinin elindeki parlamento, yargı, Anayasa gibi temel kurumlar burjuva anlamda bile biçimsel varlıklarını koruyamadılar.

Gelişmesinin ileriki evrelerinde her darbe ile bu tür kurumlar daha da gericileşip işlevsiz bir örtüye dönüşürken, burjuvazi demokrasi ve çağdaşlık söylemine daha fazla sarıldı. Bu ülkede olduğu kadarıyla siyasal özgürlükler, ancak emekçi katmanların dişe diş bir mücadele vererek ve ağır bedeller ödeyerek siyasal sahneye ağırlığını koyduğu '75-80 döneminde söz konusu olabildi. Bu yıllarda devletin, gelişen devrimci kitle muhalefetine yönelik terörünün yanı sıra, sivil faşist güçleri ve dinsel gericiliği şaha kaldırması tesadüf değildi. Bundan sonra da öyle olacaktır. Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması da, sefalet zincirinin verdiği ızdırapların bir parça sınırlandırılması da, devrimci bir sınıf ve kitle mücadelesinin ürünü olabilir ancak.

Doyurulmamış bu talepler için kitlelerin ayağa kalkma potansiyeli taşıması nedeniyledir ki, sermaye iktidarı iktisadi operasyonlarını “reform”, siyasal operasyonlarını ve örtülü/açık darbelerini ise “demokrasinin,

çağdaşlaşmanın güvenceye alınması” adı altında yapıyor. Milyonların özlem ve taleplerinin, sendikal ve demokratik örgütlenmesinin içini boşaltmayı ihmal etmiyor. İşçi ve emekçilerin hak ve talepleri, özgürlükleri için yürüttüğü mücadeleyi ise “terörizm”le suçlayarak en azgın şiddeti uyguluyor, gerici yobazları, faşist beslemeleri yeniden sahneye sürüyor, vb.

Bu tablo yıllardır değişmedi. Bu ülkede baskı, devlet terörü, faşist katliamlar, gericiğin binbir türü, askeri darbeler hiç eksik olmadı. Burjuvazi egemenliğini yıllardır sopa zoruyla, komplolarla, darbelerle sürdürdü, sürdürüyor. Değişen tek şey, bu kirli politikaya döneme ve koşullara uygun olarak uydurulan kılıflardır. Bu kılıfın adı 12 Mart'ta “sosyal gelişmelerin iktisadi gelişmeleri aşması”, 12 Eylül'de “can güvenliği” ve “demokrasinin esenliği”, 28 Şubat'ta “laik çağdaş cumhuriyetin bölücülüğe ve islami gericiliğe karşı korunması” oldu. Bu senaryoların inandırıcı olması için kendi kullandığı piyonları zaman zaman cezalandırması ise, burjuvazinin Alman faşizminden çıkarttığı bir ders ve evrensel sınıf karakterinin bir gereği idi. Sadık hizmetkârı Türkeş ve adamları, 12 Eylül'de, toplumsal muhalefetin bastırılmasını kolaylaştırmak için “ceza”landırıdıklarının bilinciyle, hizmetten uzak geçen yılların acısını çıkarmak üzere yeniden hizmete koşulacaklarının bilincindeydiler.

Bir avuç işbirlikçi asalağın elindeki sermaye iktidarı döne döne gericilik, baskı ve terör üretmesine rağmen, özlemi çekilen “istikrar”a kavuşabilmiş değil. Aksine, emperyalizme bağımlılık ve rant ekonomisinden rengini alan bu tablo, artık rutinleşmiş operasyonlarla verilmek istenen parlak ve başarılı görüntüye rağmen, dökülmeye devam ediyor.

Operasyonlarla sağlanmaya çalışılan istikrar, en küçük bir dönemeç alınırken bile sarsılmaya devam ediyor. Cumhurbaşkanlığı seçimleri bunun son örneği. Medyatik şovlar ve devlet seremonileri eşliğinde “temizlik” seansları sürerken, her gün bir yerden ortalığa yeni pislikler saçılıyor. Devlet güvenliğinin ve adaletin en tepesindeki bir savcı ile aranan bir çete reisinin ilişkisinin yeni ve küçük bir Susurluk kazasıyla ortaya çıkması, örneklerden biri.

Ortalığa saçılan tüm pisliklerin üstünü örtmek, istikrarsızlığı gözlerden uzak tutmak için operasyonları süreklileştirmek ve makyajı her seferinde tazelemek gerekiyor. Bunun son örneği, PKK'nin teslimiyet bayrağı çekmesiyle işlevini tamamlayan ve zaten taşeron olmanın ötesinde bir ciddiyeti olmayan besleme dinsel gerici örgütleri tasfiye operasyonlarının artıklarından kalan kısmıyla, faili meçhul diye lanse edilen siyasi cinayetlere yeni failer yaratılması operasyonudur.

Bazı çevreler 17 Ocak'ta başlayan bu operasyonu “devlet bağışsıklarını temizliyor” şeklinde yorumlarken, komünistler, faşist devletin “radikal islami terörle mücadele” ve “temizlik” görüntüsü altında sürmekte olan tahkimatına; toplumun terör yoluyla teslim alınması amacına; emperyalist bölge politikalarıyla (İran'ın bölgedeki etkisinin kırılması ve uç veren çatlıkların açılması)

Mumcu cinayetine ilişkin unutturulan itiraflardan seçmeler...

Bu işleri bilen birinin görüşü:

Mahir Kaynak: “Profesyonelce yönetilen bir gazetenin tetikçi olması mantıksız. Bunlar mantıklı şeyler değil. Evlerinde Mumcu'nun evinin bulunduğu yerin krokisi çıkmış. Adam niçin yedi yıl saklasın bu krokiyi. Ama öteden beri Türkiye'de İran ile ilişkileri bozmak isteyenler var.”

Bu işlerin içindeki bir zatın itirafları:

Mehmet Açar: “Bir tuğla çekersek duvar yıkılır, devlet altında kalır.”

Devletin savcısı adres veriyor:

Ülkü Coşkun: “Bu işi devlet yapmıştır. Mumcu suikasti ancak siyasi iktidar isterse çözülür.”

Bu işlerde madur bırakılmış bir başka zat;

Eyüp Aşık: “Bir yere kadar geldik, önümüz tıkanı. Bazıları çözmemizi istemiyor.”

Üstünü örtenlerden birini yorumu;

Nusret Demiral: “Çok profesyonel kişiler tarafından işlenmiş.”

Atlantik ötesinden taze bir açıklama: Siz hangisini kullanmıştınız?

Mehmet Eymür: “Teşkilatın elemanları arasında yüzlerce ‘Yeşil’ var. Önce de vardı, yetkililer ne derse desinler, bundan sonra da olacaktır. ‘Yeşil’ konumu ve üstlendiği görevler itibarıyla ‘Susurluk’un küçük bir parçası olabilirdi. Ancak onun adı çok abartılarak Susurluk olayı saptırıldı, örtüldü.”

içerdeki siyasal ihtiyaçların örtüşmesine dikkat çektiler. Ve bu operasyonlardan faili meçhul cinayetler için devletin kendisini aklamaya hizmet edecek faillerin yaratılabileceğine işaret ettiler. Sonraki gelişmeler bunu doğruladı.

Aradan geçen bunca zaman içinde yapılan hazırlıklara rağmen, operasyonun bu yeni perdesinde yürürlüğe konulan senaryo yine de inandırıcı olmaktan son derece uzaktır. Fakat bu evrede inandırıcı olmaktan çok sürdürülen politikanın devamı getirilmek istenmektedir. Operasyonun daha başında konulan sözde “basın yasağı” yine bizzat devlet tarafından bilinçli olarak el altından ihlal edildi. “Çok başarılı bir operasyon” reklamının ötesinde, kamuoyuna ciddi hiçbir açıklama yapılmadı. Sözde U. Mumcu cinayeti zanlılarının basına yansıtılan ifadelerindeki çelişkili ve düzmece itiraflar bir yana, sözkonusu kişilerin iki yıl önce yakalanmalarına rağmen niçin serbest bırakıldıklarına ilişkin hiçbir açıklama yapma ihtiyacı dahi duyulmadı. Cinayette rol aldığını söyleyenlerin 4-5 yıllık bir cezaya çarptırılacak olması ise, oynanan kirli oyunu sergilemeye yetiyor. Nitekim A. T. Kışlalı’ya da hemen bir fail bulmak hiç zor olmadı ve sıra diğer bazı önemli cinayetlere fail bulmaya geldi.

Sonuçta, yakalandığı iddia edilen kişilerin olayın tetikçiler olması da cinayetlerin aydınlatıldığı anlamına gelmez. Bu ülkede ‘80 öncesinde Ecevit’e, son yıllarda T. Özal’a ve S. Demirel’e karşı yapılan suikast girişimlerinin perde arkası, üstelik failleri yakalanmasına rağmen, hiç aralanmadı, kamuoyuna hiçbir açıklama yapılmadı. Binlerce faili meçhul cinayet ise soruşturma konusu bile olmayacaktır. Ancak, Ümit Kaftancıoğlu’nun, Doğan Öz’ün, C. Orhan Tütengil’in, Bedrettin Cömert’in, Kemal Türkler’in ve daha onlarca aydının, 1 Mayıs’ta katledilen 37 emekçinin, Maraş’ta, Çorum’da hunharca işlenen cinayetlerin ve gözaltında, işkencehanelerde, zindanlarda katledilen devrimcilerin ne faileri meçhuldur, ne de gerçek fail olan kontr-gerilla devleti sorulacak hesaptan ilelebet kaçabilir.

Mumcu operasyonu:

Devleti aklama, İran’a düşmanlık ve gündem saptırma...

H. Yağmur

Son günlerin gündemi Mumcu operasyonu. Konuya ilişkin yayın yasağı ile operasyon süreci daha da ilgi çekici hale getirildi. Sermaye medyası, “yayın yasağı”na rağmen, operasyona ilişkin çarşaf çarşaf haber-yorumlar yayınladı.

Bu operasyonla bir yandan devlet aklanmaya çalışılırken, diğer yandan ABD emperyalizminin bölgesel çıkarları doğrultusunda İran düşmanlığı tırmandırılıyor.

Kontra cinayetler gizlenemiyor

ABD emperyalizminin düşük yoğunluklu savaş stratejisi çerçevesinde ifadesini bulan kontr-gerilla örgütlenmeleri işbirlikçi devletlerin büyük bir kısmında oluşturuldu ve devletin kirli işlerini yaptırmak için dinsel-gerici ve faşist güçler de kullanıldı, kullanılıyor. Sermaye devletin bu kirli işlerde nasıl bir mesafe aldığı biliniyor.

Hizbullah, kontra örgütlenmeler ve cinayetler gerçeğini çarpıcı bir tarzda ortaya koymuştur. Hizbullah’ın bizzat kontr-gerilla tarafından örgütlendiği, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı etkin bir tarzda kullanıldığı artık düzenin has hizmetkarlarının da kabul etmek zorunda kaldığı bir gerçektir. Bugün hizbul vahşetin sorumluları olarak teşhir ettikleri katillerin askeri karargahlarda eğitim aldıkları, tüm silah, mühimmat ve parasal ihtiyaçlarının sermaye devleti tarafından temin edildiği ortaya çıkmıştır.

Elbette faşist rejim çocuklarını kolay kolay feda etmemektedir. Nitekim Hizbullah operasyonları sonrasında, daha önce yakalanmış itirafçı lider takımı serbest bırakılmıştır. Mumcu operasyonu ile “yakalanan”ların da itirafçılık yasasından yararlanmak istemesi, benzer bir planın parçasıdır.

Uğur Mumcu suikastı sonrası Nusret Demiral’ın açıkça Mumcu cinayetini çözüp çözmemekte devletin belirleyici olduğunu ifade etmesi, sermaye devletin cinayetle ilgili rolünün açık itirafıdır. Peki 7 yıldır, Demiral’ın söylemiyle, katiller belli olduğu ve takip edildiği halde çözilemeyen Uğur Mumcu suikastı, neden tam da bu süreçte “çözülme” isteniyor?

Mumcu operasyonu ABD emperyalizminin bölgeye dönük hesaplarıyla tam uyum içerisinde sürdürülüyor

Suikastın aydınlatılmasından çok operasyonun başından itibaren “suikastteki İran parmağı”, sermaye medyası tarafından yoğun olarak öne çıkarıldı. Soruşturmayı yürüten DGM savcısının yazılanların %80’inin yalan olduğunu belirtmesine rağmen, sermaye medyası İran karşıtı kesintisiz bir propaganda bombardımanı yürüttü.

Operasyonların ABD emperyalizminin terör raporunu yayınlaması sonrasına denk gelmesi de tesadüf değildir. Raporda İran baş terörist ülke, baş tehdit olarak tanımlanıyordu.

ABD emperyalizmi kendisine yakın olarak tanımladığı Hatemi’nin seçimleri kazanmasından sonra bütün dikatini mollaların devre dışı bırakılması noktasında yoğunlaştırdı.

Amerikan emperyalizmine uzaklıkta sınır tanımayan Türk devletin İran’a ilişkin dış politikası da özde aynıdır. ABD emperyalizminin Ortadoğu’da egemenliğini pekiştirme noktasında çıban başı olarak gördüğü İran’ın terbiye edilmesi konseptine sermaye devleti de şimdiye kadar harfiyen uydu. Mumcu suikastının “aydınlatılması” çerçevesinde ortaya atılan argümanlar da İran’a dönük saldırganlık politikasının zeminini düzlemeye dönüktür. Ahmet Taner Kışlalı, Bahriye Üçok, Muammer Aksoy, Turan Dursun vb. “laik, demokratik cumhuriyeti” çerçevesinde öne çıkmış olan aydınların katledilmesiyle ilgili suikastların tümü İran’a dönük saldırganlık doğrultusunda kullanılıyor. Amerikan emperyalizminin İran’daki gelişmelere müdahale olanağı olarak, Türkiye-İran ilişkileri gerginleştirilerek bir kriz durumu yaratılıyor.

Sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırısının perdelenmesi hedefleniyor

İddia edilenin aksine, sermaye devleti açısından birincil tehlike irtica tehlikesi değildir. Bu, 28 Şubat müdahalesinin görünürdeki gerekçesidir. Esas hedef sermayenin çıkarları doğrultusunda yıkım programlarının kazasız belasız gerçekleştirilmesi için devletin tahkimatının derinleştirilmesidir. Sömürü düzenine karşı ayağa kalkın işçi ve emekçilerin mücadelesini baskı ve terörle ezmek sermaye devletin politikasının esasını oluşturuyor. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin özenle gözden uzak tutulmaya çalışılan maddelerinden birisi de özelleştirmelerin bir an önce tamamlanmasıdır. Bu aynı zamanda, İMF-TÜSİAD imzalı sosyal yıkım programının MGK desteğinde gerçekleştirileceği yönünde o günden ortaya

konulan karşı-devrimci politik

iradenin ifadesidir. MGK’nın özelleştirme başta olmak üzere sosyal yıkım programının gerçekleştirilmesi için her yolu deneyeceği açıktır. Sermaye hükümeti özelleştirmenin büyük bir kısmının bu yıl bitirilmesini, belirlenmiş enflasyon yalanıyla sefalet ücretinin dayatılmasını, tarım ve hayvancılığı yıkıma uğratabilecek tarım reformunun çıkarılmasını hedefliyor. Burjuva basın ısrarla sermaye hükümetinin yasaklama anlamına gelen grev “erteleme” kararına karşı oluşan sınıfın öfkesine yer vermiyor. Mumcu suikastına sıkı sıkıya sarılmayı daha uygun görüyor. Hedef gündemi farklılaştırıp, toplumsal manipülasyonun yarattığı toz duman arasında emek düşmanı politikaları gerçekleştirmektedir.

Ancak bu kez sermaye devletin işi zor. İşçi ve emekçilerin öfkesi, mücadele isteği, sosyal yıkım programına karşı tepkisi 1 Mayıs’a yansıdı. Dilden düşürülmeyen “milli güvenliğini İran tehdit ediyor” demagojisinin grevlerin ertelenmesinin gerekçelendirilmesinde de kullanılması rastlantı değildir. Sözkonusu olan sermaye iktidarının güvenliği olunca, sermaye devletin yasakçı, faşist yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Hiç kuşku duyulmasın ki, Yusuf Karakuş gibi faşistler ve dinsel gericiler, dün olduğu gibi bugün de, sömürü ve baskıya karşı ayağa kalkmış işçi ve emekçilerin kitle eylemlerine dönük provokasyonlarda ve katliamlarda kullanılacaklardır.

Kartal'da grev ertelemesine karşı 2 bin kişilik işçi gösterisi...**Sınıfa saldırıya karşı sınıf eylemi**

12 Mayıs Cuma günü DISK'e bağlı sendikalar ve Kartal KESK şubeleri ortak bir basın açıklaması düzenlediler. Brissa, Pirelli, Good-Year grevlerinin ertelenmesi ve tasarruf teşvik fonlarının gaspedilmeye çalışılması, basın açıklamasının temel iki gündemi idi. Saat 18:00'de başlayan ve yaklaşık 1 saat süren eylemde, hükümetin uygulamaları 2 bin civarındaki işçi ve kamu emekçisinin yoğun tepkisinin hedefi oldu.

Kocaeli ve Kartal Lastik-İş şubeleri, Eğitim-Sen 5 No'lu şube, Birleşik Metal-İş, Özçelik-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen 4 No'lu şube pankartları açılırken değişik kurum ve sendikalardan eyleme katılım oldu.

"Lastik işçisi yalnız değildir!", "Grev hakkımız, söke söke alırız!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi-memur el ele, genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlarının atıldığı eylemde, ilk konuşmayı DISK Başkanı Vahdettin Karabay yaptı. Yıllardır enflasyonun sorumlusu olarak işçi ve emekçilerin gösterilmeye çalışıldığını, buna son dönemde hız verildiğini, enflasyonla mücadele adı altında işçi ve emekçilerin daha çok sömürüye maruz bırakıldığını söyleyerek konuşmasına başlayan Karabay hükümeti hedef gösterdi. İşverenin dayatmacı tutumu karşısında en doğal haklarını kullanarak grev kararı aldıklarını, Bakanlar Kurulu'nun grevi erteleyerek bu hakkı işçilerin elinden alıp suç işlediğini söyledi. "Bu milli güvenlik kimin milli güvenliği?" diye soran DISK Genel Başkanı, lastik işçilerinin grevinin milli güvenlikle bir alakası olmadığını, saldırının yalnız lastik işçisine değil tüm Türkiye işçi sınıfına olduğunu ve tüm Türkiye işçi sınıfını mücadeleye çağırıldığını belirterek konuşmasına son verdi.

Karabay'dan sonra sözü Eğitim-Sen 5 No'lu şube başkanı Cemal Çoban aldı. Çoban da Karabay gibi enflasyonla mücadele adı altında işçi ve emekçilere baskı yapıldığını, kamu emekçilerine %10 zam dayatılırken işçilerin grev haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığını söyledi. Yıllardır maaşlarından kesilen tasarruf teşvik fonlarının şu sıralar mecliste görüşülen bir yasayla gaspedilmeye çalışıldığını da ifade eden C. Çoban, bunlardan bağımsız olmayan bir tarzda, başta cezaevleri olmak üzere, insan hakları ve demokrasi konularında da yoğun bir saldırı ile karşı karşıya olduklarını söyledi. Fiili olarak mitinge dönüşen basın açıklaması saat 19:00'da sona erdi.

Eylemin en coşkulu ve kitlesel grubunu, ağırlığını Good-Year, Pirelli ve Brissa işçilerinin oluşturduğu Kocaeli Lastik işçileri oluşturuyordu. Türk Henkel Sunder Plastik işçileri de oldukça yoğun bir katılım sağladı. İşçilerin öfkelerinin odağını ise hükümet ve burjuva medya oluşturdu. Bunun yanı sıra, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiler birlik olsa dünya yerinden oynar!" sloganlarının atılması, işçilerin kendi sınıf birlikteliklerinin önemi ve gücü noktasında belli bir bilinçle sahip olduklarının göstergesiydi.

9. ayda toplu sözleşme masasına oturacak olan B.

Metal Sendikası, ağırlığını kendi fabrika pankartıyla katılan Anadolu Lombardini işçilerinin oluşturduğu yaklaşık 50 kişi ile eyleme katıldı. Bu da aslında sınıfın diğer bölüklerinin de saldırının kapsamı noktasında bir bilinç açıklığına sahip olduklarının göstergesidir. Genel-İş gibi toplu sözleşmesi

tıkanmış bir sendikanın önceden ifade etmesine rağmen eyleme salt temsili düzeyde katılması, tüm servislerini Kartal Meydanı'na indireceğini söyleyen Kartal Petrol-İş'in sadece başkan ve birkaç temsilciyle eyleme gelmesi, en azından bir dizi işçiyi alana indirebilen Özçelik-İş kadar olamamaları düşündürücüdür.

Eylemin diğer bir temel bileşeni olan ve kendi gündemlerini grev ertelemesiyle birleştirip ortaklama noktasında bir çaba gösteren kamu emekçilerinin zayıf katılımı, eylemin gösterdiği olumsuzluklardan biridir. Alana "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganıyla giren Eğitim-Sen 5 No'lu şube haricinde, eyleme katılan kamu emekçisi sayısı parmakla sayılacak kadar azdı. Bunu da kongre sürecine giren KESK'in son durumuyla ilgili yerel bir veri kabul edebiliriz.

Kartal'daki basın açıklamasının gösterdiği en önemli şey, işçilerin henüz sınıf içgüdüleriyle de olsa, grev erteleme kararının, sadece lastik işçisini ilgilendiren bir sorun değil, topyekûn bir saldırının bir parçası olduğunu bildikleridir. Şimdilik öfkenin salt hükümeti ve burjuva basınını hedefliyor olmasını, sendikacıların yoğun çabasına bağlamak gerekir. Bu mücadele ancak sınırsız grev ve genel grev talebi etrafında örülebilirse, sınıfın diğer bölükleriyle de birleşip kalıcı kazanımlar elde edebilir.

Bu bilinçle komünistler eyleme, "Sınırsız grev ve genel grev, herkese iş çalışanlara işgüvencesi, 7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası" vb. talepleri içeren dövizlerle katıldılar. "Grev yasaklarına karşı sınırsız grev ve genel grev talebini yükseltelim" başlıklı bildirilerini dağıttılar. Aynı talepleri içeren kuşlamalar da alana yoğun bir şekilde yapıldı.

Bu son süreç işçi sınıfının partisinin ortaya koyduğu programın ve onun taleplerinin sınıfın sorunlarının çözümü olduğunu gösteren bir süreçtir. Bu da biz komünistlerin önüne zorlu bir görev olarak çıkmaktadır.

Eylem esnasında işçilerle konuştuk:**Çözüm birleşik mücadeleden geçiyor!**

Eylem alanına fabrika pankartıyla geldiniz. Grev erteleme kararı ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Anadolu Lombardini Temsilcisi (Esat): Grev erteleme kararını kınıyoruz. Dokuzuncu ayda bizim de toplu sözleşmemiz var. Bu yalnızca lastik işçisinin sorunu değil. Bunun için lastik işçileriyle dayanışmaya geldik.

Metal sözleşmesinde olası bir grev durumunda, hükümetin yine aynı yönteme başvuracağını düşünüyor musunuz?

Temsilci: Kuşkusuz lastik grevinin ertelenmesi oraya yönelik bir mesaj. Ama biz buna asla boyun eğmeyeceğiz. Lastik grevini erteleyerek ya anlaşsınız, anlaşamazsanız da grev yapamazsınız demek isteniyor.

Sermaye medyası toplu sözleşme döneminde önce belediye işçisini, şimdi de lastik işçisini hedef gösteriyor. Bunu neye bağlıyorsunuz? 9. ayda siz de aynı saldırıya maruz kalabilir misiniz?

Temsilci: Onların ellerini vicdanlarına koyup yazmalarını bekliyoruz. Bir defa da sömürülenleri yazsınlar. Metal işçisinin, isteseler de istemeseler de istediğini almasını engelleyemezler.

Bu saldırılar karşısında çözüm yolu sizce nasıl olmalıdır?

Temsilci: Çözüm birleşik mücadeleden geçiyor. Birleşip tüm işçi sınıfı olarak mücadele edersek istediğimizi alırız, yoksa bunlara boyun eğmekten başka çaremiz kalmaz.

"Hakkımızı alana kadar, gidebileceği son yere kadar!.."

Lastik işçisi basın tarafından yüksek maaşa rağmen greve gitmekle suçlanıyor. Çok mu para kazanıyorsunuz?

Pirelli işçisi (Musa): Ne çok para kazanması? Türkiye'nin en zor ve riskli işlerinden birisini yapıyoruz. Bunu diyenler gelsinler on gün çalışsınlar, vicdanları varsa o zaman bizlere hak vereceklerdir. Ama bunlar kasıtlı yazılmaktadır.

Mücadeleyi nereye kadar sürdüreceksiniz?

Pirelli işçisi: Hakkımızı alana kadar, gidebileceği son yere kadar!..

Rıdvan Budak'a yoğun bir tepki var. Niçin kızyorsunuz?

Pirelli işçisi: Budak bizim başkanımızdı, gidip hükümete kendini sattı. Bize ihanet etti. Ona kızmayalım da kime kızalım?

Şimdiki başkanlarınız da benzer tutum alabilir mi?

Pirelli işçisi: Neyin ne olacağı, hangisinin ne olacağına akıl sır ermiyor. Ama bizim aramızda iyi bir dayanışma var. Mühim olan da bu.

Saldırılara karşı tek çözüm genel grev!

İşçi ve memur omuz omuza, "Genel grev genel direniş!" sloganını atıyor. Bu hareketlilik sizce genel greve varabilir mi?

Kamu emekçisi: Sendikal bürokrasiyi aşabilirse varmaması için bir neden yok. 700 bin işçinin toplu sözleşmesi var, kamu emekçileri yoğun hak gaspları ve sahte sendika yasası dayatmasıyla karşı karşıya. Tabanda birlik yaratılırsa genel greve varacaktır. Zaten saldırılara karşı tek çözüm de budur.

Kızıl Bayrak/Kartal

Çeşitli işkollarındaki direnişçi işçiler ortak basın açıklaması yaptılar...

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Unkapanı'ndaki Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürüdüler. Yürüyüş boyunca ve toplanma alanında coşkulu ve kararlı bir şekilde atılan, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" vb. sloganlar basın açıklaması esnasında da sıkça atıldı. Çalışma Müdürlüğü önündeki yapılan basın açıklaması eyleminde ilk olarak Limter-İş Sendikası

yaptılar. Açıklamada; sermayenin kendi yasalarına dahi uymadığını; işçilerin anayasal hakkı olan sendikalaşmadan dolayı işverenlerin saldırısına uğrayarak işten çıkartıldıklarını; sendikalaşan ve hakkını arayan işçilere saldırıların yoğunlaştığını; mevcut yasalara göre yetki süresinin bir ayda tamamlanması gerekirken 2.5 ay geçmesine rağmen çoğunluk tespiti yapılamadığını; bu süre içerisinde patronların sendika üyesi işçileri işten çıkararak yerlerine yeni işçi aldıklarını vurguladılar.

Basın açıklaması; İş Kanunu'nun 13. maddesinin değiştirilmesi; işten atılmaları son verilmesi; toplu sözleşme hakkının özgürce kullanılabilmesi için zorunlu kılınan, noter şartı, çoğunluk tespiti vb. bürokratik uygulamaların kaldırılması; grev kanununda değişikliklerin yapılması vb. taleplerle sona erdirildi.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı, coşkulu ve kararlı bir havada geçen eyleme, direnişteki işçilerin dışında, Belediye-İş şubeleri, Genel-İş şube yöneticileri, Birleşik Metal-İş 2 No'lu şube ile Sefaköy şubesi, Tuzla Deri-İş ve Nakliyat-İş yönetim düzeyinde katılarak destek sundular.

Komünistler de işçilerin güncel ve genel taleplerinin yazılı olduğu dövizler taşıyarak eyleme destek verdiler.

Başkanı Kazım Bakış konuşma yaptı. Konuşmasında; mevcut hükümetin herşeyi tozpembe göstermeye çalışarak IMF-TÜSİAD patentli saldırıları hayata geçirmeye çalıştığını, işten atılmaların, özelleştirmelerin, ertelenen grevlerin bu tablonun hiç de sermayenin belirttiği şekilde olmadığını örnekleri olduğunu, sermayenin saldırılarının ancak birleşik bir işçi hareketiyle püskürtülebileceğini vurguladı.

Ortak basın açıklamasını ise direnişte olan işçiler

10 aydır grevde olan Kimya-Teknik işçileri, yakın dönemde sendikalaşmadan dolayı işten çıkartılan ve direnişe geçen Lastik-İş Sendikası'nda örgütlü Fatih Ökçe, Basın-İş Sendikası'nda örgütlü Çağdaş Matbaacılık ve Limter-İş'te örgütlü Türker Tersane işçileri, işten atılmalarını, 17 Mayıs'ta gerçekleştirdikleri ortak basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Fatih Saraçhane Parkı'nda saat 12:00'de sendika pankartları altında toplanan direnişçi işçiler, buradan

Yenimahalle Belediyesi'nden atılan işçiler:

Genel-İş Sendikası'ndan destek görmedik

Bir süre önce Yenimahalle Belediyesi'nden 300 işçi işten atıldı. Buna karşı devrimci-demokrat işçiler çeşitli eylemlilikler düzenlediler. Son olarak 17 Mayıs'ta Yenimahalle Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapmak istediler. Fakat buna izin verilmedi. CHP grup başkan vekili ile yapılan görüşme sonucunda, 18 Mayıs'ta CHP grup başkanı ve işçiler arasında bir toplantı yapılması kararlaştırıldı. 18 Mayıs'taki toplantıya başkan yerine yine vekili katıldı ve buradan çıkan sonuca göre, 19 Mayıs tarihinde 3-4 kişilik işçi temsilcileriyle başkan arasında bir görüşme yapılacak ve sorun çözülmeye çalışılacak.

Aşağıda işçi temsilcisiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz

- İşten atılma sürecini anlatır mısınız?

-31 Aralık'ta geçici işçilerin işine son verildi. Çeşitli belediyelerden atılmış arkadaşlarımız bunlar. Altındağ Belediyesi, Keçiören Belediyesi, Büyükşehir Belediyesi'nden. Bu insanları değerlendireceğiz dediler, ama üzerinden 6 aylık bir süre geçti, daha değerlendirmediler.

İlk eylem Yenimahalle Belediyesi'nde Kent Kurultayı yapıldığı zaman, bir basın açıklaması şeklinde gerçekleşti. Bizim talebimiz sadece, işten atılan solcu-devrimcilerin işe alınmasıydı. Başlangıçta biz emek ekseni içerisinden baktık ve emeğin sağ-solu olmaz, bütünü işe alınsın dedik. Ama bizim dışımızdaki insanlar bu süreçte bize destek vermediler. Eylemlilik sürecinde hiç destek vermediler. Kendi içimizde bir bölünme yaşandı. Bugün işin sonuna gelmişiz. Bugün bu insanlar sesini duyurmaya çalışıyorlar bu belediyede. Biz de varız, bizi de işe alın diyorlar.

Biz 1 Mayıs'ta pankart açtık sesimizi duyarmak için. Söğütözü'nde aşure günü düzenlendi, orada bir etkinlik yaptık. Ankara'da etkinliklerin yapıldığı birçok yerde bildirilerimizi dağıttık. Yani bir kamuoyu yaratmaya çalıştık. Bu yaratmak istediğimiz kamuoyu yalnızca burada devrimci-solcu insanların işe girmesi idi. Bizim tek sorunumuz bu.

- Sendika bu konuda ne yaptı, Genel-İş Yenimahalle Şubesi?

-Sendika tutarsız bir tavır içerisinde. Genel-İş Sendikası işten atılan işçilere sahip çıkmadı. İdareyle işbirliği yaptılar. Çünkü biz, daha önceki 6 aylık dönemde, önceki belediye başkanı döneminde, normal kadrolu işçilerle aynı maaşı alırken, bu belediye başkanı döneminde ikinci bir sözleşmeye tabi tutularak çalıştırıldık. Yeni asgari ücret ve %80'le çalıştırıldık.

Genel-İş'in buradaki tavrı, "siz niye sözleşmeleri tek tek imzalandınız?" oldu. Biz de kendilerine, "siz bizim avukatımız mısınız, bu konuda bizim sözleşmemizi yapacak olan, altına imza atacak olan bu sendikadır, biz değiliz" dedik.

Bu sürece de başından beri karşı çıktılar. Yani eylem yapmamızı istemediler. Çünkü onların mantığı şu; "bu sol belediyedir, sol belediyeyi yıpratmayalım, bütün belediyeleri kaybettik zaten". Bu mantıkla yaklaşıyorlar.

Bu konuda Genel-İş Sendikası'ndan hiçbir destek görmedik. Bu geliştirdiğimiz eylemlilik süreci kendi irademizle gelişmiştir. Oluşturulan kamuoyu yine bizim irademizle oluşmuştur. Yasal düzenlemeler konusunda bile bize yardımcı olmadı bu sendika. Mesela basın açıklaması yaptığımız zaman yasal olarak izin alınsın denildi, almadılar. Yaptığımız işleri korsan yaptık. Süreç kabaca bu.

- Peki bugünkü toplantıda gelişmeler nedir?

-Bugün grup başkan vekili işçilerin tümünü içeriye aldı. Bu arada MHP kökenli işçiler de girdi içeriye. Onlar "bizim partimiz yok, biz solcu değiliz, bize kim sahip çıkacak" demeye getirdiler. Yani biz partisiziz,

tarafsızız, bize de sahip çıkın mantığıyla geldiler. Oysa hiç de öyle değil. Bizim buradaki tavrımız sadece solcu-devrimci insanların işe alınmasıydı. Bu konuda da grup başkan vekili bir şekilde bu insanların da işe alınacağını garantisini bize verdi. Bir şekilde işe girebilecekler. Bu şirket ortaklığıyla olabilir. Bir de 1 Haziran'a kadar çözebilirler, geçici statü ile olabilir. Bu şekilde işe alacak. Biz de bu konu ile ilgili son görüşmeyi Belediye Başkanı ile yapacağız. Ondan sonra bitecek bu iş.

Kızıl Bayrak/Ankara

İşimizi geri istiyoruz!

Biz Yenimahalle Belediyesi tarafından işten atılarak aileleri ile açlığa mahkum edilen 300 işçiyiz.

Yenimahalle Belediyesi, çalışanlarının ücretlerini ödeyemediğini, geçici işçi çalıştıramayacağını iddia ederek 300 işçiyi sokağa atmıştır. Sonucunda, Natoyolu örneğindeki gibi, belediye hizmetlerinin özelleştirilmesi çalışması başlatılmıştır. Temizlik, park bahçeler gibi hizmetler için özelleştirme ihaleleri hazırlanmıştır.

Belediyenin amacı; özelleştirmeyi esas alarak, işsiz, sendikasız bir Yenimahalle Belediyesi yaratmaktır. Sadece geçici işçiler değil, kadrolu işçiler de özelleştirme saldırısı ile karşı karşıyadır. İşçi sayısını 500'e düşürmeyi hedefleyen Yenimahalle Belediyesi, örnek olarak G. Antep Belediyesi'nin uygulamalarını hedeflemektedir.

Biz işten atılan işçiler, özelleştirmelerin çıkar çevrelerine peşkeş amacıyla yapıldığını, belediye bütçesinin ve gelir kaynaklarının talan edileceğini biliyoruz.

Belediye çalışmaları istihdama, üretime ve hizmete dönük yapılmalıdır. Atılan işçiler geri alınmalıdır. Sosyal haklarımız verilmelidir. Özelleştirme çalışmaları durdurulmalı ve iptal edilmelidir.

Kendilerini emekten, emekçiden yana gösterenlerin ikiyüzlülüğünü teşhir etmeye; iş ve emek mücadelemizi her alanda sürdürmeye kararlıyız. Tüm Yenimahalle halkını, işçi ve kamu emekçisi sendikalarını, mücadelemizi desteklemeye çağırıyoruz.

Özelleştirmelere hayır!

Atılan işçiler geri alınsın!

Yenimahalle Belediyesi'nden atılan işçiler

Adana'da sırada yeni grevler var

1900 SASA işçisi grevde!

Adana'da Sabancı Holdinge bağlı SASA'da Petrol-İş Sendikası'na bağlı 1900 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde sonuç alınamadı ve 16 Mayıs tarihinde grev başladı. Sendika başlangıçta seyyanen 350 milyon istemişti, daha sonra bu talebi 250 milyona çekti. İşverenin son teklifi ise %60 zam oldu. Ayrıca taşeronlaştırma ve üçlü paket (yakacak, izin ve iki bayram ikramiyesi) konusunda da anlaşma sağlanamayınca, sendika grev kararı aldı. Sabahın erken saatlerinde işçiler fabrikanın önünde toplandılar. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Genel Merkez yöneticileri, Petrol-İş Mersin ve İskenderun şube başkanları ile konfederasyonlardan bazı sendikacılar ve temsilciler greve destek vermek amacıyla alanda yerlerini aldılar.

Mustafa Öztaşkın işçilere yönelik yaptığı konuşmada; zor ve sıkıntılı günlerden geçtiklerini, işçilerin ağır sömürü, zulüm ve baskıyla, IMF'nin %25 zam dayatmalarıyla karşı karşıya bulunduklarını, IMF'nin baskılarının ise sadece işçi-emekçilere yönelik değil, aynı zamanda işverenlere karşı da olduğunu söyledi. Konuşmasında sık sık, kendilerinin grev yapmaktan yana olmadıklarını, ama işverenin tutumu karşısında grev kararı almaya zorlandıklarını, başka çarelerinin kalmadığını vurguladı. Ayrıca, geçen dönem 2700 işçi adına sözleşme yaparken bu dönem 1900 işçi adına masaya oturduklarını, taşeronlaşmanın devam ettiğini belirten Öztaşkın; 550 taşeron işçi olduğunu, işverenin yalnızca 60'ının sendikaya üyeliğine izin verdiğini, bu sayının çok düşük olduğunu, ancak işvereni anladıklarını, hızla bir geçiş olmasını kendilerinin de beklemediklerini, söyledi. Özellikle son sözleri oldukça dikkate değerdi!

Daha sonra sendika yöneticileri ve işçiler "grev gözçüsü" önlüklerini giydiler ve fabrika girişine "Bu İşyerinde Grev Var" yazılı pankartı astılar. İşçiler eylem boyunca "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "İşçiyiz, haklıyız, söke söke alırız!", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin!", "İşçiler burada, işveren nerede!", "İşçiler elele genel greve!" sloganlarını sıkça attılar. "Vur vur inlesin, kurtlar, kuşlar dinlesin!" sloganına MHP eğilimli işçiler de katılıyorlardı. İşçiler eylem boyunca oldukça coşkuluydular. Dövizlerde "Yasal grev hakkımız

engellenemez!", "Bu nasıl hukuk devleti, hukukçu cumhurbaşkanına bu ülkede başarılar dileriz!" gibi sloganlar yazılıydı. İşçiler davul-zurna eşliğinde halay çektiler. Adana-Mersin karayolundan geçen arabalar da korna çalarak ve alkışlarla destek verdiler.

Bu arada SASA'da grevin başladığı saatlerde basın toplantısı yapan Sabancı Holding Kimya Grubu ve Dupont-SA Başkanı Ömer Sabancı; kendilerinin önerdiği zam oranıyla oluşacak ücretlerin Türkiye ortalamasının üzerinde olduğunu söyledi. Verdikleri teklifle ücretleri ortalama 460 milyon liraya çekeceklerini iddia etti. Sendikanın teklifini kabul etmeleri durumunda rekabet güçlerinin azalacağını ve işgücünü azaltma yoluna gideceklerini söyleyerek, işten atma tehditi savurdu. Ayrıca "İokavt şu anda acil gündemimizde değil, durum değerlendirmesi yapacağız" diyerek, sendikayla tekrar görüşebileceklerini de belirtti.

Sabancı Holding, işçilerin evlerine mektup göndererek, sendika aleyhine propaganda yapıyor, işçileri sendikaya karşı kışkırtmaya çalışıyor. Kendilerinin makul bir öneri yaptığını, ama sendikanın uzlaşmaz bir tavır izlediğini söylüyor. Yerel basın ise, Sabancı Holding'in ortalama ücretleri 460 milyon liraya çekeceği yalanını doğrulamış gibi göstererek, Adana'da işçiler aleyhinde kamuoyu yaratmaya çalışıyor. Bu propaganda bazı fabrikalardaki işçiler üzerinde etkili olabiliyor ve sınıf dayanışmasını zayıflatan bir rol oynayabiliyor.

Belediye, SASA, DanoneSA, MARSA işçileri elele, direnişe! Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz! Yaşasın sınıf dayanışması! Sınıfa karşı sınıf!

Kızıl Bayrak/Adana

SASA grevinden gözlemler...

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın, IMF'nin dayatmalarının işverenleri de baskı altına almaya yönelik olduğu şeklindeki konuşması, işçiler ile patron arasında ortak payda bulma, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını uzlaştırma çabasının ürünü. İşçiler genelde sendika yönetimine güveniyorlar. Bu ise ipleri tamamen sendika yönetimine bırakma tehlikesi taşıyor. Ancak işçiler, arada bir farklı sesler çıksa da, grevi sonuna kadar sahiplenilen bir tutum içindeler. 7 gün içerisinde SASA'daki üretim tamamen duracak.

İşçiler birbirlerini sahiplenir bir tutum sergiliyorlar. Örneğin diğer işçilere göre yüksek ücret alan bir işçi; "ben iyi maaş alıyorum, bana %50 zam yeter, ama 123 işçi arkadaşım 93 milyon maaş alıyor, onun için onları da düşünerek greve gidiyoruz" diyebiliyor. İşçilerin taşeronlaştırmayla ilgili madde konusunda ise kafaları karışık. Grev taşeron işçilerin de destek vermesi gerektiğini, çünkü kendilerinin aynı zamanda onlar için de greve gittiklerini söylüyorlar ve taşeron işçilerin iş bırakmamasına tepkiyle yaklaşıyorlar. Bu arada işveren taşeron işçileri greve giden işçilerin bölümlerine aktararak, üretimi devam ettirmeye çalışıyor.

Adana'da grev aşamasında olan ve TİS görüşmeleri devam eden başka fabrika ve işyerleri de var. Marsa, Danone SA ve belediyeler TİS süreci içerisinde. Marsa 22 Mayıs'ta greve başlıyor. Adana önümüzdeki süreçte başlayacak yeni grevlerle büyük bir grev alanına dönecek. Diğer fabrikalarda da SASA'daki coşku yakalanabilirse, işçiler Çukurova'yı bir mücadele alanına çevirmeyi başarabileceklerdir. Bu süreçte çeşitli fabrikalardan işçilerin grev ziyaretleriyle sınıf dayanışmasını sergilemesi büyük bir önemi taşıyor ve Adana'da bunun olanakları hayli fazla...

Parsat-Piston işçileriyle 1 Mayıs üzerine...

İşyerinizden bahseder misiniz...

İşçi: İşyerinde temsilcilik kadrosu çok önemli. Çalıştığı işyerinde iyi inisiyatif koyabilmesi, dürüst olabilmesi ve doğru mesajlara işçi arkadaşları inandırabilmesi gerekiyor. Toplu iş sözleşmelerinin çok kötü gittiği bir dönemde, bizde %39 sözleşme imzalanabildi. Bu da işçilerin birlikteliğindeki güçle sağlandı. Yani herşeyde doğru önderlik gerekiyor.

Sendikayı değiştirmeyi hiç düşündünüz mü?

İşçi: Sendikaların aşağı yukarı birbirinden farkı yok. Önemli olan doğruyu bulduğunuz noktadan yapabilmektir.

1 Mayıs'a nasıl bir katılımı hedeflediniz?

İşçi: '98'deki 1 Mayıs'ta sendikamız bize çağrı yapmıştı. Öz Çelik-İş'le katıldık geçen yıl, salonda. Bu yıl ise biz nasıl ve hangi çerçevede katılacağımızı ortaya koyduk. İki pankart hazırladık. Sabah 1 Mayıs bildirimizi okuduktan sonra, servislerimize binerek Öz Çelik-İş'e bağlı olarak katıldık. Hak-İş konfederasyon olarak az kitleyle sembolik olarak (protokol olarak) katılacaklarını daha öncesinde bildirmişlerdi.

Bölgede Öz Çelik-İş'e bağlı fabrikalarla 1 Mayıs çerçevesinde herhangi bir girişiminiz oldu mu?

İşçi: Böyle bir öneri götürdük, meclis kurma önerisiyle, fakat toplantıya gelmediler.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Fatih Ökçe'de işçi kıyımı devam ediyor!

Basına ve kamuoyuna;

Halkalı, İkitelli Cad. İmsan Sanayi Sitesi B Blok No:3-7-8 K. Çekmeçe/İstanbul adresinde kurulu olan Fatih Ökçe San. ve Tic. A.Ş. fabrikasında DISK Lastik-İş Sendikası'na örgütlendiği için işten atılan işçilerin direnişi devam ederken, işveren sendikalı 14 işçinin bugün işlerine son verdi.

Fatih Ökçe işverenin bu tutumu, bütünüyle Anayasaya ve yasal düzenlemelere aykırıdır.

Fatih Ökçe örneğiyle işverenlerin, hukuk düzenini

ayaklar altına alma pahasına sendikal hak ve özgürlüklere olan tahammülsüzlüğü bir kez daha gözler önüne serildi.

İşveren yasalarla güvenceye alınan sendikal hak ve özgürlüklerimize saygı gösterinceye kadar devam eden direnişimiz sürecektir.

Sendikasızlaştırmaya ve sendikal haklara yönelik devam eden bu saldırı karşısında, tüm kamuoyunun ve basın emekçilerimizin desteğini bekliyoruz.

Şube Başkanı Fedayi Öztürk

İZSU direnişçilerinden coşku dolu dayanışma gecesi

Adlarını işten atıldıktan sonra başlattıkları eylemlerle duyuran İZSU içileri 13 Mayıs'ta bir dayanışma etkinliği düzenledi. Beklenen düzeyde katılım olmasa da, böyle bir etkinliği işçilerin organize ediyor olması önemlidir.

Bir işçinin okuduğu 1 Mayıs şiiriyle açılışı yapılan etkinlikte, önce süreci anlatan bir konuşma yapıldı. Küresel saldırılara ve bunun uzantısı olarak özelleştirmelere, işten atmalara ve Ulucanlar katliamına değinilen konuşma oldukça etkili oldu.

Etkinlikte ayrıca 1 Mayıs, 6 Mayıs ve 18 Mayıs günlerinin tarihsel anlamına değinildi. Hücrelerle ilgili konuşma yapan bir işçi arkadaşın konuşmasındaki "İşığa duvar ördürtmeyeceğiz"

vurgusu, kitlede büyük heyecan yarattı. Etkinliğe destek olarak müzik grupları ve bir tiyatro topluluğunun katkıları vardı. İşçilerin kendi oluşturdukları müzik grubunun dinletisiyle etkinlik bitirildi.

Geçmişte, Denizleri, Mahirleri, Kaypakayaları katleden zihniyet bugün özelleştirme saldırılarıyla yine karşımızdadır. Son olarak Ulucanlar'da ve hücre saldırısında da bu görüldü. Tüm bunlara karşı mücadele ekseninde işçi sınıfının mücadelesi günden güne daha iyi görülüyor. İZSU işçilerinin mücadelesi ve etkinlikleri de bu gerçeğin bir parçasıdır.

Kızıl Bayrak/İzmir

Çinkur işçisi direndi ve kazandı...

Sıra Asil Deri işçisinde!

Sermaye sınıfı gün geçmesin ki işçi ve emekçilere yeni bir saldırıda bulunmasın. Ülkenin her yerinde olduğu gibi Kayseri’de de azgınca saldırmaktadır. Yataş, Kumtel, POLI gibi büyük fabrikalarda işten çıkarma, ücretsiz izine ayırma gibi saldırılarda bulunuluyor. Geçtiğimiz günlerde yapılan açıklamada, sanayi sektörünün krizde olduğu, organize sanayi bölgesinde 6 binin üzerinde işçinin işten çıkartıldığı belirtildi.

Saldırı bu kadar azgın gelmesine rağmen Kayseri işçi sınıfından hala bir ses gelmemektedir. En son hak alma mücadelesine giren Çinkur işçisinin haklı mücadelesi sonuç verdi. Çinkur işçileri 120 milyon üzerindeki alacaklarını aldılar. Şu anda bir kamu sektöründe işe yerleştirilmek için resmi prosedürün tamamlanmasını bekliyorlar.

Çinkur işçisinin mücadelesi sonuçlanırken, saldırıya karşı başka bir mücadele başladı. Asil Deri’de çalışan 240 işçinin sendikal mücadelesi...

Kayseri’nin Develi ilçesinde faaliyet gösteren Asil Deri patronu, işçilerin sendikalaşma ve işlerine geri dönme mücadelesini kırmak için her türlü aracı kullanmaktadır. Ancak işçiler son derece kararlı ve her türlü oyunu boşa çıkarmaya azimli görünüyorlar. İşçiler siyasi partilerle görüşmek için bir heyet oluşturmuş durumdadır.

Develi ilçesinden Kayseri merkezine partilerle görüşmeye gelen işçileri, gelişen olaylar hakkında görüşmek ve bilgi almak için büromuza davet ettik ve kendileriyle röportaj yaptık.

“Bu yasal bir olay değildir, ama patron yapınca oluyor”

Fabrika ne kadar zamandır faaliyet gösteriyor?

-Fabrika 1974 yılında TÜPTAŞ olarak faaliyet gösteriyordu. Yaklaşık sekiz sene çalıştıktan sonra, iyi yönetilmediği gerekçe gösterilip kapatıldı. Daha sonra 1992 yılında Asil Deri olarak faaliyet göstermeye başladı. Fabrikada işten atmalar başlamadan önce 260 işçi çalışıyordu.

Mücadele sürecinizi anlatır mısınız?

-Bizler yaklaşık bir senedir sendikaya üye olmak için mücadele yürütüyoruz. İşverenin bundan haberi olunca önce 20 işçi, ardından 25 işçi çıkarıldı. Daha sonra 40 civarı işçi daha işten çıkarıldı.

İşyerimize sendika getirmek için notere başvurduk. Sendikaya üye olmak için notere başvuranların kimler olduğunu öğrenen işveren 80 civarında işçiyi daha işten çıkardı. Sendika için başvuran işçileri telefonla arayıp, imzalarını geri çektikleri taktirde işe alınacaklarını söyledi.

İşten çıkarmalara işverenin gerekçesi nedir?

-Gerekçe olarak üretim kapasitesinin düşürülmesi gösteriliyor. Ama asıl sebep işyerimize sendika getirmek istememizdir. Bir yandan 240 kişi işten çıkartılıyor. Bir yandan 30 yeni işçi alınıyor. Bu yasal bir olay değildir, ama patron yapınca oluyor. Bu ülkede yasalar işçi sınıfı ve alt tabaka kişiler için işliyor. Ama yine de bunun için suç duyurusunda bulunacağız.

Fabrika şu an üretim yapıyor mu?

-260 kişi çalışıyordu. 240 kişi işten çıkartıldı. Fabrikada 20 kişilik bir grup kaldı. Bu grup ve 30

kişilik yeni alınan işçilerle üretime devam ediliyor.

Mücadelenizde ne gibi engellemeler oluyor?

-Bizlerin maddi durumu oldukça zayıf. İşveren, maddi durumu çok çok kötü olan arkadaşlarımıza mücadeleden vazgeçmeleri teklifinde bulunuyor. Mesala bir arkadaşımıza 200 milyon maaş ve işten atılmama garantisi gibi teklifler sunuyor.

Diğer taraftan jandarmanın engellemesiyle karşı karşıyayız. Fabrikanın önünden yol geçmektedir. Yolun bu tarafında durma hakkımız varken, işveren nüfuzunu kullanarak bizleri fabrikanın etrafında bekletmiyor. Ya oradan uzaklaştırılıyor, ya da jandarma tarafından gözaltına alınıp bırakılıyor.

Çinkur işçileri mücadelelerini güçlendirmek ve kamuoyunun desteğini almak için birtakım girişimlerde bulundular. Sizler buna benzer bir yol izliyor musunuz?

-Bir imza kampanyası başlattık. İki gün içerisinde 4500 imza topladık. Develi halkının bize desteği yoğun.

İşçi sendikaları size destek sundu mu?

-Evet, destek sundular. Yol-İş, Gıda-İş ve birkaç sendika basın bildirisi yayınlayarak, ziyaretimize gelerek, bize destek sundu.

Gelinen son durum nedir?

-Sendikaya üyeliğimizin son durumu için yazışmaların sonucunu bekliyoruz. İşverenin bu haksız tutumu karşısında suç duyurusunda bulunduk. Kanuni dayanaklarımız var, bunları sonuna kadar kullanacağız.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Genel-İş 9 No’lu Şube Yönetim Kurulu üyesi ve şube mali sekreteri İbrahim Aydemir ile Kırac Belediyesi’nden atılan işçiler üzerine konuştuk...

Kırac Belediyesi’nden atılan işçilerin atılma gerekçesi üzerine bilgi verebilir misiniz?

-Kırac Belediyesi’nde 100’e yakın işçi var. 25’e yakın da yeni işe alınan işçiler var. Belediye Başkanı, halka hizmet veremiyoruz, ancak işçilerin bir bölümünü çıkarırsak halka hizmet verebiliriz diye bir düşünceyle yola çıktı, fakat bunda başarılı olmadı. Asıl amacı yandaşlarını yerleştirmektir. Kırac Belediyesi’nde ilk etapta Genel-İş’te örgütlü 7 işçi işten atıldı. Bir sonrasında 1 işçi daha atıldılar.

Sonraki süreç nasıl işledi?

-Biz Genel-İş olarak ilk gün bir basın açıklaması yaptık. Belediye Başkanı ve yöneticileri protesto ettik. İkinci gün genel bir basın açıklaması için Kırac’ta bulunan DKÖ’leri, kahveleri dolaştık. Köy ve ilçe dernekleriyle görüştük. Olumlu yanıt aldık, sonuç itibarıyla atılan işçilerin geri alınması için Belediye Başkanı’yla görüşme talebinde bulunduk. Fakat atılan işçi arkadaşlar kendi istekleriyle tazminatlarının tamamını alıp ayrılacaklarını söylediler. İşçi arkadaşlarla konuştuk. Dönmek isteyenler dönsün, ayrılmak isteyenler ayrılın dedik.

Belediye Başkanı’nın asıl hedefi burada örgütsüzlük yaratmak, toplumu örgütsüz bir topluma dönüştürmektir. Belediye Başkanı avukatı aracılığıyla bizi aradı, görüştük. 7 işçinin işe geri alınmasını talep ettik. Kabul etmesine rağmen işçilerin kendi istekleriyle ayrılması, geriye döneceklerin işe alınması için bir ön anlaşma yapıldı. İstifa eden işçiler olmuştu. Geriye dönüşlerini sağladık. Bu anlaşmadan dolayı basın açıklamasını iptal ettik.

Sonrasında DKÖ’lere yardımcı oldukları için teşekkür ettik. Kırac’taki örgütlü yapılanmanın DKÖ’lerle halkla beraber sağlanacağını belirttik. Şimdiden sonraki hedefimiz Kırac Belediyesi’ndeki örgütlülüğümüzü sağlamaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Petlas’tan atılan işçiler aldatılıp oyalanıyor!

Özelleştirilme sürecinde Petlas şaibeli bir biçimde Kombassan’a peşkeş çekildi. Arsa fiyatı bile olmayan bir para karşılığında satılmasının ardından, esnek çalışma ve sendikasızlaştırma hız kazandı ve 497 işçi işten atıldı.

İşten atılan Petlas işçileri çeşitli eylemlerle direnmeye çalıştılar. Fabrikayı terketmeme, iş yavaşlatma, aileler ve Kırşehirli işçi ve emekçilerinin katılımıyla yapılan mitinglerle Petlas’ta yaşanan işçi kıyımları gündeme oturmıştı. Bu süreçte gerekli dayanışma örülmeye çalışılsa da, uzun süreli ve uzun soluklu bir harekete dönüşemedi, elle tutulur bir sonuç elde edilemedi. 497 Petlas işçisi açlık ve sefaletle mahkum edildi.

Eylemlilikler üzerine, işten atılan 497 Petlas işçisinden 125’inin Şeker Fabrikaları Anonim Şirketi’ne alındığı açıklandı. Bununla birlikte, bu işçilere yaklaşık 4 aydır sudan bahanelerle işbaşı yaptırılmamaktadır. Bunun üzerine işçiler kendi aralarında değerlendirme yapmak, ne yapılması gerektiğini tartışmak için sendika yöneticileri ile bir araya geldiler. Toplantıya, işten atılan ve Şeker Fabrikası’nda çalıştırılacağı vaadedilen işçilerin yarısı katıldı.

İşten atılan ve çalışmakta olan Petlas işçileri, bir avuç kan emicinin çıkarları için yoğunlaşan tüm saldırılara ve özelleştirmeye karşı birleşerek, mücadeleyi yükseltmelidirler.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

**Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

Lastik işçilerinin mücadele sorumlulukları ve görevleri

Grevleri ertelenen lastik işçileri önemli bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Bu sorumluluk, sadece grev haklarını korumak ve kullanmak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için değil, aynı zamanda, grev hakkı için mücadelede şehit düşmüş tüm dünya işçi sınıfı üyelerine karşıdır. Grev erteleme dayatmasına boyun eğilemez. Grev ve toplu sözleşme haklarımızı pervasızca çiğneyen sermaye devletine ve sermaye sınıfına karşı gereken yanıt kararlılıkla verilmelidir.

İşçi sınıfı ilk oluşmaya başladığı yıllardan bu yana, sermaye sınıfına karşı, emeğinin ve alınterinin karşılığını alabilmek için mücadele vermek zorunda kalmıştır. Sermaye sınıfının dizginsiz sömürü isteğini bir parça olsun geriletmek için çok sert çatışmalara girmiştir. Dünyanın pek çok yerinde burjuva yasalarının grev hakkını tanıması için binlerce şehit verilmiştir.

Sermaye devleti mücadele eden işçilerin sendikalaşma ve grev haklarını tanımak zorunda kalmıştır. Bu, sermaye devletinin işçilerin çıkarlarını korumak istemesinden değil, mücadelenin kendi iktidarını tehdit eder düzeye ulaşmasından duyduğu korkudan dolayıdır. İşçi sınıfının grev, sendikalaşma vb. haklarını sözde tanıyan sermaye sınıfı, her fırsatta bu hakları sınırlandırmak ve geri almak için çalışmaktadır. Çünkü sermaye düzeni işçi sınıfının daha fazla sömürüsü üzerine kuruludur. Sömürüyü arttırmak için kazanılmış haklara her fırsatta saldırması, sermaye sınıfının doğası gereğidir. Bu saldırılara karşı kararlı bir direniş örgütlenmezse, arkası da gelecektir. Örneğin sermaye uşakları kıdem tazminatlarının gaspedilmesi

için hazırlıklara şimdiden başlamışlardır.

**İnsanca yaşamaya yetecek düzeyde ücret
tüm işçilerin en doğal hakkıdır**

Sermaye sınıfının sözcüleri dillerine lastik işçilerinin ücretlerinin yüksek olduğunu dolamışlar. Diyorlar ki; "işçilerin yüksek ücret alması enflasyonu artırır, yabancı sermayenin ülkeden kaçmasına neden olur." Biz de diyoruz ki; lastik işçilerinin aldığı ücretler, patronların ettiği kârların yanında devede kulak kalıyor. Sınırlandırılması, kontrol altında tutulması gereken bu kâr hırsıdır. İşçi sınıfını kölelik koşullarına mahkum etmek ve ülke kaynaklarını yağmalamak isteyen emperyalist sermayeyi istemiyoruz.

Sermaye sınıfı, işçilere sadece ertesi günkü çalışmasını garanti altına almaya yetecek bir ücreti yeterli görüyor. Çocukları, eşi ne yaparsa yapsın, bu bizi ilgilendirmez, diyorlar. Hasta olmasın, okula gitmesin, eğlenmesin, tatil yapmasın, sinemaya, tiyatroya gitmesin, kitap, gazete, dergi alıp okumasın, kendisini kültürel yönden geliştirmesin istiyorlar. Çünkü üretim yaparken bunların işlerine yaramayacağını, hatta zararlı bile olacağını düşünüyorlar. Sermaye sınıfı işçilere bu sefalet ve kölelik koşullarını dayatıyor.

Lastik-İş Sendikası'nın talep ettiği ücret, yoksulluk sınırının 500 milyona dayandığı koşullarda, insanca yaşamak için yetersiz bile kalmaktadır. İşçi sınıfının diğer kesimlerinin de en az lastik işçileri kadar ücret alması gereklidir. Çünkü işçi sınıfı bütün değerlerin, zenginliklerin yaratıcısı olarak insanca yaşamayı fazlasıyla hak etmektedir.

Mevcut haklarımızı koruyalım, daha ileri haklar için mücadele bayrağını yükseltelim!

Türkiye'de işçi sınıfının çoğunluğu sefalet ve kölelik koşullarında çalışıyor ve yaşıyor. Sermaye sınıfına emek gücünü karın tokluğuna satıyor. Bu emek gücü devasa bir üretim ortaya çıkıyor. Bu üretimin büyük bir kısmına sermaye sahibi el koyuyor. İşçi sınıfının da sesini çıkarmadan bu sömürüye boyun eğmesini istiyorlar. İşsizlik tehditi ile bu haksızlığa karşı mücadele etmesini engellemeye çalışıyorlar. Satın aldıkları sendika ağalarını devreye sokup, tepkileri ve öfkeyi oyalamak ve geçiştirmek istiyorlar. Bu senaryoya daha ne kadar katlanacağız? Bu sömürüye daha ne kadar boyun eğeceğiz?

Onların çocukları en iyi okullarda, yurtdışında eğitim görürken, bizimkiler kalabalık sınıflarda, binbir güçlüklerle gerici ve baskıcı bir eğitime tabi tutularak, şimdiden köleliğe alıştırılıyorlar. Onlar hastalandıklarında en lüks hastanelerde, en iyi bakımı ve tedaviyi görüyorlar; bizlerin çoğunluğu ise SSK'nın yüzünü zor görüyor. Şimdi onu bile kapatmaya çalışıyorlar. Paran yoksa öl diyorlar. Çalışabildiğin kadar sana ekmek veririm, çalışamaz duruma geldiğinde ise bu dünyada sana yer yok, diyorlar. Onlar lüks ve savurganlıklarında sınır tanımazken bizlere emekli olmayı, sağlıklı bir şekilde beslenmeyi bile çok görüyorlar. Yüksek ücret alan işçinin bu parayı sağa sola savuracağını ve enflasyonu arttıracığını söylüyorlar. Yani işçi ve emekçilerin güvenilir ve sağlıklı bir evde oturmak istemesini, ailesini insan onuruna yaraşır bir şekilde yaşatmak istemesini, dinlenmesini ve eğlenmesini savurganlık olarak görüyorlar. Çünkü sermaye sınıfı ve sermaye devleti, işçi sınıfını insan olarak görmüyor. Makinanın bir parçası, bir iş aleti olarak görüyorlar. Çalışmasını sürdürsün yeter, gözüyle bakıyorlar. Hiç bozulmasın, yorulmasın

Lastik-İş grevinin ertelenmesine yoğun tepki: "Direne direne kazanacağız!"

Lastik işçilerinin grevi Bakanlar Kurulu kararıyla iki ay ertelendi. Bunun üzerine işçiler, 8 Mayıs sabahı, sendikanın aldığı sözde bir eylem kararıyla bir saat geç işbaşı yaptılar. Brissa, Pirelli ve Goodyear fabrikalarında çalışan işçiler, sabah servis otobüslerinden D-100 karayolunun Goodyear kavşağında indiler. Binlerce işçinin karayoluna inmesi trafiğin aksamasına yolaçtı. Bunun üzerine polis karayolunun boşaltılmasını istedi. Sendikacılar bunu "anlayışla" karşılayarak işçileri fabrikanın yanında bir yerde topladılar.

İşçilerin grev ertelenmesine tepkilerinin çok yoğun olmasına karşın, sendika yönetimi (DISK Lastik-İş) bir kez daha dizginleme işlevini yerine getirdi. "Enflasyonla mücadele programını etkileyen" ve "milli güvenlik" açısından sakıncalı görülen grev böylece ertelenmiş oldu. İşçilerin ertelemeye duyduğu öfke ve tepki, ileriye taşıyacak bir önderlikle buluşabildiğinde, yeni bir kitle hareketliliğinin basamağı olabilecektir. İşçiler eylemde "Hükümet istifa!", "Grev hakkı engellenemez!", "Kahrolsun IMF!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atmışlardır. Atılan sloganlardan da görülmektedir ki, işçiler tüm engellemelere ve barikatlara rağmen mücadele kararlılığı taşımaktadırlar. Bu durumu çok iyi değerlendiren sermaye sınıfının imdadına sendika bürokrasisi bir kez daha yetişmiştir. Dün daha çok devrimciler ve öncü işçiler tarafından atılan "Yılgınlık yok direniş var!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarının "Kahrolsun IMF!" sloganıyla birlikte, grevi ertelenen işçi kitlesi tarafından atılması önemlidir. Türk burjuvazisinin uluslararası sermayeye bağımlılığı ve bizzat IMF'nin hazırladığı saldırı programlarını hayata geçirmesi, işçi ve emekçiler tarafından tepkiyle karşılanmaktadır. Grevin ertelenmesine duyulan tepki IMF karşıtlığında da ifadesini bulmaktadır.

Sermaye sınıfı, nasıl deneyimleriyle saldırılarını yaşama geçirmek için dönemsel taktikler belirliyorsa, sınıf devrimcileri de önümüzdeki süreçte bugün yaşananlardan hareket etmeli, yönünü özellikle TİS sürecine girecek olan kamu işçilerine çevirmelidirler. Araçları, politikaları ve örgütleriyle, yeni TİS sürecini en iyi biçimde değerlendirebilmeli, sınıf hareketinin önünü açacak potansiyelini yaşama geçirmeliler.

istiyorlar. İstedikleri gibi davranmazsak, vicdanları hiç sızlamadan, bozulan bir makina parçasını attıkları gibi, atmak istiyorlar. Pek çok işyerinde ise makinanın bir parçasından bile değersiz olarak görüyorlar. Çünkü işsizlik devasa boyutlara ulaşmış durumda. Bir ilanla binlerce yeni işçi bulabiliyorlar.

İşçi ve emekçiler olarak bu dizginsiz sömürü düzenine karşı tek kurtuluş yolumuz mücadele etmektir. Başka bir seçeneğimiz yoktur. Ya bu barbar düzenin dişlileri arasında öğütüleceğiz ya da kurtuluşumuz için birleşip, örgütlenip mücadele edeceğiz. Bu mücadelemizin başarılı olması ve sonuç alıcı olması için, işçi sınıfının geçmiş mücadele deneyimlerinden öğrenmeliyiz.

Mücadelemizin haklılığına inanmalı, sadece örgütlü gücümüze güvenmeliyiz!

Lastik işçileri yasaklanan grev haklarını tekrar kullanmak için sermaye devletinin mahkemelerinden, yasalarından medet umamazlar. Bu yasalar ve mahkemeler sermaye sınıfının çıkarlarının beğeniliğini yapmaktadırlar. Kendiliklerinden hiçbir zaman işçi sınıfının yararına bir sonuç ortaya çıkarmazlar. Bu kurumların işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket etmesini sağlamak için üretimden gelen gücümüzü kullanmak zorundayız. Onlara kullandıkları otomobil lastiğinin, tükettikleri ürünlerin ve çevrelerinde gördükleri herşeyin kimler tarafından yaratıldığını göstermeliyiz. Bu sömürü düzeninin can damarları fabrikalarda atmaktadır. İşçi sınıfı birleşip örgütlendiği zaman bu can damarlarının tek hakimi olur. İşte ancak bu şekilde sermaye sınıfını geriletebilir, haklarımızı koruyabilir ve daha da geliştirebiliriz. Sermaye sınıfının saldırılarının ve kazanılmış hakları gaspetmesinin önüne ancak böyle geçebiliriz.

Pek çok işçi bu örgütlenme önerisini sadece güzel bir rüya olarak, gülümseyerek ama özleyerek karşılar. Evet, bizler eli kolu bağlanmış gibi oturup, sihirli bir gücün bunları gerçekleştirmesini beklersek, bütün bunlar güzel bir rüya olarak kalır. Ama, geçmiş deneyimler de göstermiştir ki, işçi sınıfı üretken bir sınıf olarak, yoktan var etmesini bilen bir sınıf olarak kendi örgütlenmesini ve birleşik mücadelesini de dişiyle-tırnağıyla yaratmayı başaracaktır. Tarihte sınıf kardeşlerimiz çok daha kötü koşullarda bunu başarmışlar ve bizlere birçok hakkı miras bırakmışlardır. Sermaye sınıfını defalarca dize getirmişler, bir sınıf olarak sendikalarda örgütlenme hakkının, grev, toplu sözleşme hakkının, 8 saatlik çalışma hakkının, sigorta hakkının, emeklilik hakkının ve daha birçoklarının burjuva yasalarında yer almasını sağlamışlar.

Sermaye devleti bu gerçeği öğrenmemizi hiç istemiyor. Grev hakkını kendisi bahsetmiş gibi davranıyor. İsteddiği gibi bu hakkı gaspedebileceğini düşünmemizi istiyor. Sermaye sınıfının kazanılmış haklarımızı sınırlandırma, yeniden yok sayma saldırılarına karşı bizler eli kolu bağlı mı kalacağız? Bizden sonraki işçi kuşaklarına bu hakları güdükleştirerek mi devredeceğiz? Yoksa daha da geliştirerek mi? Her bir işçi bu soruyu kendisine sormalıdır. Sermayenin saldırıları karşısında gerilemenin sonu yoktur. Sermaye sınıfına elini veren kolunu kurtaramaz. Bu gerçekleri asla unutmamalıyız.

İşçi sınıfının devrimci programı yolumuzu aydınlatıyor!

İşçi sınıfının sermaye sınıfına karşı Türkiye cephesindeki mücadelesinde artık çok önemli bir silahı var. İşçi sınıfının devrimci partisi bütün gücüyle işçi sınıfının mücadelesine önderlik etmek için çalışıyor. Onun

devrimci programı, işçi sınıfının acil ve tarihsel çıkarlarını savunmak için, göndere çekilmiş kızıl bir bayrak olarak yolumuzu aydınlatıyor. Bu program sayesinde önümüzü daha iyi görebilir, hedeflerimizi daha net olarak ortaya koyabiliriz.

İşte bu programın “Acil demokratik ve sosyal istemler” bölümünde, “Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması” için mücadele edilmesi çağrısı yapılıyor. Sermaye devletinin bu talepleri yasal olarak tanınmasını sağlamak ve kullanılmasının önündeki engelleri kaldırmak için, işçi sınıfının kararlılıkla mücadele etmesi gerektiği vurgulanıyor. Bugün sermaye sınıfı her bakımdan örgütlü. İşveren sendikalarına üye olan bir patron hiçbir engelleme ile karşılaşmıyor. Diledikleri gibi toplantılar düzenleyip, sömürüyü nasıl arttıracaklarını, kârlarını nasıl katlayacaklarını tartışıyorlar. Sermaye devletinin işçi düşmanı yasaları süratle çıkarması için her türlü baskıyı kuruyorlar. Kredilerin, teşviklerin artırılması için, vergi aflarının çıkarılması için, sigorta prim borçlarının silinmesi için ve daha pek çok sınıf çıkarları için özgürce örgütleniyorlar. Grev kararı karşısında lokavt ilan edip, grev silahını etkisizleştirme haklarına da sahiptirler.

Bunlara karşılık işçi sınıfının pek çok gerekçeyle sınırlandırılmış yasal hakları bile gerçek yaşamda uygulanamıyor. İşçi sendikasına üye olmak yasal bir hak. Ama bu hakkı kullanmak isteyen işçiler yeterince örgütlü değilse, işten atılıyorlar. Sermaye yasaları ve mahkemeleri de patronların çıkarları doğrultusunda işliyor. Kamu emekçilerine dayatılan sahte sendika yasası toplu sözleşme ve grev hakkını bile tanımıyor. Toplu sözleşme ve grev hakkı olan işçiler ise, bu yasal haklarını kullanabilmek için kendi iç örgütlenmelerini sağlamlaştırmak zorundalar. Bu hakkın kullanımı sendika ağlarının eline teslim edildiğinde, çoğu durumda ihanetle karşılaş

yenilgiye uğruyorlar. Yani mevcut yasal haklarımızın kullanılması için bile güçlü bir örgütlenmeye ve birbirimizle kenetlenmeye ihtiyacımız var.

Sermaye sınıfının ve devletinin bu hakların kullanılmasının önündeki yasal ve yasadışı engellemeleri kaldırmasını sağlamak için “Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması” talebini yükseltmeliyiz. Bu mücadelede sınıfın diğer kesimlerinin ve işsiz kitlelerin, kamu emekçilerinin desteğini almalı, birleşik bir mücadelenin yolunu açmalıyız. “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” talebini ve işçi sınıfının devrimci partisinin programında yer alan diğer “Acil demokratik ve sosyal” talepler uğruna mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Bu program sermaye sınıfının baskıları ve saldırıları altında bunalan her işçi için yeni bir ufuk yeni bir bakış açısı anlamına geliyor. Üstesinden gelinemez olarak gördüğü için gözünde büyüttüğü ve kaldırmak için harekete geçmekte zorlandığı sorunlara ve engellere karşı mücadele hedeflerinin bilimsel bir temelde formüle edildiğini görmek her işçiye heyecanlandırıyor ve güvenini tazeliyor. İşte lastik işçileri de mücadelelerinde bu programı rehber olarak kullanmalı ve en geniş işçi ve emekçi kitleleri tarafından benimsenmesi için çalışmalıdır. Kurtuluşumuzun yegane güvencesi ise, bu programı bütünüyle hayata geçirebilecek tek güç olan işçi sınıfının sermaye iktidarını devirmesi ve kendi iktidarını kurması olacaktır.

Lastik-İş Kartal Şubesi

Eğitim Uzmanı'yla

konuştuk:

“Sınıf kardeşliği temelinde kuracağımız birlikle bütün dengeleri alt üst ederiz”

Refik Baydur'un sendikaları tehdit etmesinden sonra grevlerin ertelenmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Yadırgamıyoruz. Zaten hükümetin hangi sınıfın çıkarına hizmet ettiği açık değil mi? Ayrıca Refik Baydur şahsında sermaye hükümetinin bu cesareti bulabilmesinin nedeni de açık. Hükümetin yasalarda bulunan grev kısırlığının önünün kesilmesinin nedeni işçi sınıfının güçsüzlüğü değil, örgütsüzlüğüdür. Bakınız, 5 Mayıs Bakanlar Kurulu toplantısından bir gün sonra, Emek Platformu'nun toplanıp olayı hızla değerlendirip planlaması gerekiyordu. Buna yönelik eylemler hemen devreye sokulmalıydı. İlk hareketin onlardan gelmesi bekleniyordu. Ama Hak-İş ve Türk-İş “vah vah” demekten öteye gidemediler. Oysa saldırılara topyekûn bir cevap verilmesi gerekiyordu.

Sendikal örgütlülüğün önündeki engellerin aşılması için neler yapılmalı?

- Sendikal örgütlülüğün önündeki engeller yeni değil... Bu '80 darbesiyle beraber Vehbi Koç'un Kenan Evren'e yazdığı mektupla başladı. Bugüne değin değişik süreçlerle devam etti. Bugün nasıl aşılır? En başta görev namuslu önderler ve sendikacılara düşmektedir. İşçiler ise, demokrasi talepleri ile birlikte kendi önderlerini de denetlemeliler. Hainler ortaya çıkarılmalı, teşhir ve tecrit edilmeli. Çünkü sermayeyle mücadele, hainlerle mücadeleden ayrılmaz. Bir düşünün biz milyonlarca kişiye. Ama bir avuç sermayedar tarafından sömürülüyoruz. Biz toplamında daha fazla olduğumuza göre birleşik bir sınıf hareketi gerekiyor. Sınıf kardeşliği temelinde kuracağımız birlikle bütün dengeleri alt üst ederiz. Kısacası sorun belli, çözüm de belli: BİRLİK. Salon toplantıları zaman kaybettiriyor. Emek Platformu derhal genişletilmeli. Gösterilecek tepkinin aciliyeti karşılanmalıdır.

Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Biz bugün Kartal'da yapılacak eyleme çok önem veriyoruz. Açlık grevinin 7. günü olan bugün eyleme son verebiliriz. Tabii bu eylemin coşkusuna, kitlesel geçmesine bağlı. Burada sesimizi duyurabilirsek zaten amacımıza ulaşmış olacağız. 6 Mayıs Cumartesi gününden itibaren Marmara Plastik, Pelitli Monta, Sunder Plastik, Türk Henkel, Cognis Kimya'da destek amacıyla yemekhanelere girilmiyor. Aynı kararlılığı eylemde de bekliyoruz.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Son olarak Rıdvan Budak'a bir çift sözümüz olacak. Kemal Türkler, Fehmi Işıklar, sınıfa ihanet etmediler. Rıdvan Budak DISK'in tarihine kara leke sürmüştür. Eylemin yedinci gününde tepkisizliği sürüyor. Bu tutumu ne DISK, ne Ankara yürüyüşçüleri, ne de işçi sınıfı asla affetmeyecektir. Rıdvan Budak IMF hükümetinden derhal istifa etmelidir.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tersane işçileri 10 Mayıs'ta eylem yaptı: "İMF uşağı hükümet istifa!"

Tersanelerin kapatılması saldırısına seyirci kalınamaz!

Haliç'te kurulu olan Camialtı ve Haliç tersanelerinin kapatılması ve arazilerinin tekelleri sermayeye peşkeş çekilmesi süreci başlatıldı. Bu tersaneler 547 yıl önce kurulmuştur. Anıtlar ve müzeler kapsamında olan Haliç ve Camialtı tersaneleri sermaye devleti tarafından "zarar ettikleri" gerekçesiyle kapatılmak isteniyor. "Zarar ediyor", "kirliliğe neden oluyor" ve "kapasite yetersiz" denilerek kapatılmaya çalışılan tersanelerde, bu sorunları giderme yönünde hiçbir adım atılmamıştır. Tersine, verilmek istenen siparişler bile sermaye hükümeti kararı doğrultusunda geri çevriliyor. Tersanelere 1983'den beri işçi alınmadığı gibi, şimdiye kadar binlerce işçi işten atıldı. Şu anda ise geride kalan 1100 işçi, teknisyen ve mühendis işsiz kalma tehlikesiyle karşı karşıya. Tersanelerde çalışan işçilerin hepsi kalifiye ve uzman işçiler. Bu saldırı başarıya ulaşırsa, gemi sanayisinin çekirdeği olan bu işçiler, emeklilik hakları da ellerinden alınarak sokağa atılacaklar.

Sermaye hükümeti emperyalist tekellerin ve patronların emirlerini uygulamak istiyor!

Tersanelerin kapatılması kararı, emperyalist tekellerin gemi sanayii alanında Türkiye'ye uygun gördüğü işbölümünün bir sonucudur. Bu işbölümü, TOBB Deniz Ticaret Odaları Konsey Başkanı Eşref Cerrahoğlu tarafından, Uluslararası Denizcilik Konferansı'nda açıkça şöyle ifade ediliyor:

"Denizcilik sektörü için Tuzla'daki tersanelerimiz çok önemli. Türkiye, devlet ve tersane sahipleri olarak bir politika değişikliği yapmak zorunda. Artık gemi inşaatını bırakıp, havuzlama ve onarıma ağırlık vermeliyiz. Boğazlardan yılda 55 bin gemi geçiyor. Bunun %10'unu havuzlama ve onarım için Türkiye'de tutabilmeliyiz. Böylece yılda 5 milyar dolar gelir sağlanabilir. Yabancı sermayeyi de buraya çekmeliyiz."

İşte bu konferansta Türkiye'deki gemi sanayiine "havuzlama ve onarım" görevi veriliyor. Sermaye devleti de buna uygun olarak tersaneleri kapatmayı gündemine alıyor. Bu karar uygulanırsa, Türkiye ihtiyaç duyduğu gemileri ve diğer deniz araçlarını emperyalist tekellerden satın almak zorunda kalacak. Bu gemicilik ve denizcilik sektörünün emperyalist tekeller tarafından kontrol altına alınması anlamına geliyor. Kendi imkanları ile kendi ihtiyacı olan gemileri yapabilecek iken,

emperyalist-kapitalist tekellerin çıkarlarını korumak için hazır işgücü ve üretim birimleri yokedilmek isteniyor. Bu emperyalizme bağımlılığı pekiştirecek bir karardır. Bu kararı alanlar "milli güvenlik" gerekçesiyle lastik işçilerinin grevlerini erteleyenlerdir. İşçi ve emekçilerin hak alma mücadelesini engellemek için "milli güvenliği" bahane edenler, ülkeyi karış karış emperyalist tekellere satmaktadırlar. Yarın aynı akıbet özelleştirilen diğer büyük sanayi kuruluşlarının da başına gelecektir. Emperyalist tekeller, "şu şu fabrikaları kapatın ya da üretimini sınırlandırın, yoksa size borç vermeyiz" diyeceklerdir.

Ülke birikimlerini ve zenginliklerini emperyalist tekellerin yağmalamasına izin vermeyelim!

Sermaye sınıfının yalanlarına aldanmayalım!

Haliç çevresinde körfezi kirleten, atıklarını serbestçe denize akıtan özel sektöre ait fabrikalara güç yetiremeyen belediyeler, hem halkın gözünü boyamak hem de tersanelerin kapatılmasına "kabul edilebilir" gerekçe yaratmak için, körfezdeki kirlilikten tersaneleri sorumlu göstermeye çalışıyorlar. Bu gerçek değildir. Denizi en az kirleten işletmeler tersanelerdir. Gerekli önlemlerin alınması için kaynak ayrıldığı zaman, bu bile kolayca önenebilir. Belediyeler körfezin temizlenmesi konusunda samimi iseler, öncelikle özel sektör fabrikalarını gerekli önlemleri almaya zorlamalıdır. Aldatma ve göz boyamalara izin vermeyelim. Tersane işçilerinin haklı mücadelelerine sahip çıkalım.

Tersane işçileri bölge halkının desteğini de alarak tarihine yaraşır bir direniş çizgisi izlemelidir

Tersanelerin kapatılmasından Kasımpaşa ve Perşembe Pazarı esnafı ve halkı da etkilenecek. Gelir kaybına uğrayacak olan esnaf, işçilerin mücadelesini destekliyor. Tersane çevresine "Kasımpaşa esnafı", "Perşembe Pazarı esnafı", "Şişhane esnafı" imzalı pankartlar asılarak, karar protesto ediliyor. İşçilerin taleplerini içeren el ilanları dükkanların camlarına asılıyor. Türkiye'nin en eski sanayi biriminde çalışan tersane işçileri bölge halkıyla etle tırnak gibi kaynaşmış durumda. Bazı işçilerin babaları hatta dedeleri aynı tersanede alinteri akıtmıştır. Kasımpaşa en eski emekçi

semtlerinden birisidir. Tersane, Tütün Reji işçilerinin yoğun olduğu bir bölgedir. İstanbul'u işgal eden İngiliz kuvvetlerine karşı, Dr. Şefik Hüsnü'nün önderliğinde, İmalat-ı Harbiye ve Tersane işçileri ilk grevi Kasımpaşa'da gerçekleştirmiştir. 1965 seçimlerinde Hacı Hüseyin'de Türkiye İşçi Partisi birinci parti olmuştur. 6-7 Eylül gerici yağma olaylarında Kasımpaşa'da bir cam dahi kırılmamıştır. Sınıf kardeşliği ve dayanışması bu semtte önemli değerlerdir. Tersane işçileri

bölge halkının desteğini de arkasına alarak tarihine ve onuruna yaraşır bir direniş çizgisi izlemelidirler. Yağma ve talan saldırılarına karşı işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütlemeyi başarabilmenin yegane güvencesi, işçi sınıfının devrimci programını rehber edinmek olacaktır.

Tersane işçilerinin eylemleri ve sınıf dayanışması potansiyelleri

Tersane işçileri, kapatma kararını protesto etmek ve geri aldirmek için çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyorlar. İlk olarak, 1 Mayıs'ta mücadele alanında, en hareketli ve mücadeleciler kertejlerden biri olarak dikkatleri çektiler. Saldırıya karşı kararlı bir şekilde direneceklerinin sinyallerini verdiler. 10 Mayıs'ta da Kabataş İskeleyi'nde yaptıkları eylemde; "İMF uşağı hükümet istifa!", "Çoğaldıkça çeteler, yetmez size bu KİT'ler!" "Tersaneler bizimdir, kapatılamaz!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganları ile seslerini duyurdular. Hava-İş, Deri-İş, Denizciler Sendikası, Gemi Mühendisleri Odası, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Basın-İş, Teksif, Orman-İş, Kristal-İş, Sağlık-İş sendikaları da eylemi desteklediler. Ayrıca Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu da eyleme temsilci göndererek, enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneğini verdi.

Ancak kendi başına bu tür eylemlerin tersanelerin kapatılmasını engelleyemeyeceğini ve özelleştirme saldırısını durdurmaya yetmeyeceğini de görmek gerekiyor. Özelleştirme ve kapatma saldırılarının sermaye sınıfı çıkarına, işçi ve emekçilerin ise zararına olarak hızla devam etmesi, bir kez daha bu saldırılara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği sorusunu gündeme getiriyor. Pek çok işçi ve emekçi bu saldırılardan doğrudan işini kaybederek etkileniyor. Geri kalan kesimler ise sefalet koşullarının ağırlaşması olarak etkileniyorlar. Böylece, özelleştirme ve kapatma saldırılarına karşı sınıfın birleşik bir mücadelesini örgütlemenin maddi zemini ortaya çıkıyor.

Saldırılarından doğrudan etkilenen kesimler daha kolay ve kendiliğinden bu süreci durdurma mücadelesi verebiliyorlar. Ancak sınıfın diğer kesimlerini de yanlarına çekmek noktasında yetersiz kalınıyor. Sendika bürokrasisinin ayak oyunları sonu alıcı birleşik eylemler yerine sınıfın diğer kesimlerinden yalıtık bir eylem çizgisi ortaya konuluyor. Bu süreç tersanelere yönelik kapatma saldırısına karşı yapılan eylemlerde de kendini göstermiştir. Çeşitli sendika yöneticilerinin ve üyelerinin bu eylemlere katılması kuşkusuz önemlidir. Fakat yeterli değildir. İşçi ve emekçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak sermaye devletine geri adım atılabılır. Birliği ve dayanışmayı bu hedef doğrultusunda geliştirmek için çalışmalıyız. Öncelikle halen direnişte, grevde olan işçilerin ortak bir eylem komitesi altında örgütlenmesi için çalışmalıyız. Özelleştirme kapsamında olan fabrikalarla ilişkiye geçmeli, eylemlerimizi onlarla ortaklaştırmalıyız. Grevleri ertelenen lastik işçilerinin de elini kolunu bağlayan faşist 12 Eylül yasalarına karşı, "**Sınırsız Grev, Genel Grev ve Örgütlenme Hakkı!**" talepleriyle mücadele alanlarını doldurmalıyız.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın işçilerin ve emekçilerin mücadele birliği!

Parti Programı'nın "Emeğin Korunması"na ilişkin bölümünün güncel önemi...

İş sağlığı, iş güvenliği ve düzenin sahtekârlığı

M. Dağlı

Kapitalist sistemde, önlenebilir sebeplerden dolayı işçi ve emekçilerin sakat kalması, ölmesi sıradan olgular haline gelmiştir. İş kazaları, meslek hastalıkları, trafik kazaları, çevre kirliliği, yetersiz ve sağlıksız beslenmenin yanı sıra, deprem, sel, toprak kayması vb. gibi "doğal" afetler ilk akla gelenlerdir. Kazalarda ölümler kitlesel değilse kimse duymadan olup biter. Ancak kitlesel olunca, onlarla, yüzlerle ve hatta deprem örneğinde olduğu gibi binler ve onbinlerle ifade edilince; sermaye siyasetçileri sahneye çıkar, ikiyüzlü nutuklar atarak timsah gözyaşları dökerler. Yeniden kitlesel bir ölüm olayı olana kadar ise herşey unutulur. (Tabii yakınlarını kaybedenler hariç.)

Ancak bunun bir "istisna" olanı vardır. Bu istisna iş kazaları ve meslek hastalıklarıyla ilgilidir. Her yılın 4-10 Mayıs tarihleri arasında "iş sağlığı, iş güvenliği haftası" düzenlenir. Bu haftada güya iş kazalarını önlemek ve meslek hastalıklarına karşı önlem almak için sempozyum, toplantı vb. "etkinlikler" gerçekleştirilir. Böylece sermaye hükümeti ve bürokratlar, soruna çözüm bulma havasına bürünürler. Tabii ki bu sadece bir hafta sürer. Ardından konu yine gündemden düşer.

"İş sağlığı, iş güvenliği haftası", gerçekte, sermaye hükümetinin sahtekârlığının doruk noktasıdır ve işçi-emekçilerle alay etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Bunun neden böyle olduğuna, diğer nedenlerin yanı sıra, bu yılki haftanın açılışı somut bir örnektir. Açılışa patronların sendikası TİSK Genel Başkanı Refik Baydur da katıldı. Sermayenin bu azıllı temsilcisi, hamasi nutuk çekme gereği duymadan tehditkar bir konuşma

yaparak, doğrudan sendikalara saldırdı. DİSK Lastik-İş'in örgütlü olduğu İzmit Pirelli, Brisa ve Goodyear lastik fabrikalarında yeni başlayan grevin engellenmesini istedi. Bu konuşmayı bir emir olarak algılayan sermaye hükümeti, hemen ertesi gün, "milli güvenlik" gibi komik bir gerekçeyle grevi yasakladı. Böylece 2000 yılının ilk "iş sağlığı, iş güvenliği haftası da" açılmış oldu.

İşçi sağlığından, iş güvenliğinden dem vurulan bir haftanın açılışında yaşanan bu olayın da gösterdiği gibi, ne sermayenin ne de sermaye uşaklarının işçi-emekçilerin sağlığını düşünmek gibi bir sorunları vardır. Olamaz da. Çünkü bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Dahası, işçi sınıfının bedensel ve ruhsal sağlığını bozan, sermaye düzenin bizzat kendisidir.

Kapitalizmin tarih sahnesinde yerini aldığı 18-19. yüzyıllarla beraber, topraklarından sürülen emekçiler sanayinin geliştiği bölgelere akmış ve vahşi bir sömürüye maruz kalmaya başlamışlardır. Kapitalizmin en klasik örneği İngiltere'de, emek gücünün hoyratça tüketilebilmesi, işçi sınıfı kuşaklarının yaşadığı sefalet

kitaplara konu olmuştur. Bu sürece, Engels'in

"İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" adlı eserinin

yanısıra, Marks'da Kapital'in birinci cildinde geniş yer verilmiştir.

Kapitalizmin işçi sınıfını nasıl fiziki ve moral yozlaşmaya uğrattığı, yaşamdan örneklerle çarpıcı bir şekilde aktarılmaktadır.

İngiltere'nin yanı sıra kıta Avrupa'sında da işçi sınıfı ancak militan bir mücadele ve bedeller ödeyerek belli kazanımları elde edebilmişlerdir. Zira sermayeyle dişe diş bir kavgaya girişmeden, herhangi bir kazanım elde etmenin ya da kazanımları korumanın olanağı yoktur.

Türkiye'de ise, işçi sağlığı, iş güvenliğiyle ilgili kağıt üstünde yasaların çıkması bile 1960'tan sonra olmuştur. Ayrıca, sadece kağıt üstünde kaldığı halde, 50 işçiden az işçi çalıştıran fabrika ve işletmeler için sözkonusu yasalar geçerli değildir. İş kazaları, grizu patlamaları, göçükler ve meslek hastalıklarından dolayı her yıl binlerce işçinin öldüğü, onbinlercesinin sakat kaldığı bir ülkede, kağıt üstünde bazı yasaların olmasının herhangi bir kıymeti ya da hükmü de yoktur.

Bunun asıl nedeni, işçi sağlığı ve iş güvenliğine ayrılacak fonların kapitalistler tarafından gereksiz bir masraf, işçinin emeğinden çaldıkları kârlarının bir miktarının heba edilmesi olarak görülmesidir. Buna bağlı olarak da iş kazalarının yoğun olduğu işyerleri, işçilerin örgütsüz olduğu, kayıt dışı, sigortasız, sendikası çalışan yerlerdir. Bu ise, iş sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili bir

önlemin alınabilmesinin, dolaysız olarak işçi sınıfının mücadelesine bağlı olduğunu göstermektedir.

İşçi sağlığının korunması, iş kazaları ve meslek hastalıklarının önlenmesi sorunu, emeğin korunması sorununun ayrılmaz bir parçasıdır. Bu soruna sahip çıkmak ve "çözümü" için mücadele etmek sınıf devrimcilerinin güncel taktik taleplerden biridir. Bu soruna gereken önemi veren Partimiz, Kuruluş Kongresi'nde konuyu tartışmış ve Komünist İşçi Partisi'nin Programı'nda "Emeğin korunması" başlığı altında yer almıştır.

"İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği

HERKESE İŞ, TÜM ÇALIŞANLARA İŞGÜVENCESİ! Kızıl Bayrak

mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için" formüle edilen 12 maddelik taleplerin bir kısmı, işçi sağlığı ve iş güvenliğiyle ilgilidir:

Madde 6: "Teknik nedenlerden ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında gece çalışmasının (22:00-06:00 arası) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme."

Madde 7: "Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaktır. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları."

Madde 8: "14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitime birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü."

Madde 10: "İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği."

Bu talepler uğruna mücadele etmek ertelenemez bir görevdir. Ancak bu mücadeleyi verirken, bu sorunun, insanın insan tarafından sömürüsüne dayalı olan kapitalist düzende gerçek anlamda çözülemeyeceğini de hep gözönünde bulundurmak gerektiği açıktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin diğer sorunları gibi, işçi-emekçilerin sağlığını ve iş güvenliğini ancak sosyalizm çözüme kavuşturabilir. Ve zaten bu mücadelenin temel hareket noktalarından biri de budur. Bu, Parti Programı'nın "Emeğin Korunması"na ilişkin giriş paragrafında da, açıklıkla formüle edilmiştir. Amaç; "İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması"nın yanı sıra, "kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede" onun "savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi"dir. İşçilerin bu mücadele içinde ve kendi özdeneyimleri temelinde devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması ve hazırlanmasıdır.

Sağlıklı bir yaşam ve iş güvenliği için sosyalizm mücadelesini yükseltelim!

✓ Türkiye'de çalışan sayısı 30 milyon kabul edilir. Kazalara ve meslek hastalıklarına ilişkin '99 yılı resmi açıklamaları ise yalnızca 5 milyon çalışana kapsamaktadır. Buna göre;
İş kazası: 78 bin
İş kazası ve meslek hastalığı sonucu ölüm: 1333
İş kazası ve meslek hastalığı sonucu sakat kalma: 3407
✓ Oysa kazaların %70'e yakını küçük işletmelerde, yani kapsam dışında kalan 25 milyon çalışan arasında olmaktadır.
Bu oranlar, iş kazası ve meslek hastalıklarına ilişkin mevcut rakamların gerçek durumu ifade etmekten ne denli uzak olduğunu ve bu sorunun işçi ve emekçilere faturasının ne denli ağır olduğunu göstermektedir.

Kapitalizme karşı dünya ölçüsüne

Kapitalist egemenliğe karşı direnme ve mücadeleler, dünyanın dört bir yanında değişik biçimler altında adeta fişkırlarak gelişmeye devam etmektedir. Bu iddia ilk bakışta tekil gelişmelerin abartılmasına dayalı bir olumlamayı akla getirebilir. Günümüzde böyle bir kanıyı ifade etmenin bile çok kimseye şaşırtıcı geleceği açıktır. Öyle ya, işçiler bugün ellerinde orak-çekeçli kızıl bayraklarla, dillerinde sosyalizmi haykıran şiarlarla sokaklara dökülüyor, meydanları kuşatıyor değiller. Henüz yalnızca kendiliğinden gelişen ve el yordamıyla ilerlemeye çalışan direniş ve mücadelelerle yüzyüzeyiz. Söz konusu mücadele girişimlerinin, çoğu kez, sermayenin sınıf egemenliğine doğrudan yöneldiğini söyleyecek durumda da değiliz bugün için.

Ama yine de, egemen kanıya karşın, dünya genelinde gününbirlik yaşanan gelişmelerin ortak karakteristikleri, ortaya böyle nesnel bir sonucu da kendiliğinden çıkartmaktadır. Tüm bu mücadeleler, şöyle ya da böyle, bunun bilincinde olunsun olunmasın, kapitalist sömürü ve baskıya karşı gelişmekte, kapitalist-emperyalist sömürü düzenine karşı açık bir tepki ve hoşnutsuzluğun ifadesi olmaktadır.

Kuşku yok ki, söz konusu mücadele dalgasının önemi ve anlamı, hiç de onu oluşturan tek tek eylemlerin tekil muhtevaları düzeyinde değildir. Tanık olduğumuz yaygın eylemler dizisi, daha çok yakıcı güncel sorunları açığa çıkartmakla, talebe dönüştürmekle sınırlıdır bugün için. Ancak güncel nitelikteki her sorun, kökü derinlerde olan bir rahatsızlığın yansıması, bir çelişkinin keskinleşmesinin habercisi niteliğindedir. Emekçi sınıfların gününbirlik karmaşık mücadele girişimlerinin, dağınık talep listelerinin gerisinde, son derece berrak, hiç de karmaşık olmayan ortak bir sorun bulunmaktadır. Dolayısıyla, daha çok güncel talepler üzerinden ifadesini bulan mevcut mücadele sürecinin esas anlamı, henüz açıkça ve bilinçlice önplana çıkmayan ortak ve temel karakteristikler taşımaktadır.

Kapitalizmin kutsanmasından kapitalizme karşı yeni bir mücadele dönemine...

Yaygın bir biçimde ilk işaretlerine tanık olduğumuz mücadele dalgasını, bir başka kritere dayanarak da değerlendirmek ve anlamlandırmak mümkündür. '90'lı yılların başında, '89 çöküşünün ardından, özellikle de Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında oluşan gerici dalgası koşullarında, kapitalizmi eleştirmek bir yana kutsamak evrensel bir norma dönüştürülmüştü. Emekçi kitlelerin en hoşnutsuz kesimleri bile, istemlerine ilişkin çözümleri sermaye egemenliğine ayak uydurarak aramaya zorlandılar. Sermayenin estirdiği gerici ideolojik terör o kadar köklü bir hasara yolaçmıştı ki, emekçi kitleler saldırılara yer yer direnmeye çalıştılsa da, genelde süreci kaçınılmaz olarak görme ve duruma katlanma ruhali içine girdiler. Öylesine ki, sistem içi muhalefet bile hareketsiz kılınmaya çalışıldı. Emekçi kitlelerin tarihsel kazanımlarını sahiplenme "reform" karşıtlığı, kamu sektörünü savunma "arkaizm" olarak sunulmaya başlandı.

Ululararası kapitalizmin egemen kıldığı bu gerici atmosfer daha '90'lı yılların ortalarında çözülmeye başladı. Son dönemde ise peşpeşe gelen mücadelelerle hızla dökülmeye başladı. Artık

Dünyanın birçok kıtasında aynı anda yeşermeye başlamış olan bu mücadele dinamiğinin temel göstergeleri nelerdir? Burada zorluk mücadele örneklerini sıralamaktan kaynaklanmamaktadır. Bugünün dünyasında farklı mekanlarda sayıları çoğalarak yaşanan ve değişik kategorilere giren yığınla güncel mücadele örneği mevcut. Bu mücadele örneklerinin ya da inisiyatiflerin her birisi kendine göre özgünlükler taşıyor. kendi cephesinde katkısını ortaya koyuyor. Fakat burada asıl önemli olan, bu mücadele örneklerini irdelemek ve ortak özelliklerine ulaşarak genel tablonun temel karakteristiklerini tanımlamaktır.

kapitalizmi savunmak kutsanan bir norm değil. Tersine, artık kapitalizme karşıtlığın ve ona karşı mücadeleye katılmanın giderek güç kazandığı bir süreç yaşanıyor. Son haftalarda bu değişimin en ilginç örneklerinden birisi, 1 Mayıs'ta Londra'da yaşanan sahneler ve bu olayın burjuva medya tarafından sunulmuş biçimidir.

Londra'da 1 Mayıs gösterilerine katılan bir grup genç, bulundukları semtte bulunan bir Mc Donald's lokantasını, kapitalizmin ve Amerikan emperyalizminin sembolü sayarak, öfkeyle tahrip ettiler. Bu arada cep telefonu satan bazı mağazaları yağmaladılar. Burjuva basını bu eylemi anti-kapitalist mücadelenin bir örneği olarak sundu, eylemcileri "kapitalizm karşıtları" olarak tanımladı. Eğer olay başka bir dönemde, bundan birkaç yıl önce gerçekleşseydi, aynı eylemciler "anti-kapitalist" olarak anılmaz, bir "çapulcu grup" muamelesi görür ve koro halinde lanetlenirdi. Kapitalizme karşı mücadelenin olağanlaşması ve popülerleşmesi, bir dönem değişikliği yaşandığının en anlamlı göstergesidir. Emekçi sınıflar, toplumun ezilen ve horlanan kesimleri, kapitalizmin kutsanması temelinde yaşadıkları yıkım deneyiminin ardından, bir kez daha çareyi kapitalizme karşı mücadele bayrağını yeniden yükseltmekte görüyorlar.

Dünyanın birçok kıtasında aynı anda yeşermeye başlamış olan bu mücadele dinamiğinin temel göstergeleri nelerdir? Burada zorluk mücadele örneklerini sıralamaktan kaynaklanmamaktadır. Bugünün dünyasında farklı mekanlarda sayıları çoğalarak yaşanan ve değişik kategorilere giren yığınla güncel mücadele örneği mevcut. Bu mücadele örneklerinin ya da inisiyatiflerin her birisi kendine göre özgünlükler taşıyor, kendi cephesinden katkısını ortaya koyuyor. Fakat burada asıl önemli olan, bu mücadele örneklerini irdelemek ve ortak özelliklerine ulaşarak genel tablonun temel karakteristiklerini tanımlamaktır.

Gelişmelerin aynası: Rusya

Rusya, bu bağlamda, hem yaşanan gelişmeler, hem de biriken sıkıntılar bakımından çok özel bir

konuma sahiptir. Bu ülkede yaşanan her politik gelişme, dünya çapındaki bu toplu birikimin bir özeti, bir aynası işlevini görmektedir. 1 Mayıs'ın ardından, Moskova'da 7 Mayıs günü, yeni Rus egemen sınıfları düzenledikleri bir törenle yeni başkan Vladimir Putin'i tahta oturtular. Ve bunun hemen ardından, yalnızca iki gün sonra, bu kez anti-faşist zaferin 55. yıldönümü törenleri yapıldı.

1 Mayıs'tan itibaren birbirini izleyen bu üç politik vesilenin Moskova'da sergilediği manzara, ya da barındırdığı sıkıntılar, uluslararası uzantıları olan bazı önemli ipuçları içermektedirler. *Kızıl Bayrak*'ın 1 Mayıs'ı izleyen sayısında bilançosunu sunduğumuz 1 Mayıs kutlamalarına, bu yıl Rusya'da geçen yıllara göre olağanüstü bir ilgi gösterildiği görüldü. 1 Mayıs'a olan bu yoğun ilgi ve güçlü katılım, Rusya'da işçi ve emekçi kitlelerin kapitalist sisteme karşı duymaya başladıkları nefretin barometresidir. Moskova'da ya da Sibiry'a'nın dondurucu soğuşunda meydanlara dökülen emekçi kitleler, Batı Avrupa başkentlerinde yapıldığı gibi, hiç de yalnızca rengarenk balon uçurtmamış, ızgara tüketmemiş, fakat gur ve coşkulu bir biçimde sosyalizmin şiarlarını haykırmış, orak-çekeçli kızıl bayraklar dalgalandırmış, Lenin'in ve Stalin'in posterlerini taşımışlardır. Bu nedenledir ki, emekçi kitlelerin bu güçlü eğilimini sezen en kirli isimler bile işçi sınıfının mücadele gününde kortejlerde yer aldılar, orak-çekeçli kızıl bayrakların arkasında yürüdüler.

Yıkılış öncesindeki Sovyetler Birliği'nde, 1 Mayıs, Kızıl Meydan'da yapılan ve kıtalar arası füzeler şahsında askeri teknolojinin sergilendiği militarist bir resmi geçit töreni düzeyine indirgenmiş, ruhsuz bir resmi bir devlet töreninden ibaret hale getirilmişti. Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında ise, Boris Yeltsin rejimi, 1 Mayıs'ı marjinalleştirmek için her türlü yolu denedi, bunda ilk yıllarda kısmen başarılı da oldu. Bu dönem aynı zamanda kapitalizmin kutsandığı, liberalizm adı altında onun en gerici biçiminin tek alternatif olarak sunulduğu bir dönemdi.

Ancak, özellikle Ağustos '98 iktisadi çöküşüyle birlikte, kutsanmış olan sistemin acı faturası da en yıkıcı biçimleriyle ortaya çıktı. Yapılan vaatler,

İh büyüyen mücadelele dinamikleri

yaratılan umutlar yerini muazzam bir hayal kırıklığına terketti. İşçi ve emekçi kitleler, Rusya ölçeği düşünüldüğünde henüz mütevazî de kalsa, yavaş yavaş mücadele yöntemleri geliştirmeye, kitlesel grevler yapmaya, demiryollarını ve maden ocaklarını işgal etmeye başladılar. '90'lı yılların başında önu açılmış olan süreç bu kez tersten işlemeye başlayınca, Kremlin, özünde bir değişiklik olmasa da, en azından resmi söylemini yeni kavramlarla dengelemeye, sık sık başbakan değiştirmeye başladı. Ve nihayet 31 Aralık '99 günü, Boris Yeltsin teslimiyet bayrağını kaldırmak zorunda kaldı.

İşte bu yılki 1 Mayıs'ın ağırlığı, bu zaman zarfında gerçekleşmiş olan birikimin ürünü ve toplumsal ruh halinin uğradığı değişimin sonucudur. Dahası bunun çarpıcı bir göstergesidir.

"Güçlü başkan" Putin'in açmazları ve anti-faşist zaferin 55. yıldönümü kutlamaları

Rusya'da işçi ve emekçi kitlelerin mücadele isteminin kabardığının ve dolayısıyla rejimi sıkıntıya boğduğunun bir diğer göstergesi, yeni başkan Vladimir Putin'in politikasıdır. Vladimir Putin 31 Aralık '99'dan bu yana Rusya'da fiilen devlet başkanı görevini yürütmektedir. Bu tarihten başkanlık seçimlerinin yapıldığı 26 Mart tarihine kadar sözde seçim kampanyası yürüttü. 6 Mayıs günü ise resmen Devlet Başkanı ilan edildi.

Ama bu süre zarfında Putin, politik programının ne olduğunu açıklamaya bir türlü yanaşmamıştır. Dahası bu tavrında halen ısrar da etmektedir. Örneğin, güya Vladimir Putin'in hitabet yeteneği zayıf olduğu için, Duma'da yapması gereken ve genel politik deklarasyonunu ortaya koyacak olan konuşmasını, daha ileri bir tarihte Duma başkanlığına yazılı olarak iletmeyi tercih ettiği belirtilmektedir.

Vladimir Putin, yalan ve demagogik de olsa bir şeyler söylemek yerine, hep "vatan, millet ve Çeçenistan" nakaratını tekrarlayanın ötesine gitmemiştir. Bu garip durumun gerisinde nihai biçimi verilmiş iradi bir karar değil, fakat tam bir çaresizlik yatmaktadır. Putin bir yandan devraldığı sistemi genel planda güvenceye alma ve palazlanmasını kolaylaştırma görevi ile karşı karşıyadır. Ama öte yandan da onu, kitlelerin talep ve özlemlerini cevaplama gibi bir sınav bekliyor. Dolayısıyla, taban tabana zıt ve uzlaşmaz iki çelişki arasına sıkışmış durumda.

Yeni Rus burjuvazisinin gerici iktidarı, bu çıkmazın çaresini, anti-faşist zaferin kutlama törenlerinin de kanıtladığı gibi, bazı tarihi sembollere sarılmakta bulmaya çalışıyor. Değişimin ölçeğini tanımlamak için hatırlatmakta fayda var. Bundan beş yıl önce anti-faşist zaferin 50. yıldönümü içeriğinden arındırılmış bir biçimde kutlandığında, bunun, Sovyetler Birliği'nin amblemlerini ve Stalin'in posterlerini taşıyan eski harp muhriplerinin korteje son katılımı olacağı söyleniyordu. Oysa bu yıl, 55.

yıldönümü kutlamalarında, tam tersi yaşandı. Putin, kendisinin 7 Mayıs'taki taç giyme töreni için fazla masrafa ve zahmete girilmemesi, tüm ağırlığın anti-faşist zaferin 9 Mayıs'taki 55. yıldönümü kutlamalarına verilmesi gerektiği emrini verdi. Tüm Moskova orak-çekeçli kızıl bayraklarla, Sovyetler Birliği'nin sembolleriyle donatıldı. Ve hitabet konusunda zayıf olduğu iddia edilen Putin'in, yeri geldiğinde, savaş döneminde Stalin'in kullandığı terim ve kavramları aynen kopya ederek, kitlelere döne döne "yoldaşlar!" diye seslenerek, nutuk çekmeyi pekala başarabildiği ortaya çıktı.

Rusya'da ters tepme olasılığı güçlü manevralar

Geçmiş bu şekilde sahiplenme elbette bir inancın ya da samimiyetin ürünü değil. Tam tersine, bu acil bir ihtiyacın gereğidir. Rus burjuva iktidarının uluslararası sermaye çevreleri ile ortodoks kilise dışında ciddi bir toplumsal dayanağı yoktur. Bu nedenledir ki, bu alandaki boşluğunu doldurmak için, toplumun ulusal ve yurtsever duygularını okşama yoluna gidiyor, bunun kendisine gerekli toplumsal desteği sağlayacağını umuyor.

Moskova'da tasarlanan ve ilk uygulama işaretleri alınan senaryo, iş işten geçmiş de olsa, bazı yönleri ile Çin usulünü çağrıştırmaktadır. Pekin yönetimi her fırsatta kitleleri Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde ulusal birliğe, sosyalizmi ve Marksizmi-Leninizmi savunmaya çağırırken, bu arada adım adım kapitalist sistemin gereklerini yerine getirmekte kusur etmiyor. ÇKP'nin oynadığı bu rol, yerli ve yabancı sermaye çevreleri için eşine ender rastlanılır bir sigorta işlevi görmektedir, Çin'e yabancı sermaye akışını kolaylaştırmaktadır. Uluslararası sermaye çevreleri yer yer demagogik istismar konusu etseler de, iç politik hesaplar için "komünist Çin"sıfatını

kullansalar da, gerçekte sonuçtan hiç rahatsız olmamaktadırlar. Tam tersine, yeri geldiğinde bu durumun gerek Çin'in, gerekse de bölgede istikrarın teminatı işlevini gördüğünü dile getirmektedirler.

Hiçbir dayanağı kalmayan, yıllarca geçmişe büyük bir hırçlıkla saldıran, herşeyi kısa süre içinde kırıp döken gerici Kremlin iktidarı da, kitlelerle kendisi arasında oluşan uçurumu, geline yerde fırsat düştükçe, Sovyetler Birliği'nin imajına sarılarak kapatmaya çalışıyor. Sermaye çevreleri, Çin örneğinde olduğu gibi, Rusya'da da böyle bir istismara ilke olarak karşı değiller ve Putin'in bu yeni girişimini anlayışla karşılıyorlar.

Ancak Rusya bu bağlamda da bir özgünlük oluşturuyor. Rusya emekçilerinin Sovyetler Birliği dönemine, onun şahsında sosyalizme duydukları özlem, düzenli bir seyir içinde sürekli güçlenmektedir. İktidarın sahtekarca bu dönemi kullanması, kitleleri tatmin ederek yatıştıracağına, beraberinde bu özlemin daha güçlü bir biçimde ifade edilmesini getirecektir.

9 Mayıs'ta Moskova'da yaşanan sahneler...

9 Mayıs'ta özellikle Moskova'da yaşanan sahneler, bunun ilk belirtisini oluşturmaktadır. Sorun bu yönüyle uluslararası sermayeyi ve dünya gericiliğini rahatsız etmekte, Rus iktidarının çıkmazını ise derinleştirmektedir. Örneğin son günlerde Stalin hakkında Moskova'da sarfedilen "zaferin önderi" türünden olumlayıcı sözler, 9 Mayıs kortejinde onun posterlerinin her zamankinden daha da yaygın bir biçimde taşınmış olması, batı basınında daha şimdiden "İmdat, Stalin geri dönüyor!" başlığı altında işlenmeye başlandı.

Rusya'nın nesnel koşullarının yanı sıra, iktidarın küçük ve kirli hesaplarının elinde olmayarak kışkırttığı bu uyanışın yankıları, bu ülkenin sınırları ötesine taşmakta gecikmeyecektir. Bunlar, bu ülkedeki gelişmeleri hep belli bir merak ve ilgi içinde izleyen başka ülkelerin emekçi kitlelerine ve ezilen halklara moral taşıyacak, onların mücadelelerine ivme katacaktır. Bundan kuşku duyulamaz. Örneğin Gürcistan, bugünkü konumuyla, ABD emperyalizminin Kafkasya'daki bir üssü durumundadır. Bu ülkede geçenlerde yaşanan sembolik bir olay çok şey anlatmaktadır. Stalin heykellerinin imha edildiği Kruşçev döneminde, yani bundan kırk yılı aşkın bir süre önce, Kaşuri kentinde bulunan 2,5 metre yüksekliğindeki bir Stalin heykeli, dönemin komünistleri tarafından imhadan kurtarılacak için sökülüp ve toprağa gömülerek bugüne dek saklanmıştır. Bu heykel, anti-faşist zaferin 55. yıldönümünde, Edvard Şevarnadze'nin muhtemelen çaresizlik içinde televizyondan izlemek zorunda kaldığı bir törenle, binlerce komünist tarafından tekrar yerine yerleştirildi.

Londra belediye seçimleri ya da "Kızıl Ken" karşısında Tony Blair'in acı yenilgisi

Diğer bir örnek, geçenlerde tarihte ilk kez Londra'da yapılmış olan belediye başkanlığı seçimleridir. İlk bakışta bu seçimin anti-kapitalist mücadele ile ne ilişkisinin olduğu pekala sorulabilir. Sonuç itibarıyla böyle bir ilişkinin olmadığı elbette doğrudur. Ama burada önemli olan söz konusu seçimlerin sonuçları değil, Londra seçmenlerinin talep ve eğilimlerinin açığa çıkmasına vesile olmasıdır.

Popülerite rekorları kıran Başbakan Tony Blair'in resmi adayı Frank Dobson'un bu seçimlerde figüran konumuna düşmesi, elbette önemsiz bir olay değildir ve bu hiç de tali faktörlerle açıklanamaz.

İngiltere yıllar boyu bayan Thatcher liberalizminin uygulandığı ve emekçi kitleler açısından toplu bir yıkımın icra edildiği bir ülkedir. Tahrip edilen kamu sektörü doğru dürüst işlememektedir. Demiryolları kazaları birbirlerini izlemekte, Londra metrosu pislik içinde yüzmekte, hastaneleri, yoksul semtlerdeki okulları, hem personel hem de araç/gereç eksikliğinden ötürü beklenen hizmeti verememektedir. Bayan Thatcher'ın solcu etiketli manevi evladı Tony Blair de aynı politikayı uygulamaya devam etmektedir. Hatta bunu Avrupa düzeyinde başını kendisinin çektiği "yeni sol" adı taşıyan bir akıma dönüştürme çabası içindedir. Almanya Başbakanı Gerard Schröder'le yayınladığı ortak manifestonun amacı da budur.

7.2 milyon nüfuslu Londra'da böyle bir süreçte

gündeme gelen belediye başkanlığı seçimlerinde, seçmenlerin oylarını İşçi Partisi'nin aforoz etmiş olduğu bir solcu adaya vermiş olmaları, elbette çok anlamlıdır. Hükümetin, İşçi Partisi'nin ve Tony Blair'in tüm ağırlıklarını kefeye koymalarına ve "vatan tehlikede!" başlığı ile sorunu özetleyen başlıca basın organlarının onları tüm güçleriyle desteklemiş olmasına karşın, Londra halkı; ultra-liberalizmi mahkum eden, kamu sektörünü savunan, "İMF'nin politikasının dünyada ölümüne yol açtığı insan sayısı, Nazilerin gerçekleştirdiği soykırımı geride bırakmıştır" diyen "Kızıl Ken"i, bu isimle anılan Ken Livingston'u, tutup ezici bir ağırlıkla belediye başkanı seçmiştir.

İngiltere gibi anglo-sakson, dolayısıyla ultra-liberalizmin anavatanı olan bir ülkenin başkentinde, kamu sektörüne yatırım yapacağını, toplu taşıma olanaklarını arttıracığını, taşıma ücretlerini düşüreceğini, yoksul kesimin konut sorununa öncelik tanıyacağını vb. söyleyen, bu politikayı uygulayabilmek için de vergileri arttırmaya kararlı olduğunu açıklayan bir adaya destek vermek, elbetteki sıradan bir tavır değildir. Bu olay kendi sınırlarının ötesinde çok şey anlatmaktadır. Ken Livingston'un vaatlerine ne derecede sadık kalacağını burada hiçbir önemi yoktur. Önemli olan kitlelerin eğilimleri ve ilgi gösterdiği, sahip çıkıp destek verdiği söylemlerdir. Kitlelerin neo-liberal politikalara belirgin tepkisidir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, geçmişte, Londra Konseyi'nin başkanlığını yaptığı dönemde, Ken Livingston, söylediklerinde samimi olduğunu kısmen kanıtlamıştır. Örneğin toplu taşıma ücretlerinin % 32 oranında düşürülmesini hükümete dayatmayı başarmıştır. Emekçi kesimlerin taleplerini sahiplenmesiyle, İRA temsilcileri ile görüşmeleriyle vb., Bayan Thatcher'ı çileden çıkaran Ken Livingston'un popülaritesi, bu nedenle eskiye dayanmaktadır. Bu nedenle, Bayan Thatcher daha fazla tahammül edemeyip belediye meclisi işlevini gören Konseyi 1984 yılında dağıtmıştı. Dolayısıyla, Londra halkının bu tavrını, ultra-liberalizme karşı bir tepki ve onun günümüzdeki uygulayıcısı Tony Blair hükümetine atılmış ciddi bir şamar olarak görmek gerekiyor.

Ekvador: Kurşuna dizmek yerine af!

Bilindiği gibi, Ekvador'da, geçen Ocak ayının sonunda, sayfalarımızda geniş yer verdiğimiz ve "popüler bir devrim provası" diye tanımladığımız bir ayaklanma yaşandı. Emekçi kitleler; yoksulluğa, sefalet, enflasyona, hayat pahalılığına, ulusal paranın yerine doların konmasına, ülkenin toplumsal zenginliklerinin çokuluslu tekellere peşkeş çekilmesine, ulusal sanayinin iflasa sürüklenmesine, kamu hizmeti gören işletmelerin özelleştirilmesine, Kızılderili köylülerin topraklarından kovulmasına, özetle, IMF ve Dünya Bankası'nın reçetelerinin uygulanmasına karşı isyan ettiler. İsyanın şiarlarına dönüşen bu talepler listesi, aynı zamanda kapitalist sistemin kendisine karşı açılmış bir bayrak demektir.

İsyan sırasında başkanlık sarayını işgal eden kitlelerden yana tavır alan bazı albaylar, ayaklanmanın bastırılmasının sonucunda tutuklanmışlardı. Aradan üç ay kadar bir zaman geçti. Sermayenin ABD emperyalizminin gözetiminde çekti düzen verilen iktidarı, bu arada sözkonusu subayları affetmeye hazırlanıyor. Olağanüstü koşullar hariç, böyle bir affın benzerine hiçbir yerde rastlamak mümkün değildir. Tam tersine, kurulu düzene başkaldırmış olan emekçi kitlelerden yana tavır takınan subaylar derhal askeri mahkeme önüne çıkarılır ve genel kural olarak elebaşları kurşuna dizilir, diğerleri ise ağır hapis cezalarına mahkum

edilir.

Quito iktidarının, muhtemelen Washington'un temennisi üzerine, böyle bir tavır takınmış olması, kuşkusuz onun iyiniyetinden gelmiyor. Gerçek neden çok başkadır. Emekçi kitle ayaklanması bastırılmış, ama ona neden oluşturan temel toplumsal sorunlar ağırlaşarak sürmektedir. Bu demektir ki, gelecekteki yeni isyanların nesnel nedenleri de yerli yerinde durmaktadır. Üstelik köhne düzene karşı ayaklanmaya katılan subayların tutuklu kalmaları, emekçi kitlelerin öfkesini daha da bileme işlevi görmektedir. Dolayısıyla, Quito parlamentosunun tartışmaya hazırlandığı af tasarısı, rejimin emekçi kitle hareketi karşısında duyduğu korkunun bir ürünü olmak dışında bir anlam taşımamaktadır. Aynı şekilde, sözkonusu af projesi, rejimin yüzyüze bulunduğu toplumsal sorunlarla birlikte yorumlandığında, sermaye düzeninin emekçi kitle hareketi karşısında savunmaya çekilmek zorunda kalacağı gerçeğini karşımıza çıkarmaktadır.

Bolivya: Yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin eylemine genel grev desteği

Ekvador'un komşu ülkesi Bolivya'da yaklaşık aynı dönemde tanık olunan gelişmeler de benzerlik arz etmektedir. Bolivya'da sular idaresinin özelleştirilmiş olmasından doğan sorunları protesto etmek için işçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, yani bütün bir ülke Nisan ayı başında ayaklanmıştı. Emekçi kitleler yollarda barikat kurarak, devlet güçleriyle çatışarak, ülkenin önemli bir bölümünde yaşamı günler boyu felce uğrattılar.

Dikkate değer olan ve son dönemde başlı başına bir yenilik teşkil eden olgu ise, topraksız köylülerin ve tarım emekçilerinin başlattıkları eyleme karşı işçi sınıfının takındığı tavır oldu. Mücadele içinde olan bir başka sosyal katman ile dayanışmak için greve gitmek son derece politik bir eylemdir. Bolivya işçi sınıfı bunu yaptı, tarım işçilerinin ve topraksız köylülerin eylemini desteklemek için genel grev kararı aldı ve uygulamaya koydu. Oysa yıllardan beri dünyanın hiçbir ülkesinde böyle bir eyleme tanık olunmamıştır. İşçi sınıfının bu cüretli tavrının cesaretlendirdiği öğrenci gençlik ve eğitim emekçileri

de aniden üniversitelerde boykot kararı alarak başkent La Paz sokaklarında polisle çatışmaya girdiler. Bolivya gibi son derece mütevazı bir ülkenin işçilerinin bu eylemi dünya genelinde bir canlanma süreci yaşayan sınıf mücadelesinin önemli bir parçasını oluşturmakta, ona yapılmış son derece önemli bir katkıyı temsil etmektedir.

Cezayir: Rejimin katliamcı yüzü açığa çıkıyor

Cezayir'de rejim yıllar boyu süren kirli savaş sonucunda dinci çeteleri önemli ölçüde tasfiye etti. Bu akımların kadrolarının ve taraftarlarının ezici çoğunluğu yeni Başkan Abdülaziz Buteflika'nın ilan ettiği aftan yararlanmak için silahları bıraktı ve teslim oldular. Sonuçta, Cezayir'de Taliban usulü bir islam cumhuriyeti kurmakta ısrar eden silahlı çetelerin önemi anlamsız denebilecek bir düzeye düşmüş bulunuyor. Ama buna rağmen yoksul insanlar evlerinde ya da yolda giderken topluca katledilmeye devam edilmektedir.

Bunun nedeni açıktır. En büyük katliamlar ordunun çok sıkı denetlediği iddia edilen yörelerde, hatta askeri garnizonların yanıbaşında yapılmaktadır. İktidarın bu katliamlar hakkında ileri sürdüğü açıklamaların artık herhangi bir ciddiyeti kalmamıştır. Yakın geçmişe kadar herşeyi peşinen dinci grupların hanesine yazan uluslararası basın bu kez olayları, "islamcı gruplara atfedilen bir katliam daha gerçekleşti" diyerek duyurmaktadır. Böylece, Cezayir halkının dramının başlıca failinin rejim ve onun ordusu olduğu çok daha çıplak bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Artık yıllar boyu kirli savaşın estirdiği terörle dizginlenen emekçi kitleler hak talep etmek, hesap sormak için fırsat kollamaktadır. Dinsel gericilik tehlikesinin önemini kaybetme sürecine girmesiyle birlikte, bu fırsatın doğma şansı artmakta, zamanı yaklaşmaktadır. Bu nedenle rejim emekçi kitlelerle karşı karşıya gelmekten, petrol rantını paylaşmak zorunda kalmaktan hayaletten korkar gibi korkuyor. İktidar özel güçleri aracılığıyla terör dönemini uzatarak, masum insan kanı dökmeye devam ederek, kitleleri sindirmeye çalışıyor.

Nükleer enerji ne “temiz.”dir ne de “ucuz.”!..

Kapitalist kâr hırsı uğruna insanlığın ve doğanın geleceği tehdit altında

Deniz ÜMİT

İlk enerji kaynağı olarak ateş, aynı zamanda, insanlık için uygarlığı yaratmada bir ilk buluş olmuştur. Ancak uygarlığın gelişmesinde önemli bir rol oynayan enerji ve kaynakları, ne yazık ki günümüzde uygarlığı yok edebilecek güçtedir. Öncelikle enerji ve kaynaklarının neler olduğuna, nasıl ve ne amaçla kullanıldığına kısaca değinelim.

Doğada temel enerji kaynağı güneştir. Doğada mekanik, kimyasal, elektrik, nükleer ısı ve ışık şeklinde enerji çeşitleri vardır. İnsan bu enerji şekillerinin birbirlerine dönüşmesinin sonuçlarını kullanmış ve uygarlığı yaratmıştır. Enerji sağlamaya odunu, rüzgarı kullanarak başlamış, 11. yüzyıla gelindiğinde kömürü kullanarak ısı enerjisinde büyük bir artış sağlayarak, sanayi devriminin başlangıcı olan buhar makinasının icadına vesile olmuştur. Ancak bilim ve teknolojinin gelişmesinde asıl amaç insanlığa hizmet değildir. Bilim ve teknoloji kapitalist patronların kâr oranının artırılmasının aracı olarak kullanılmıştır. 19. yüzyıla gelindiğinde, enerji kaynağı olarak petrol bulunmuş ve bugünkü teknolojinin itici gücü olmuştur. Teknolojinin gelişmesi enerji ihtiyacını artırmış, bilimsel olanaklar önemli ölçüde yüksek enerji kaynaklarının araştırılması uğruna harcanmıştır. Tabii ki tüm bunlar sermaye sınıfının çıkarları içindir.

Nükleer enerji ile ilgili çalışmalar 19. yüzyılın başlarında başlamıştır. Bilimsel-teknolojik gelişme atomu parçalamaya kadar ulaşmış ve bundan

elde edilen çekirdek enerjisi Hiroşima’da ve Nagazaki’de toplu katliamlara neden olmuştur. Atomun parçalanması, yani nükleer fisyon nükleer enerjinin bir şeklidir. Ancak sermaye sınıfı bu enerjiyi uygarlık adına değil, açıktan emperyalist çıkarları uğruna kullanmıştır.

1950’lilerden sonra nükleer enerjiyi “ucuz” enerji olarak kullanma gündeme gelmiştir. Nükleer enerjinin bir enerji kaynağı olarak kullanılmasına ağırlık verilmesi ise, ‘70’li yıllarda petrol krizinin yolaçtığı enerji sıkıntısı nedeniyledir. ‘90’lı yıllara gelindiğinde, nükleer enerjiye olan ilgi azalmaktadır. Öyle ki nükleer santral projeleri 2000 yılında ‘70’lerdeki planlanan yatırımların %10’u bile değildir artık. Ama burada unutulmaması gereken bir nokta, projelerin bağımlı ülkelere kaydırılmış olmasıdır. Daha doğrusu dayatılmasıdır. Bu ülkelerin ekonomik bağımlılığı tercih hakkını ortadan kaldırdığı gibi, kamuoyu baskısı ve çevre duyarlılığı zayıftır. Bu nedenle emperyalist ülkeler hem çevre açısından, hem de maliyet açısından sorun olan nükleer santrallerden vazgeçmekte, fakat nükleer enerji ile ilgili tüm bilgi, teknoloji vb.’ni de tekellerinde tutmaktadırlar.

Emperyalist ülkelerin nükleer enerjiden vazgeçmelerinin birden fazla nedeni vardır. Çevre ve insan sağlığını ve geleceğini tehdit eden bilinen kazalar ve atık sorunu oldukça ciddi problemlerdir. Bilinen diyoruz, zira pek çok kaza kamuoyundan saklanmıştır. İlk nükleer kaza 1957’de İngiltere’deki Windscale santralinde olmuş ve İngiliz halkından tam 20 yıl saklanmıştır. Yine aynı yıllarda Sovyetler Birliği’nde olan bir kaza da 30 yıl sonra duyulabilmektedir. 1979 yılında da ABD’deki bir santralde “soğutucu kaybı” denilen ve nükleer santral reaktörünün kalbini eriten bir kaza olmuştur. Bu kaza yetkili ve ilgililere göre asla olası olmayan bir kazaydı. Bu kazadan sonra

kamuoyundan nükleer enerjiye karşı ciddi anlamda bir tepki gelişmiş, bunun üzerine elektrik üretim şirketleri yeni siparişler vermeyi durdurmak zorunda kalmış ya da önceki siparişlerden vazgeçmişlerdir. Nükleer enerji ‘86 yılındaki Çernobil kazasıyla gerçek anlamda önemini yitirmiştir. Çünkü bu kazanın çok daha ciddi sonuçları olmuştur. Hiroşima’daki atom bombasından 200 kat daha fazla radyasyon yaymış ve kamuoyundan büyük bir tepki almıştır. Çernobil’den sonra en şiddetli nükleer kaza, ‘99’da Tokyo yakınlarında Tokaimura Nükleer Santrali’nde gerçekleşmiş, bir işçinin ölümü, 439 kişinin yüksek dozda radyasyondan etkilenmesiyle sonuçlanmıştır.

Burada nükleer enerji ve radyoaktivite ilişkisine kısaca değinmek açıklayıcı olacaktır.

Radyoaktivite ağır radyoaktif elementlerin doğal bozunumu sonucu oluşmaktadır. Doğadaki atom çekirdeklerinin kararsız olanları daha kararlı hale gelebilmek için çekirdek içindeki bazı parçacıkları atarak değişime uğramalarına radyoaktivite denir. Atom parçalandığında, enerji ve yeni nötron parçacıkları ile kararsız bir takım maddeler açığa çıkar ve açığa çıkan bu kararsız maddeler kararlı hale dönüşebilmek için çeşitli ısımlar yayarlar. Bunlar nükleer enerjiden elektrik üretimi sırasında ortaya çıkan radyasyonlardır. “Güvenilirliği” anlata anlata bitirilemeyen nükleer santrallerin bilindiği kadarıyla 100’ü aşkınında

radyasyon sızıntısı vardır. Nükleer santrallerin güvenlik önlemleri, olası bir kazada oluşabilecek radyasyonun “kabul edilebilir” sınırı düşünülerek tasarlanmaktadır. Oysa ki radyasyonun kalıtsal etkileri üzerine, kalıtım bilimciler “zararsız olan hiçbir radyasyon dozu olmadığı” ortak görüşündedirler.

Radyoaktivitenin kaynaklarını oluşturan radyoaktif maddeleri, atom bombası, nükleer atıklar, kazalar, denizlere bırakılan radyoaktif atıklar vb. oluşturur. Radyoaktif bir maddenin aktifliğinin yarılanma için “yarı ömür” denilen bir süre geçmesi gerekir. Radyoaktifliğin etkisinin azalması için 10 yarı ömür süre geçmesi gerektiğini ve nükleer santral atıkları sonucu çevreye

verilen radyoaktif maddelerin yarılanma

ömürlerini 30 yıl kabul edersek, aktifliğinin geçmesi için 10 yarı ömürden hesap edersek, 300 yıl gibi bir süre geçmesi gerekir. Ki kimi radyoaktif maddelerin yarı ömürleri 24 bin yıl olabilmektedir. Bunu 10 yarı ömür üzerinden hesaplarsak, oldukça yüksek bir rakam elde ederiz. Japonya’ya atılan bombalardaki uranyumun yarılanma ömrü 704 milyon yıl, platonyumun yarılanma ömrü ise 24 bin yıl civarındadır. Günlük kârını kurtarma sevdasıyla kapitalistlerin, insan ve çevre geleceğini düşünme kaygısı taşımayacağı açıktır.

Yarı ömür geçene kadar radyoaktif maddelerin başka radyoaktif maddelere dönüşme olasılığı da vardır. Çünkü radyoaktif çekirdeklerin bozunması çoğu kez öteki radyoaktif çekirdeklerin oluşumuyla sonuçlanır. Bunun nükleer santraldeki sonucu; işletmeye alındıktan bir süre sonra bir nükleer reaktörün kalbinde 800 kadar farklı radyoaktif çekirdek türü birikmesi, reaktör kapatılsa bile çalışma halinin %10’u kadar enerji üretebilmesidir. Bunun anlamı, santral kapatılsa bile, zararlı olmayı sürdüreceğidir.

Nükleer enerjiyi bize pazarlamak (doğrusu dayatmak) için, nükleer santralin ucuzluğundan, temizliğinden vb. bahsediyorlar. Bunu da bilimsel araştırmalarına dayanarak yapıyorlar. Oysa ki onlar

“bilimsel namus”larını çoktan yitirmişlerdir. Örnek mi? 1957-63 arasında Idaho Ulusal Laboratuvarı’nda çalışan “bilim insanları”, bilerek 6 milyon Cruie’lik radyoaktivitenin atmosfere verilmesine, binlerce kiloluk plutonyum, uranyum ve organik çözücülerin Snake nehri toplama havzasına karışmasına neden olmuşlardır. Bir başka örnek, ‘80’li yıllarda Ohio’daki Fernald Feed Materials Production Centre merkezinden 300 bin-1,5 milyon kg arası zehirli uranyumun çevreye sızdığını ve sızıntının kuyu suyuna karıştığını yıllarca yöre halkından saklayan sözde “bilim insanları”dır. Bunlar, ‘88’de Newyork’ta Kuolls Atom Enerji Laboratuvarı’nda çalışan işçiler radyoaktivite sızıntısından şikayet edince, tüm işçileri hapisle tehdit eden ve senet imzalatarak bu konuda şirket dışına bilgi vermelerini yasaklayanlar General Elektrik yetkililerinden farklı bir zihniyete sahip değildiler. Ve ‘90 yılında yapılan bir araştırmada İngiltere’deki bir nükleer santralde çalışan işçilerin çocuklarının kan kanserine yakalanma olasılığının diğerlerine oranla fazla olmasının ortaya konulması karşısında hükümet “çözüm” olarak şöyle bir öneri getirebilmektedir: İsterlerse çocuk yapmayabilirler!

Nükleer santrallerin ucuz olduğunu söyleyerek savunusunu yapıyorlar. Onların “ucuz” anlayışını irdelersek şöyle bir tablo çıkıyor karşımıza: Nükleer santraller, olası kaza ya da atıklarından kurtulmanın, riskleri azaltmak için alınacak tedbirlerin maliyetiyle birlikte enerji üreten santraller içinde en pahalısıdır. Bu herkesin bilgisi dahilindeyken, sermaye sınıfının ucuz olduğu gerekçesiyle böyle bir tercih kullanmasının gerisinde, insan ve çevre sağlığı için gerekli tedbirleri zaten almayacak olması vardır. Böylece santral ucuza gelmiş olacaktır. Kazancı yüksek bir sektör, ama bundan kaynaklı atıkları temizleyecek bir teknoloji de yok. Tabii burada bir tercih söz konusudur ve sermayenin tercihinin nasıl olacağı da malumdur: Kâr oranını artırmak için düşük ücret, yoğun çalışma, işçi kıyımı, çevre için gerekli önlemlerin alınmaması ve geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde doğanın harcanması... Tıpkı insanın acımasızca harcandığı gibi!

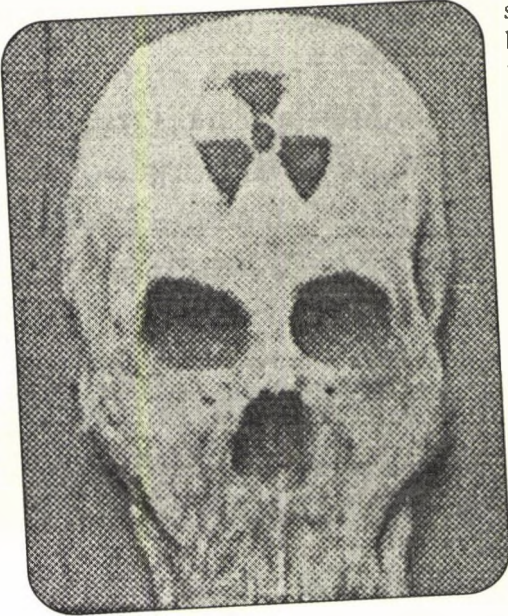
Nükleer santrallerin gerçekte ucuz olmadığına örnek verecek olursak, ‘91’de İngiltere ve İskoçya’daki tüm elektrik üretim ve dağıtım kurumları özelleştirilirken, sadece nükleer santraller alıcı bulamıyor. Sermaye devleti en kârlı işletmeleri özelleştirmeye peşkeş çekerken, nükleer santraller için devlet sübvansiyonları devreye sokulmuş, maliyeti yüksek olduğu için alıcı bulamamıştır.

Deprem olasılığını halk tepki göstermesin diye saklayan, çayda radyasyon yok diyen ya da enerji ihtiyacı var diye elektrik kesen zihniyetin nükleer santralleri övmesinin hiçbir anlamı yoktur. Ülkenin elektrik enerjisine ihtiyacı olmadığını, hatta barajlardaki suların boşa aktıldığını, ülke genelinde toplam 27 bin MegaWatt enerji üretebilecek kurulu gücün sadece yarısının çalıştırıldığını burjuva basın bile yazarken, enerji ihtiyacından dolayı santral kurma yalanlarının hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Nükleer santrallere karşı kamuoyu tepkisinin oluşması olumlu olmakla birlikte, henüz yeterli ve engelleyici güçte değildir. Çünkü nükleer santralleri kuran da, özelleştirmeleri ve TİS’lerde sıfır zammı dayatan da, cezaevlerinde hücreleri dayatan da, Ulucanlar’da katleden de, işsizleştiren de aynı sınıftır. Nükleer santrallere karşı duruş tamamen sınıfsal olmalıdır. Zira çözüm ancak bu şekilde gelecektir. Çünkü insanın ve doğanın geleceğini tehdit eden kapitalizmi ancak işçi sınıfı tarihe gömebilecektir. İnsanlığın başka bir seçeneği yoktur!

Yararlanılan kaynaklar:

- * Nükleer Santraller ve Çevre, TMMOB-1997
- * Bilim ve Teknik Dergisi, 317, 337, 388. sayılar

KESK eylemleri üzerine:

Hak almanın yolu uzlaşma değil direniştir!

KESK, “Zorunlu tasarruflara hayır demek için ve ek zam talebi” ile, 12-15 Mayıs tarihlerinde birçok il ve ilçede “kitlesel” basın açıklamaları yaptı. KESK reformistlerinin gerçekleşen bu “kitlesel” eylemler üzerine oturup düşünmesi gerekiyor. Ama onların nasıl düşündüğü; mezarda emeklilik ve tahkim meclisten geçerken, özelleştirmeler hız kazanırken, içerde ve dışarda işçi-emekçilerin yaşamları hücreleştirilirken, siyasal-ekonomik-sosyal saldırılar tüm hızıyla devam ederken sergiledikleri pasif-uzlaşmacı tavırlarında ve bunun somut yansıması olarak da 1 Mayıs’ta ve son ekonomik talepli eylemlerde kendini gösteriyor.

1 Mayıs öncesinde kitlesel-coşkulu ve özüne uygun bir 1 Mayıs için doğru dürüst hazırlık yapmayan bu reformistler, “Küresel saldırılara karşı gücümüz birliğimizdir” demagogisiyle kamu emekçilerinin karşısına çıkabiliyorlar. Öte yandan, küresel saldırının Türkiye ayağının icraatçısı olan sermaye iktidarıyla aynı masaya oturarak, kamu emekçilerinin on yılı bulan mücadelesini bir çırpıda satmanın, devlet güdümlü sendika olmanın olanaklarını yaratmaya çalışıyorlar.

Devlet tarafından imamlara, polisler sendikalaşma hakkı tanınarak Türk Kamu-Sen’in önu açılmaya çalışılırken, KESK reformistleri de “örgütlenme kampanyası” adı altında bu tabana göz dikerek “kitleselleşebileceklerini” sanıyorlar. Türk Kamu-Sen’le aynı misyona soyunduktan sonra, kamu emekçilerinin KESK’e neden ihtiyaç duyabileceklerini ise düşünmeyi akıl edemiyorlar.

Döne döne teşhiri yapılan bu bürokratların buna rağmen “yarabbi şükür” diyen tavırları devam ediyor. Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük illerde

gerçekleşen “nemalarımızı geri istiyoruz” eylemlerine katılımın düşüklüğü taban inisiyatifinin nasıl eritildiğini gösteriyor. Öte yandan, düşük katılıma rağmen, alanlara öfke birikimi ve mücadele kararlılığı yansıyor.

Sınıf hareketinde TİS süreciyle başlayan hareketlenmeye rağmen, bırakalım sınıf dayanışması örmeyi, ekonomik talepler üzerinden alana kitlesini dahi taşıyamayan KESK reformistleri, alanlarda devrimci söylemler kullanarak, bir yandan ilerici-devrimci tabanı oyalamaya çalışırken, bir yandan da kendi geri reformist anlayışlarıyla örtüşen örgütlenme kampanyasına tüm enerji ve güçlerini harcıyorlar.

KESK reformistleri devrimci bir kamu hareketinden neden korkuyor?

Kamu emekçilerinin devrimci-ilerici öncülerinin mücadele içinde ödedikleri bedeller sonucunda kurulan KESK, sermaye düzeninin kendilerine sunacağı olanaklardan yararlanmak için çabalayan reformistlerin çöreklediği, tepeden inme bürokratik anlayışların kurumsallaştığı bir sendika haline getirilmeye çalışılıyor. Kamu emekçilerinin ekonomik, demokratik ve sosyal hakları için hak alıcı eylemler örgütlemek gibi bir niyetleri olmayan sendika bürokratları, sendikanın olanakları üzerinden

İstanbul’da KESK basın açıklaması:

Düşük katılımlı fakat coşkulu eylem

KESK’in “Zorunlu tasarruflara hayır” demek ve ek zam talebi için başlattığı eylemlilik kapsamında, İstanbul’da da, 15 Mayıs’ta Aksaray Metro önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Yaklaşık 400-450 kişinin katıldığı basın açıklamasında, KESK dönem sözcüsü bir konuşma yaparak, zorunlu tasarrufların gaspedilmesine ve sahte sendika yasasına geçit vermeyeceklerini, 4 Mart’ta gösterilen kararlı tavrın gerekirse yeniden gösterileceğini vurguladı.

“Sendika hakkımız grev silahımız!”, “Genel grev-genel direniş!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Toplu görüşme değil, toplu sözleşme!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” vb. sloganların atıldığı eylemde katılımın düşük olmasına rağmen, kitlenin öfkesi ve coşkusu göze çarpıyordu.

Eyleme gelen kitle, KESK reformistlerinin tüm çabalarına rağmen eritemediği devrimci potansiyelin bir ifadesiydi. Devrimci kamu emekçilerinin yarattığı 4 Mart’ı öne çıkaran ve sahiplenilen tarzda konuşma yapılmasına neden olan da zaten kitlenin bu özelliği idi. Eylem öncesinde tabanın, neden haftasonu değil de hafta içinde basın açıklaması yapıldığını sormasına KESK reformistlerinin yanıtı ibret vericiydi. Buna göre, hafta sonu hava güzel geçeceğinden dolayı insanlar pikniğe gitmeyi tercih edebilirmiş ve bu da katılımı düşürürmüştü! Bu yapılan eylemin hava boşaltmayı amaçlayan yasak savma bir eylem olduğunu da gösteriyordu.

Alanlarda devrimci söylemlerle kitlenin öfkesini düzen içine çekmekle görevli KESK reformistleri, günü kurtarmak amacıyla içi boş eylemlerle, savunma çizgisinden teslimiyet çizgisine evrilen bir sürecin mimarlığını üstlenmiş bulunuyorlar. Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına karşı tabanı oyalama yolunu seçiyorlar. Bu durum KESK’in son süreçte tüm eylemlerinde kendini gösteriyor.

Basın açıklaması, zorunlu tasarruflar ve ek zam talebi için olmasına rağmen, kamu emekçileri ağırlıklı olarak “Genel grev-genel direniş!” şiarını yükselttiler. Bu, topyekûn saldırıya karşı topyekûn direnişin zorunluluğunun ve gerekliliğinin bilincinde olduklarını gösteriyordu. Gene alanda “Sahte sendika yasasına hayır!” sloganının sıkça atılması, kamu emekçilerinin, yılları bulan fiili-meşru mücadele ile kazandıklarının gaspedilmesine, KESK bürokratları gibi destekçi ve seyirci olmayacaklarının da işaretini veriyordu.

Kamu Emekçileri Bülteni olarak, eylemde, “Sermayenin saldırılarına karşı sınıf dayanışmasını ‘Genel grev-Genel direniş’ şiarıyla örelim!” başlıklı bildiriye dağıttık. Eyleme gelen kamu emekçilerinin bildiriye ilgisi oldukça olumluydu. Bu aktif ilgi, kamu emekçilerinin artık, KESK bürokratlarının çözümsüzlükten başka bir şey üretmeyen anlayışlarından bağımsız bir arayış içinde olduklarının işaretini veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İzmir’de KESK eylemi

KESK İzmir Şubeler Platformu 15 Mayıs’ta Konak Meydanı’nda “nemalarımı geri istiyorum”, “ek zara istiyorum” talepli kitlesel bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde, “Sahte sendika istemiyoruz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” vb. sloganları atıldı.

KESK dönem sözcüsü Alim Murathan’ın okuduğu basın metninin ardından eylem sona erdi.

17 Mayıs “Dünya Kayıplar Günü” nedeniyle, İHD İzmir Şubesi’nin Konak Meydanı’ndaki basın açıklamasına ise yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylemde, “Gözaltında kayıplara son” pankartı açıldı ve “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Gözaltında kayıplara son!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

düzenin siyasal arenasında (R. Budak örneğinde olduğu gibi) söz sahibi olmak, bu çöplükten beslenmek amacındadırlar. Bunun karşılığında ise, sermayenin saldırılarına göz yumarak, gelişen eylemlilikleri geriye çekmeye ve dizginlemeye çalışarak, tabandaki mücadele dinamiklerini düzen içine hapsedme görevini yerine getireceklerdir.

Bu koşullarda KESK bürokratlarının Türk Kamu-Sen'in tabanına göz dikmeleri son derece doğaldır. Bundan dolayı, taban inisiyatifine dayalı, sınıf çıkarları için mücadele yürüten, devrimci dinamikler üzerinde yükselen bir kamu hareketi istemezler. Aynı nedenle, 1 Mayıs'ın devrimci özünden soyutlanarak kutlanmasına başarı gözüyle bakarlar.

"Küresel saldırıya küresel direniş ağının örülmesi" açıklamalarının hiçbir samimiyeti olmadığı pratikleriyle ortadadır. Eğer KESK reformistleri tarafından küresel bir direniş ağı örülme isteniyor olsaydı, Avrupa ve Latin Amerika'da (Bolivya, Moldova, Kosta Rika, Fransa, Guatemala, Norveç gibi ülkelerde) gerçekleşen bir dizi grev, eylem, protesto gösterilerinde olduğu gibi, kamu emekçilerinin de hizmetten gelen güçlerini kullanarak işçi dostlarıyla birlikte eylem örgütlemeye yoluna gitmeleri gerekirdi. Gerçekleşen yerel düzeyde grev ve direnişlere fiili destek verme yolunda çalışmalar yürütülürdü. Lastik fabrikalarında yaşanan grevin Bakanlar Kurulu tarafından ertelenmesine göstermelik kınama, temsilci bazında destek verme yerine, işyerlerinde ayağı oluşturulan genel grev-genel direniş ağının fiilen örülmesi ve örgütlenmesi yoluna giderlerdi.

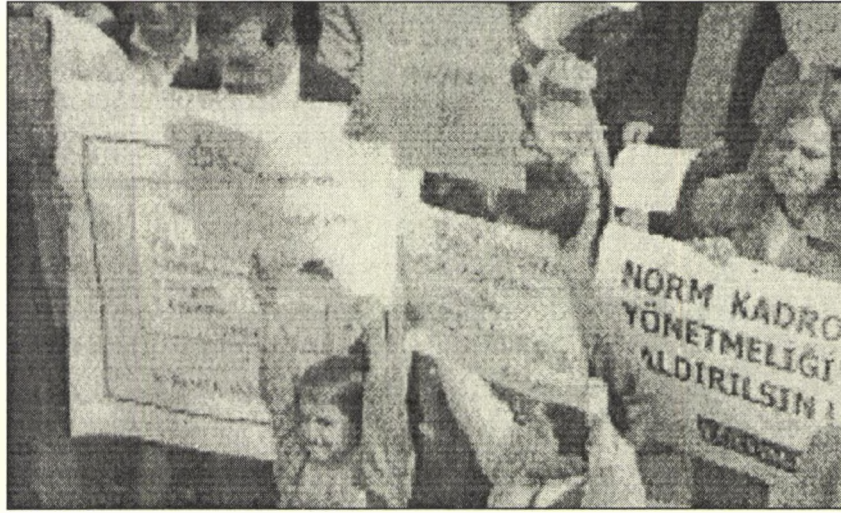
Emperyalizmin küresel saldırıları Türkiye özelinde işbirlikçi burjuvazi ve onun devleti aracılığıyla yürütülüyor. Emperyalist saldırılara söylemde hayır denilerek, yerli uşaklarının saldırıları karşısında hiçbir şey yapılmayarak,

küresel saldırıya direnilebilir mi?

Sendika bürokratları bu gerçeği çok iyi bilmelerine rağmen görmezden geliyorlar. Sermaye devletin icazetiyle hak alınamayacağını onlar da biliyorlar. Haklar masabaşında görüşülerek değil alanlarda fiili-meşru bir mücadele hattıyla, üretimden ve hizmetten gelen gücün kullanılmasıyla, sınıf dayanışması ve birliği ile kazanılabileceğini de... Sorun bilmemekten değil, reformist-icazetçi kimlikten kaynaklanıyor. Onların misyonu dışarıya bir militan mücadeleyi örgütlemek değil, tabandaki mücadele dinamiklerini oyalamak ve dizginlemek.

Sendikalarımıza çöreklenmiş reformistleri defetmek ve KESK'i ileri taşımak kamu emekçilerinin görevidir

Uzlaşmacı değil hak alıcı, pasif değil direnişçi fiili mücadele hattı izlendiği koşullarda saldırıları püskürtebileceğimizi, savunma çizgisinden hak alma çizgisine geçebileceğimizi/geçmemiz gerektiğini biliyoruz. Bunun önünde engel olan kim olursa olsun, adına ne denilirse denilsin (sendika ağaları, bürokratları, reformistleri) sendikalarımızı bu

anlayışlardan temizlemek, sendikalarımıza sahip çıkmak zorundayız. Sendikalarımıza sahip çıkmak, emeğimize, ekonomik-demokratik ve sosyal haklarımıza sahip çıkmak anlamı taşımaktadır.

Reformistler kendiliklerinden bulundukları yerleri terketmeyeceklerine göre, onları defetmek bizlerin görevidir. Önümüzdeki süreç sendika şubeleri ve genel merkezde seçim dönemi. Bu dönemde KESK reformistleri her zaman olduğu gibi seçimlere kilitlenecek ve sahte sendika yasasına ve sermayenin diğer saldırılarına karşı hiçbir şey yapmadan seyirci kalacaklar. Sonra da karşımıza emekten yana söylemlerle çıkarak, tekrar göreve gelmek için demagoji yapacaklar. Seçim döneminde sahte söylemlerle yüzlerini gizlemeye çalışan, bizi temsil etmeyen anlayışları göreve getirmemek, sendikalarımıza sahip çıkmak için bu süreci değerlendirmeliyiz.

Göz göre göre KESK'i ihanet şebekelerine teslim etmemeli, emekçilerin çıkarlarını gözetken devrimci, ilerici anlayışların platformlarında yer almalı, onları desteklemeliyiz. İşyerlerimizde reformist-uzlaşmacı anlayışlardan bağımsız, kendi özgüçlerimize dayanan örgütlenmeler oluşturmali, gerek seçim sürecinde

gerekse sermayenin topyekûn saldırıları karşısında ortak duruş sergilemeliyiz. Taban inisiyatifine dayalı komite tarzı örgütlenmelerle sürece müdahale etmeliyiz. Yoksa sonrasında dönüp hayıflanmaktan, zaten KESK ne yapıyor ki demekten öteye gidemeyiz. KESK'in ne yapabileceği ancak biz sahip çıkarsak görülebilir. KESK'in geldiği ve getirilmek istendiği nokta, bizim değil reformistlerin ürünüdür. Söz, yetki ve kararın bize geçtiği koşullarda devrimci bir KESK yaratabilir, ekonomik-demokratik haklarımızı ancak bu şekilde kazanabiliriz. Sendika bürokratları görevlerini yerine getirmediklerine göre, o zaman kapı dışarı diyebilmeliyiz.

KESK'in "basın açıklaması" eylemleri sürüyor...

Hükümete 4 Mart kararlılığı hatırlatıldı

KESK Ankara'da da, zorunlu tasarruf ana para ve nemaların ödenmesi için ve sosyal hakların gaspına karşı YKM önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı basın açıklamasına; Haber-Sen, BTS, Orkam-Sen, Tarım Gıda-Sen, Tüm Bank-Sen, BES, Yargı-Sen, Eğitim-Sen, SES, Tüm Bel-Sen ve Enerji Yapı Yol-Sen pankartlarıyla katıldılar.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem bir konuşma yaparak; hükümetin IMF direktifleri doğrultusunda enflasyonu beslediğini, bunun faturasının ise yine emekçilere ve yoksul halka çıkarıldığını belirterek, geçen seneki enflasyon artışıyla, emekçilerin maaşlarına yapılan zamları karşılaştırdı. Baskıcı ekonomik politikalarla ve siyasi yöntemlerle kitleleri sürekli yoksullukta istikrara tabi tutarak enflasyon düşürme yönteminin kabul edilemeyeceğini söyledi.

Kamu emekçilerinin hiçbir biçimde birikimlerinin gaspedilmesine göz yummayacaklarını belirten Erdem, "Biz ana para ve nemalarımızın tümünün derhal ödenmesini ve %3 işveren katkısının ücrete eklenmesini istiyoruz. Bu talebimizde ısrarcı ve kararlı olacağız." dedi ve şöyle sürdürdü konuşmasını:

"Hükümet yalnızca sefalet ücreti dayatıp birikimlerimize el koyma çabasıyla yetinmiyor. Şimdi de toplu sözleşme ve grev hakkı olmayan sahte bir yasa dayatılmaya çalışılıyor. Bu çaba içerisinde olanlara 4 Mart '98'de yaptığımız demokratik direnişimizi hatırlatmak isterim. İki yıl önce de aynı yasa gündeme geldiğinde kamu emekçilerinin haklı tepkisi ve mücadelesi sonucu tasarı geri çekilmişti. Hükümet aynı içerikteki yasada ısrar ederse, bilmelidir ki, biz de iki yıl öncesinde olduğu gibi aynı kararlılıkla mücadele edeceğiz."

"Sorunları çözmenin öncelikli yolu kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli, grevli sendikal haklarını kullanmaları önündeki engellerin kaldırılmasıdır. Ne ek zam talebimizden vazgeçeceğiz, ne birikimlerimize el koyduracağız, ne de anti-demokratik sendika yasasını kabul edeceğiz. Haklarımızı almada kararlıyız."

Basın açıklaması sırasında kamu emekçileri sık sık "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Çetelere kıyak emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını attılar ve "Emekçiler elele genel greve", "Emekçinin hakları gaspedilemez!", "Tasarruf talanına son verilsin!", "Ne IMF, ne MAİ, ne tahkim, özgür demokratik Türkiye!" yazılı dövizleri taşıdılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raptey.org/>

Kamu emekçileri

Adana'da da sokaktaydı

KESK Şubeler Platformu 15 Mayıs'ta Uğur Mumcu Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 100 kişilik bir katılımın sağlandığı basın açıklamasında, şubelerin temsilciler düzeyinde katıldığı gözlemlendi. Basın açıklamasında toplu sözleşmesiz ve grevsiz sahte sendika yasasına, zorunlu tasarruf adı altında yapılan soyguna, düşük maaşlara dikkat çekildi.

KESK dönem sözcüsü yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Hükümet sefalet ücreti dayatıp birikimlerimize el koymakla yetinmiyor. Şimdi de Toplu Sözleşme ve grev hakkı olmayan sahte bir yasa dayatmaya çalışıyor. Bu çaba içerisinde olanlara 4 Mart 1998 direnişimizi bir kez daha hatırlatıyoruz. Hükümet aynı içerikteki yasada ısrar ederse, bilinmelidir ki, biz de iki yıl öncesinden daha kitlesel ve daha kararlı bir şekilde karşılarına çıkacağız. Yalnız sahte sendika yasasını geri çektiirmek için değil en demokratik talebimiz olan Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika için, yani çalışanların istediği gibi bir sendika yasasının çıkması için, mücadelemize devam edeceğiz. Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar mücadelemiz!"

Konuşmada kamu emekçilerinin sahte sendika yasasını meclisten geçirmeyecekleri vurgulandı.

TUYAB'ın çalışmaları güçlendirilerek sürdürülüyor...

Tutsak ailelerinin grev ve direniş ziyaretleri

Tüm tutsak ailelerinin ortak iradesini yansıtmak amacıyla kurulan TUYAB, kuruluşundan bu güne kadar, meşruluğunu sağladığı gibi, devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının sesi olmaya çalıştı. Bugüne kadar alınan mesafelere rağmen, karşı karşıya olduğumuz hücre saldırısı konusunda, hala alınması gereken çok mesafe olduğu konusunda açıklığa sahip TUYAB'lı aileler, önümüzdeki sürece ilişkin atılması gereken adımları belirlediler. Herşeyden önce daha geniş bir tutuklu aileler ağına ve eylemlere-etkinliklere ve toplantılara gelmeyen tutsak ailelerine ulaşılması gerekiyor. Bu ihtiyaç doğrultusunda tabana yönelik bir çalışma gündemleştirilip, bu çalışmayı yürütecek komisyonlar (semt/bölge) oluşturuldu.

TUYAB'ın yürüteceği etkinliklerde, içe dönük çalışma ilk ayağı oluştururken, dışarıya, kamuoyuna yönelik çalışma da ikinci ayağı oluşturmakta. Saldırının kapsamı ve boyutları düşünüldüğünde, sadece tutsak ailelerince püskürtmenin olanaksızlığı, dahası, saldırının tüm ezilen kesimleri kapsadığı ortadadır. Bu gerçekten yola çıkarak, öncelikle işçi sınıfı ve emek örgütleriyle ortak mücadelenin ve ortak örgütlülüklerin yaratılması gerekliliğini daha önce de belirtmiştik.

Son olarak İHD'nin çağrısıyla sendika, kitle örgütleri ve siyasi partiler ve tutsak ailelerinin ortak olarak gerçekleştirdiği toplantı ve sonrasında ortak örgütlenme kararı, bir başarı olduğu gibi, örgütlülüğü somutlamak, geliştirmek ve büyütmek gerekmektedir. Öncelikle sorunun bire bir muhatabı

olan tutsak aileleri ve örgütlü gücü TUYAB'a da bu oluşum içinde en büyük sorumluluk düşmektedir.

TUYAB, bağımsız olarak afiş, bildiri, mektup postalama, ziyaretler gerçekleştirme, basın açıklamaları yapma vb. eylemler düşündüğü gibi, bundan sonra bir dizi etkinliği de oluşacak örgütlülükle yapmayı hedeflemektedir. İkinci olarak, İHD'nin çıkarmış olduğu eylem programına katılma kararı alan aileler, bugüne kadar katılım sağladıkları gibi, bundan sonra da daha iyi bir şekilde katılacaklar. Örneğin İHD'nin merkezi kampanyası çerçevesinde belirlenen, 23 Mayıs'ta Ankara'da İnsan Hakları Anıtı önündeki oturma eylemine, İstanbul'dan da destek verilecek. Aynı zamanda İHD'nin başlatmış olduğu imza kampanyası ailelerce de yapılmaktadır.

TUYAB'ın belirlediği ilkelerden biri ise, kendi

sorunlarına sahip çıktığı kadar, diğer toplumsal kesimlerin, işçi ve emekçilerin sorunlarına da sahip çıkarak, destek vermek gerekliliği idi. Bu çerçevede ilk olarak direnişteki işçileri ziyaret etme kararı alındı. Bir ekip, Kimya Teknik Grevini ziyaret ederken, başka bir ekip de Limter-iş Sendikası'na bağlı Tuzla Tersanecilik ve Turizm AŞ ve Türker Tersane işçilerini ziyaret etti.

Limter-iş Sendikası'nda örgütlenen ve bundan kaynaklı olarak işten atılan tersane işçilerini ziyarette tutsak ailelerine sendika yöneticileri ve işçiler, direnişin başlama sebeplerini, patronun ayak oyunlarını, işçilerin sonuna kadar kararlı olduklarını belirttiler. Tutsak aileleri ise, tersane işçilerinin direnişini

desteklediklerini, yanlarında olduklarını dile getirdiler. Ayrıca, şu an mücadele ettikleri hücre tipi gerçekliğini işçilere anlatarak, ortak mücadelenin gerekliliğine vurgu yaptılar. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarıyla aileler işçiler tarafından uğurlandı.

Kimya Teknik işçilerine yapılan ziyaret de, yine benzer şekilde, cezaevlerinin durumu, hücre tipi saldırısı ve işçi sınıfının buradaki rolü, temsilcilerle ve işçilerle tartışıldı.

Bu ziyaretler de gösteriyor ki, işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı hak gaspları, özelleştirme, taşeronlaştırma saldırıları ile hücre tipi saldırısı, devletin ezilenlere, emekçilere topyekûn saldırısıdır. Vu buna karşı ortak mücadele dışında başka çıkar yol yoktur.

Berlin'de devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüşü

"DETUDAK-Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi" almış olduğu karar doğrultusunda, Berlin'de, hücre sistemine karşı devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüşü gerçekleştirildi. Uzun bir süreden beri disiplinli ve devrimci dayanışma içerisinde çalışmalarını sürdüren yerel komitemiz, yürüyüş öncesi aşağıdaki çalışmaları yaparak hazırlıklarına başladı.

Yürüyüşe bir çağrı metni Almanca ve Türkçe olarak hazırlandı. Çağrı metni pazarlarda, metro giriş ve çıkışlarında, kahvelerde yoğun bir biçimde dağıtıldı. 50'nin üzerinde kurum ve kuruluş ziyaret edilerek çağrılar bırakıldı. Basın yayın kuruluşlarına faks çekilerek yürüyüşe davet edildiler. Merkezi olarak çıkarılan "Devrimci tutsakların hücrelere konulmasına hayır!" Almanca afişlerimizi yaygın bir biçimde yaptık. Ayrıca hücre sistemini teşhir eden Almanca ve Türkçe iki ayrı pankart ve 50 civarında döviz hazırladık.

250 civarında bir kitlenin katıldığı yürüyüş, Türkiyeli ve Kürdistanlıların da yoğunluklu olarak oturdukları semtlerde gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalar, atılan sloganlar ve hazırladığımız marşlar, kitle üzerinde olumlu bir etki yarattı. Miting alanında yapılan Almanca, Türkçe ve Kürtçe konuşmaların ardından bir arkadaşın okuduğu şiirlerle yürüyüş bitirildi.

Yürüyüşte yaşanan bazı olumsuzluklara da kısaca değinmek istiyoruz. Birincisi Y. Vatan'dan arkadaşların hiçbir biçimde devrimcilere yakışmayan tutum ve davranışlara girmesi oldu. Alana gelir gelmez, yürüyüşe gelen D. Çözüm okurlarına ve komiteye sataşmaya başlamaları, komitenin aldığı kararları hiçe sayarak provokatif tutumlar sergilemeleri, "atın bu karşı devrimcileri yoksa biz kendi yöntemimizle atarız" tutumları, ikide bir kendi taraftarlarına "toplanın saldıracağız" emri vermeleri vb.. Bir başka olumsuz gelişme ise, Atılım taraftarlarının kendilerinden kopan çevrenin yürüyüşe gelmesinden dolayı yarattığı gereksiz sorunlardı.

Her iki gelişme yürüyüşe gelen insanlar üzerinde olumsuz etki yarattı. Geleneksel sol gruplar, geçmişten miras en kötü geleneklerini sürdürme ısrarını göstererek mücadeleye yalnızca zarar veriyorlar.

Yukarıda bahsi geçen nedenlerden dolayı, bölgede çalışmalarını bağımsız olarak yürüten Ö. Gelecek çevresinin varolan çağrıya rağmen yürüyüşe gelmemesi ise, bir başka olumsuz gelişmeydi.

TKİP taraftarları/Berlin

Hücre tipine karşı kampanya sürüyor

İnsan Hakları Derneği, devletin sinsi bir politika olarak uygulamaya geçirmek istediği hücre tipi cezaevlerine karşı Türkiye genelinde başlattığı kampanyayı sıçratmayı hedefliyor. Mart ayında başlayan kampanya süresince birçok etkinlik düzenlendi. Aydınlarla, sanatçılara, ailelere, sendika ve demokratik kitle örgütlerine brifingler verildi. "Sessiz çığlık, hücre tipi cezaevi" adlı bir dosya hazırlandı. Cezaevleri önünde basın açıklamaları yapıldı. İmza kampanyası başlatıldı. Hücre tipini teşhir eden bir özel sayı çıkarılarak tüm illerde dağıtımı yapıldı. 22 Nisan'da diğer illerde yapılacağı gibi İstanbul Sultanahmet Meydanı'nda da bir basın açıklaması ve oturma eylemi yapılacaktı. Fakat henüz insanlar biraraya gelmeden polis azgınca saldırdı ve onlarca kişi dövülerek ve biber gazı sıkılarak gözaltına alındı. Mayıs ayında ise konuyla ilgili 200 kişilik bir forum gerçekleştirildi.

IHD'nin başlattığı kampanya gündemde yer alsa da gerekli ses henüz duyurulabilmiş değil. Yine kimi kitle örgütleri ile TUYAB'ın düzenlenen her eyleme katılmasına karşın, geniş bir sahiplenme henüz yaratılamadı.

Kampanya yürütmesi tarafından, 23 Mayıs'ta diğer illerdeki şubelerden Ankara'ya gitme ve İnsan

Hakları Anıtı önünde oturma eylemi yapılarak, Adalet Bakanlığı ile görüşmek üzere bir heyet gönderilmesi kararı alındı. Ayrıca, devletin yapacağı saldırının önünü kesebilmek, ölüm odalarına geçiş vermemek için ortak bir ses yaratmak amacıyla parti, sendika ve DKÖ'lere bir çağrı yaptı.

IHD'nin çağrısı üzerine 16 Mayıs'ta toplam 18 kurum yine IHD İstanbul Şubesi'nde biraraya geldi. Kısa sürede bir çalışma yapılması ve sınırlı yerlere ulaşılmasına rağmen, olumlu bir toplantı yapıldı. Toplantıya İEP, Tuzla Deri-İş, Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube, ÇHD, Özgür Üniversite, TUYAB, TUAD-DER, TUHAD, Yapı Sanat, Tohum Kültür Merkezi, Halkevleri, Dayanışmaevleri, Konfeksiyon İşçileri Derneği, Demokratik Haklar Platformu, DMP, Dicle Kadın Kültür, EKB ve İCADU katıldı.

IHD yönetiminde ve aynı zamanda hücre karşıtı kampanyanın yürütmesinde bulunan Av. Gülseren Yoleri, bir sunuş konuşması ve bilgilendirme yaparak sözü katılımcılara verdi. Sırasıyla söz alan kurumlar, önümüzdeki süreçte sağlanacak bir ortaklaşmanın gerekli olduğunu vurguladı. Ayrıca birlikte neler yapılabileceği konusunda da geniş öneriler sunularak şimdiden bir eylemlilik kararı alınması ve harekete geçilmesi yönünde ön açıcı bir toplantı yapılmış oldu.

Önerilerde ortaklaşılan en önemli nokta, dışa dönük ve en geniş kitleleri içine alacak olan sokak eylemlilikleriydi. Cezaevlerinin aydın ve sanatçılar tarafından ziyareti, her kesimden katılımın sağlanmasıyla cezaevleri etrafında insan zinciri oluşturulması, sokak tiyatroları, sergiler, ortak açıklama ve el ilanları dağıtımı, boğaz köprüsünün trafiğe kapatılması, bölgesel mitingle taçlandırmak vb. gibi farklı ve ses getirici eylemler önerildi. Zamanın yetersizliği ve bileşimin daha da genişletilmesi talebi nedeniyle, yeni bir toplantı kararı alındı. 25 Mayıs'ta yapılacak toplantı için diğer kurumları dolaşmak üzere bir komisyon seçildi. Yine sunulan önerilerin tartışılarak eylem takviminin ve oluşturulacak platformun isminin belirlenmesi kararı alındı.

Devlet, yeni katliamlar için elbirliği yapıp tüm güçleriyle saldırırken, muhalif olan tüm kurum ve kitle örgütlerinin de biraraya gelip, güç birliği yaparak saldırılara geçit vermemesi bugün için en büyük ihtiyaç. Fakat daha önceki platformların hata ve eksikliklerini tekrar gözden geçirmek ve bir daha aynı yanlışların yapılmasına meydan vermemek gerekiyor. Ancak bu sağlanabildiği oranda yeni saldırıların önüne geçilecek ve diz çöken yine devlet olacaktır.

Devrimci-demokrat aydın ve sanatçılar olarak çağrımızdır!

Devletin "oda tipi", "Avrupa tipi" olarak lanse ettiği hücre tipi cezaevleri gerçekte devrimci tutsaklar için hazırlanan tabutluklardır.

Dışarıda işçi sınıfı ve emekçiler için; özelleştirme, tahkim, mezarda emeklilik vb. saldırıları ile mezarlık düzenini reva gören devlet, hücre tipi cezaevleri ile de içerideki devrimci tutsakları fiili saldırılar ve sessiz imha politikaları ile imha ve teslimiyeti hedeflemektedir. Bu saldırılar toplumsal muhalefet bileşenlerinin tamamına yönelik bir yok etme saldırısıdır. Bu topyekûn saldırıyı geri püskürtmek, topyekûn karşı koyuşla mümkündür.

Bizler; devrimci-demokrat aydın ve sanatçılar olarak, tüm duyarlı kamuoyunu "Hücre tipi yaşam-hücre tipi cezaevi" saldırısına karşı kendi sorunlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Kültür Merkezleri

Platformu

Yapı Sanatevi
Tohum Kültür Merkezi
Bulunmaz Kültür Merkezi
Emek Kültür Merkezi

Cemil Koç

Rauf Bozkurt

Hıdır Çelik

Musa Baki

Cafer Aydın

Fatih Bucak

Fikret Başkaya

Temel Demirel

Mustafa Durna

Erdoğan Aydın

İlyas Emir

İlhan Baba

Ahmet Doldağ

Hüseyin Dursun

Sibel Özbudun

Mustafa Çoban

Sururi Baykal

Ayşegül Altuncu

Berna Peker

Fatih Kayhan

Mustafa Ün

Azad Altun

Davut Özalp

A. Rıza Tura

Hikmet Yaman

Nail Satlıgan

Gülendam Taşkın

Abdul Kadir Budak

Hasan Sertkaya

E. Açıyba

Babur Pınar

Özge Seçkin

Aydın Şimşek

Cem Erdeveciler

A. Rıza Kars

Selma Ağabeyoğlu

Arif Berberoğlu

Aydanur Saraç

Ressam

Ayhan Sağcan

Ayfer Güleç Ataer

Mehmet Perktas

Ferhal Gündüz

Talat Yahşi

Sinema Sanatçısı-emekçisi

Yusuf Çetin

Menderes Samancılar

Necmettin Çobanoğlu

Celal Çimen

Gülstan Çimen

Ercan Aktar

Yaşar Güner

Ferzan Yüce

Mehmet Umay

Suat Keskin

Coşkun Tanyeli

Rengin Özaltın

Ali Demirel

Karikatürist

Devrim Demiral

Ahmet Erkanlı

Aşkın Ayrancıoğlu

Komal Gönen

Kamil Eser

Ömürden Bakaçan

İman Cici

Murat Aslan

Emre Bayram

Arman Akın

Öğünç Ersöz

Yavuz Utgun

Özlem Çankaya

Bülent Karaköse

Turgut Yüksel

Murat Demir

Fenli Özalp

Yeldağ Folklor Ekibi

Bahri Yusufoglu

Cenk Paracıoğlu

İmza kampanyamız devam etmektedir.

Kültür Merkezleri

Platformu

Yapı Sanatevi

Tohum Kültür Merkezi

Bulunmaz Kültür Merkezi

Emek Kültür Merkezi

Tiyatrocular

Köşe Başı Tiyatro Topluluğu

Tiyatro İmge

Babil Halk Sahnesi

Efe Aksoy

Hüseyin Hilmi Bulunmaz

İbrahim Öner

Enrico Yevsikol

Kemal Ulusoy

Ziya Çirkin

Yüksel İnce

Yemliha İnce

Hülya Bilhan

Fahriye Yalçınkaya

Münife Yıldızhan

Ahmet Mahir Açıl

Erdal Umut Eren

Toprak Turan Kara

Mehti Kamçı

Barış Şannan

Emine Ermiş

Orhan Avcı

Vildan Yıldırım

Yazar ve Araştırmacı

İbrahim Açı

Emine Şahin

Şair

Bülent Celal

Ruhan Mavruk

Mehmet Özer

Fettah Köleli

Nesimi Aday

İsmail Kızılkaya

Selim Temo

Şükrü Erbaş

Hüseyin Şahin

Ücretsiz Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Cumhurbaşkanlığı seçimi ve çürümenin boyutları

D. Başar

Burjuva siyaset arenasında aylar süren koltuk kavgalarının ardından nihayet burjuva cumhuriyet 10. cumhurbaşkanını seçti. Yaşanan it dalaşı, burjuva siyasal düzlemde yaşanan çürümeyi en çıplak haliyle gözler önüne sererken, burjuvaziye çözüm üreten yine emperyalizm ve onun taşeronu ordu oldu. Birdenbire ortaya atılan Ahmet Necdet Sezer adı adeta bir düğmeye basılmışcasına öyle büyük bir konsensüs sağladı ki, kimse bu “demokrat” adaya karşı tek söz söylemeye cesaret edemedi. Gerçekte tutum alınamayan Sezer değil, burjuva medyadan siyasal partilerin genel merkezlerine, işçi sendikalarından uluslararası kuruluşlara kadar tüm düzen aygıtını harekete geçiren güçtü. Nitekim meclis denilen ahırın çürümüş temsilcileri oy vermiyor, ama bir tanesi bile neden Sezer’i desteklemediğini söyleyemiyordu.

Burjuva partiler içinde nerdeyse en çok destek mesajı yollayan ise FP oldu. En ateşli destek sunanlar, sandıkta tersini yapanlardı. Bu ahırda Sezer’in “demokratlığı” nasıl bir yalan ve spekülasyondan oluşuyorsa, konsensüs de aynı çürümenin ifadesi olmaktan öte bir anlam taşımıyordu. RP’nin kapatılma kararını veren birisi için FP Grup Başkanvekili Bülent Arınç, cumhurbaşkanlığı kurumunun yıpratıldığını, Sezer ile yıpranmanın biteceğini söylüyordu. Susurluk için Genel Başkanı’nın ağzından “fasa fiso” diyen bir parti, şimdi siyasete kirli işlerin bulaştığından söz ediyordu. Tam olarak teslim olan, hiçbir hareket alanı bulunmayan ise PKK idi. Öcalan önce 5+5 formülü üzerinden Demirel’i, sonra da Sezer’i destekledi.

Sezer’i ilk kutlayanlardan biri ABD Dışişleri

Bakanlığı oldu. TİSK Başkanı Refik Baydur’dan Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral’e kadar tüm burjuva temsilcileri kutlama mesajlarıyla birlikte memnuniyetlerini dile getirdiler.

Sezer’in Nisan ‘99’da Anayasa Mahkemesi’nin açılışı sırasında yaptığı konuşma en gericisinden en ilerici çevresine kadar tüm burjuva medya tarafından ayakta alkışlandı. Ancak böylesine alkışlanan bu konuşmanın ardından düzenin saldırılarında en ufak bir azalma olmadığı gibi, tersine IMF ve Dünya Bankası gibi kurumların talimatlarına uygun şekilde işçi sınıfı ve emekçilere karşı azgın bir saldırıya girildi. Sezer’in konuşması sadece bir manipülasyon işlevi görüyordu. Aynı şey ‘97’de TUSİAD’ın demokrasi paketinin ardından ya da AB’ye adaylık kabulünün ardından da gerçekleşti. Bugün burjuva Türkiye cumhuriyetinde “demokrasi” söylemi bir saldırı aracı olma işlevi taşımaktadır. “Demokrasi” üzerine ne kadar çok sözedilirse, saldırılar o kadar ağırlaşmaktadır.

Burjuvazinin ahır meclis ve sınıfın devrimci alternatifi

Cumhurbaşkanlığı seçimi burjuva siyasetinde yaşanan çürümeyi bir kez daha açığa vurdu. Bayan bir adaylığını koyup sonra çekilerek, “ilk bayan cumhurbaşkanı adayı” olmak için yaptım diyor; bir başkası Mustafa Kemal taklidi yaparak eğlence malzemesi oluyor; bir diğeri “benim adaylığım demokrasi olsun diyeydi”, oy istemiyorum diyebiliyor. Bu düşkün kişilikleri bir yana, önemli olan meclis denen ahırın kokuşmuşluğudur. Kapısında adam dövülen, kulislerinde dedikodu yapılan, salonunda uyunan, kitlelerden tümüyle

kopmuş, çürümüş, her yanından dökülen pis bir ahır.

İşçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelerin böyle bir ahırdan, oradaki partilerden, bu ahırın seçtiği cumhurbaşkanından hiçbir beklentisi olamaz. Bu ahır iktidarsızdır. Bütün iktidarı orduya, kont-gerillaya, ABD’ye devretmiştir.

İşçi sınıfı artık bu çürümüş düzeni ve onun tüm kurumlarını buruşturup layık olduğu yere, tarihin çöp tenekesine atmalıdır. Burjuva meclisin alternatifi işçi-emekçi meclisleridir. Anayasasıyla, parlamentosuyla, mahkemeleriyle, medyasıyla kokuşmuş kapitalist sistemi yıkmak ve sosyalizmi kurmak en acil görevdir. Bu görevi gerçekleştirecek güç işçi sınıfı, kent ve kır yoksulları, kurmayı ise işçi sınıfının komünist partisidir.

Parti’nin programında, Türkiye devriminin siyasal alanda gerçekleştirecekleri şöyle ifade edilmektedir:

“1. Burjuva devlet aygıtı parçalanacak, burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacaktır.

“2. İktidar her alanda ve her düzeyde, proleter ve emekçi kitlelerin tarihsel inisiyatiflerinin ürünü olan ve topyekûn ayaklanmayı gerçekleştiren devrimci işçi, kent emekçisi ve yoksul köylü meclislerine geçecektir. Proletarya önderliği ve yönetimi altında birleşen devrimci meclislerin her düzeydeki iktidarı, proletarya diktatörlüğünün somutlanmış biçimidir.”

Parti programı, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yol göstermektedir. Çürüyen düzenin alternatifi proletarya iktidarındır. Sınıf bilinçli işçilerin görevi partiye ve onun programına sahip çıkmak ve onun çizdiği yolda devrim mücadelesine atılmaktır.

Çukurova Üniversitesi’nde eğitimde özelleştirmeye karşı kararlı duruş

Çukurova Üniversitesi’nde eğitimde özelleştirme saldırısına karşı bir süre önce kurulan ve çalışmalarını yoğun bir şekilde yürüten Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi, topladığı imzaları rektörlüğe vermek için 11 Mayıs günü bir eylem düzenledi. Eyleme 300 kişi katıldı.

Eyleme hazırlık çalışmaları, kantin konuşmalarında özelleştirmeler üzerine yapılan tartışmalar, imza toplama, komite imzalı 2500 adet çağrı bildirisi dağıtma ve 200 adet afiş yapma şeklinde üç hafta sürdü.

Çalışmalar sırasında Tıp Fakültesi kantininde sivil faşistlerin, ardından Sınıf Öğretmenliği kantininde yine sivil faşistler ve bir sivil polisin müdahalesiyle karşılaşan öğrenciler onların anlayacakları dilden cevaplarını verdiler. Ertesi gün kalabalık iki grup oluşturularak afişler yapıldı.

11 Mayıs

Yürüyüş sırasında Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi imzalı pankartın yanısıra, “Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılamaz!”, “Har(a)çlar kaldırılın, YÖK kaldırılın!” ve “Üniversitemizi sattırmayacağız!” yazan üç pankart açıldı. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Paralı eğitime hayır!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”, “Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!” ve önceki gün müdahalenin olduğu Tıp Fakültesi kantininden geçerken “Faşizme karşı omuz omuza!” ve “Savaşa değil sağlığa bütçe!” sloganları atıldı.

Rektörlüğün önünde basın açıklaması okunmadan önce Eğitim Fakültesi kantininin faşistler tarafından basıldığı haberi geldi. Basın açıklaması hızla okunup imzalar rektörlüğe verilmeden oradan ayrıldı. Ancak daha sonra bu haberin asılsız olduğu öğrenildi.

Basın açıklamasında, Mayıs’ın 13’ünde Büyük

Postane önünde toplanan imzaları özelleştirme idaresine faksalama eyleminin duyurusu yapıldı.

12 Mayıs:

11 Mayıs’ta, Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi’nin toplanan imzaları rektörlüğe vermeyi hedeflediği yürüyüşün ardından, aynı gün öğleden sonra, sınıf öğretmenliği kantininde, Umut Ali Mercimek adlı öğrenci sivil faşistler tarafından saldırıya uğradı.

Bunun ardından faşizme karşı gerekli cevabın verilmesi için harekete geçildi. Ertesi sabah “Faşist saldırılara boyun eğmeyelim!” yazan afişler yapıldı.

1000’e yakın katılımın olduğu yürüyüş boyunca, “Yaşama hakkımız engellenemez”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Rektör susma cevap ver!”, “Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Sağ sol değil faşist saldırı var!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Polis dışarı bilim içeri!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” atılan sloganlar arasındaydı.

13 Mayıs

ÇÜ Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi, eğitim hakkımızın gaspına karşı toplanan imzaları rektörlüğe vermenin yanında, kitle örgütlerinin desteğini alarak metni şehirden faksleyarak gönderme yönünde aldığı eylem kararını, 13 Mayıs Cumartesi günü gerçekleştirdi.

DİSK Bölge, DİSK Tekstil Mensa Şubesi, Petrol-İş, Harb-İş, Hava-İş, TÜMTİS, DİSK Tekstil Çukobirlik Şubesi, Genel-İş 2 No’lu Şube, HADEP, ÖDP, Adana Demokratik Muhalefet Platformu, KESK Şubeler Platformu’ndan destek istendi.

Sendikalar, DİSK Tekstil Çukobirlik Şubesi’nin dışındakilerin tepkileri genel olarak olumlu oldu. DİSK

Genel-İş 2 No’lu Şube ise, metne imza attığı halde eylemde bulunmamasına karşın işletmelerinden imza topladı.

Basın açıklaması bu kez, valiliğin 1,5 aydır gösterdiği Uğur Mumcu Meydanı’nda yapılmadı. Çünkü burası kitleden yalıtılmış ve bu nedenle devletin bilinçli olarak seçtiği bir yer. Komite eylem için merkez postaneyi kararlaştırdı.

100’e yakın katılımın olduğu, polisin postane etrafını ablukaya aldığı eylemde, polisin “eylemi gerçekleştirmeyin, yoksa göz altına alınırsınız” uyarılarına karşın, yapılanın meşru hakkımız olduğu söylenerek basın açıklaması okundu. Eylemde önceden açılması kararlaştırılan pankart, önce açıldı, sonra yaşanan anlık bir tereddütle geri kapatıldı. Bu sırada katılımcılar olabilecek herhangi bir saldırıya karşı hep beraber alınma kararlılığıyla kol kola girerek kararlı bir duruş sergilediler.

Basın açıklamasında, sayısı Mersin Üniversitesi’nden gelenlerle birlikte 2500’ü bulan imzalar, Özelleştirme İdaresi’ne postalandı. Bir kez slogan atıldı. Basın açıklamasına imza atan KESK Adana Şubeler Platformu’ndan yalnızca Haber-Sen, Tarım Gıda-Sen ve BTS’den gelen kamu emekçileri eylemde yer alırken, eğitimcilerin ilgisizliği dikkat çekiciydi. 29 bileşenli Adana Demokratik Muhalefet Platformu da bu genişliğine tezat bir şekilde ancak temsili denebilecek kadar az bir kitleyle katıldı.

ÇÜ Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi önümüzdeki günlerde Adana Demokratik Muhalefet Platformu’nun bileşeni oluyor ve ÖSS’ye kadar şehirde bir basın açıklaması daha hedefliyor.

**Özelleştirmeye karşı tek yumruk tek barikat!
Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!**

Kızıl Bayrak/Adana

ABD emperyalizminin Balkanlar'da yeni entrikaları

C. Kaynak

Yugoslavya'nın yeni bir emperyalist komplo ile karşı karşıya olduğunun işaretleri çoğalmaya başladı. Son birkaç aydır ülkede sistematikleştirilmiş bir suikast kampanyası sürdürülmekte. Seçilen hedefler genellikle rejimin ileri düzeydeki sorumluları, Miloseviç'in yakınlarıdır. Failleri yer yer yakalanmalarına ve deşifre edilmelerine karşın bir türlü bu suikastler zincirinin önüne geçilememekte. Bunun bir münferit olaylar dizisi olmadığı açıktır. Ayrıca sorun, yoğun iç sıkıntılar ile yüzyüze bulunan rejime karşı birikmiş olan toplumsal öfkenin bir yansıması da sayılmaz. Zira batılı emperyalist çevreler tarafından Miloseviç rejiminin bir "iç hesaplaşması" gibi sunulurken geçiştirilmeye çalışılan bu suikastler zinciri, aynı zaman dilimi içinde tanık olunan başka gelişmelerle bir arada değerlendirildiğinde, tamamen farklı bir anlam kazanmaktadır.

Bu bağlamda dikkate değer iç faktörlerin başında, Belgrad rejimine karşı seferber edilmeye çalışılan muhalefetin konumu gelmektedir. Miloseviç rejimine karşı muhalefet hep soysuzluğu, güdüklüğü ve bir yıldır da emperyalizme açıktan uşaklığı ile tanımlanabilir. Açık ki burada muhalefet kavramı ile, ülkede son derece zayıf konumda da olsa mevcut olan ilerici-devrimci güçleri değil, fakat Zoran Cinciç, Vuk Draskoviç vb'lerinin başını çektikleri emperyalizm beslemesi gerici akım kastedilmektedir.

90'lı yılların başında, daha önce Doğu Avrupa ülkelerinde yürürlükte olan rejimlere karşı kabaran, kışkırtılan kitle muhalefetinin bir benzerinin ilk izlerine, Belgrad'da da rastlanmıştır. Bazı güçler Doğu Avrupa ülkelerindeki bu yıkımın yarattığı cereyandan yararlanarak Belgrad'da adı rejimle özdeşleşmiş olan Miloseviç'i kovmak istemişlerdi. Ancak, rejimin kendi kendisini savunmada gösterdiği kararlılık ve bu arada Federasyon'un dağılmasının yol açtığı savaş ortamı, bu uğurdaki girişimleri boşa çıkardı. Ve sonuçta Belgrad rejimine karşı muhalefet saman alevi olmanın ötesinde bir önem kazanamadı. Bugün ülkenin sokaklarını kuşatmaya çalışan gerici muhalefetin son on yıllık tarihçesi bu kadar berraktır.

Ancak, bir yılı aşkın bir süredir, daha doğrusu Kosova'ya müdahalenin kapalı kapılar ardında kararlaştırıldığı dönemden bu yana, sözkonusu muhalefet hareketi terfi etti; demek oluyor ki, emperyalist güçlerin doğrudan beşinci kolu haline getirildi. NATO'nun başını çektiği emperyalist koalisyon ülkeyi ve hatta bölgeyi genel bir tahribe tabi tutarken, başka bir seçeneği olmayan yiğit Yugoslav halkı mevcut rejim etrafında kenetlenmek durumunda kaldı. Dahası, tarihte direniş destanları yazmış Yugoslav halkının karşısında, NATO'nun generalleri bacakları titreyerek Kosova'ya ayak bastılar.

Zoran Cinciç, Vuk Draskoviç gibi uşaklar, bu kez NATO'nun eteklerine tutuşarak muhalefet yapmaya çalıştılar. Yugoslav halkı emperyalist saldırıya yiğitçe göğüs germeye çalışırken, bu hain güruh bombaların dumanından sisinden istifade ederek koltuk kapma hevesine kapıldı. Yugoslav halkı henüz NATO güçlerinin yaptığı enkazın altında iken, Zoran Cinciç Avrupa başkentlerinde, NATO karargahlarında bir kahraman olarak ağırlandı. Fakat Yugoslav halkı Brüksel'deki NATO karargahında oluşturulan muhalefet alternatifinin dolgu malzemesi olmayı reddetti. Ülkenin başta Belgrad olmak üzere belli başlı kentlerinde periyodikleştirilmeye çalışılan kitle gösterileri kısa ömürlü oldular.

Fiyaskonun getirdiği belli bir durgunluktan sonra, Kosova'yı işgal etmiş olan güçler koalisyonu, son dönemde aynı kafadar şebekesini yeniden piyasaya sürmeye çalışıyor.

Burada Belgrad rejiminin bu bağlamda başından beri soğukkanlılığını koruduğunu, dahası olağanüstü tarzda toleranslı davrandığını da belirtmek gerekiyor. Eğer bir başka ülkede ya da dönemde olsaydı, NATO şefleri ile kucaklaşan sözkonusu şahsiyetlerin en ufak bir formaliteye gerek duyulmadan en yakın duvarın dibine dizilmeleri, çözümlerin en olağanı olurdu. Zoran Cinciç, Vuk Draskoviç gibi ipliği pazara çıkmış emperyalizmin ajanı unsurların yeniden sırtlarının sıvazlanmaya başlanmasının sebebi hikmeti, hiç de Yugoslavya'nın iç politik yaşamı ile sınırlı değildir. Belgrad rejiminin karakteri ve onun önderinin Miloseviç olması, gerçekte emperyalist güçleri hiç de rahatsız etmiyor. Saddam örneğinin gösterdiği gibi sorunun özü bu düzeyde değildir. Burada asıl sorun, Emperyalizmin Balkan politikasının ihtiyaçlarına argüman temin etmekten kaynaklanmaktadır.

ABD emperyalizmi ve onun müttefik ile çömezleri, Balkan savaşını Belgrad rejiminin Kosova politikası ile gerekçelendirmişlerdi. Kosova'da barışı ve demokrasiyi tesis etmek için önce NATO güçleri Kosova'yı bir güzel tahrip etmekle işe başladılar. Ve ardından da işgal ederek çok uluslu askeri bir güç yerleştirdiler. İşgalin gerçekleşmesinin ardından belli bir süre sonra iki farklı sorun aynı anda belirmeye başladı. Birincisi savaşın çok yönlü bilançosudur. Bu bilanço yavaş yavaş yapılıyor. NATO'nun savaş bildirilerini okuyarak süreci değerlendirdiğini iddia eden burjuva medyanın hakim kıldığı atmosfer, parça parça dökülmeye devam ediyor. Savaşın dorukta olduğu günlerde emperyalizmin yalan makinasını teşhir etmeye çalışan Regis Debray, o günlerde çok kaba saldırılara hedef olmuş ve hatta kendisini savunamaz konuma düşmüştü.

Noam Chomsky'nin geçen yıl sonunda ABD'de yayınladığı *"The New Military Humanism, Lessons from Kosovo"* (Yeni Askeri Hümanizm, Kosova Dersleri) başlıklı kitabı kısa süre önce Avrupa dillerine çevrilerek piyasaya sürüldü. Basının geniş yer vermek zorunda kaldığı Noam Chomsky'nin değerlendirmelerine cevap yetiştirmek için burjuva köşe yazarları birbirleriyle yarışıyor. Çok yönlü yıkımı meydana olan bu emperyalist savaş haklı göstermek için girilen çırpınışlar, her defasında uşakça bir acizliğin tezahürü olmanın ötesine gidemiyor. Noam Chomsky'nin kitabında, savaşın kendisi arka planı ile birlikte teşhir edildiği gibi, emperyalizmin savaş politikasını gerekçelendiren aydın işbirlikçiliği de hak ettiği cevabı almaktadır. Savaşın bilançosu kuşkusuz Noam Chomsky'nin kitabı ile sınırlı kalmayacaktır. Önümüzdeki dönemde muhtemelen ona yeni boyutlar eklenecektir. Zira sorun gündemde kalmaya devam ediyor. Örneğin Irak'a karşı savaşa katılmış Amerikan askerlerinin 250 bini, yıllardır başta kanser olmak üzere çeşitli hastalıklar üzerinden ifadesini bulan bir Körfez sendromunu yaşıyorlar. Önümüzdeki dönemde bu sendromun bir de Kosova versiyonundan bahsetmek gerekecektir.

Eğer savaşın bitimi ile birlikte Balkan dosyası kapanmış olsaydı, yapılacak olan bilançonun pratik gelişmeler açısından pek bir etkisi olmazdı. Balkan sorunu savaştan önceki durumuna göre daha da ağırlaşmış bir biçimde gündemde duruyor. Üstelik, bu savaşın temel gerekçelerinin, sonradan da olsa, kamuoyu önünde tartışılarak çürütülmesi, ister istemez emperyalizmin Balkanlardaki mevcut askeri varlığını ilgilendiriyor.

Kaldı ki, Kosova'ya yerleştirilen çok uluslu askeri güç ve Birleşmiş Milletler Örgütü sivil idaresi bugün bir çıkmaz içinde bulunuyor. NATO Balkanlara yerleştikten bu yana Kosova bir kaçakçılık üssüne dönüştü. Binlerce askerden oluşan ve ağır silahlarla donatılmış çok uluslu

güç, Kosova'da, günlük yaşamın gerektirdiği asgari güvenliği dahi sağlayamıyor. Kosova'da yaşayan Sırp ve Arnavutlar birbirlerine düşürülerek, UCK güçleri kullanılarak vb., askeri işgale bir dönem meşruluk kazandırılmaya çalışıldı. Ancak, iktisadi, sosyal, idari vb sorunların hızla arttığı ve ağırlaştığı koşullarda, Kosova içi entrikalar artık birer dayanak oluşturmaya yetmiyorlar. Omuzlarında Balkanlara NATO'yu, ABD emperyalizmini taşımış olan UCK'nın işbirlikçi şefleri, bu sahte "özgürlük savaşçıları", artık köşedönmeçilik oynuyor, kaçakçılıkta uzmanlaşıyorlar.

ABD emperyalizmi Balkanlar'da, Irak'a karşı Körfez savaşından sonra sürdürdüğü sistematik saldırı politikasının bir benzerini uygulayamamaktadır. Yugoslav halkı Irak halkı gibi uluslararası düzeyde izole edilemedi ve edilemez. Onun için, Kosova'daki askeri varlığa yeni gerekçeler kazandırmak, ikiyüzlülüğü küllemek için başka yöntemlere başvurmak gerekiyor. Dolayısıyla, Belgrad'da mevcut rejimin sarsılması ya da el değiştirmesinin yaratacağı karmaşa ve istikrarsızlık, gerekçelerin en ideali olacaktır. Bu nedenle, Belgrad'da bir suikast kampanyasının sürdürülmesi ve aynı zaman içinde de derme çatma muhalefet gruplarından mevcut iktidara alternatif bir akımın yaratılmaya çalışılması, nesnel olarak böyle bir senaryoya hizmet ediyor.

Birleşmiş Milletler örgütünün Balkan sorunu ile görevli özel temsilcisi Carl Bildt'in geçenlerde Tokyo'da yaptığı bazı açıklamalar da bu hipotezi doğrulamaktadır. Carl Bildt, Japonya hükümetinin Tokyo'da Balkan sorununa ilişkin düzenlemiş olduğu uluslararası toplantıda yaptığı konuşmada, *"Miloseviç rejiminin sonunun tahmin edildiğinden de yakın olduğunu"* ilan ederek, *"uluslararası camia'yı, 'bölgenin ve özellikle de Federal Yugoslavya Cumhuriyeti'nin politik yapısını saptamaya hazır olmaya'"* çağırdı. Konuşması sırasında, *"Sırbistan'daki rejimin dökülmeye başladığını"* iddia eden Carl Bildt, *"ülkenin istikrarsızlık ve anarşiye sürüklendiğinin işaretlerinin gününbirlik alındığını"* söyledi. Balkanlar konusunda epeyce deneyimi olan Carl Bildt, özel temsilcisi olduğu Birleşmiş Milletler Örgütü adına bir bilirkişi olarak bu öngörülerde bulunmamaktadır. O Balkanlardaki emperyalist politikanın bir icra memuru olarak bu değerlendirmeyi yapıyor.

Balkanlarda, özellikle de mevcut Belgrad rejimini zora sokmayı hedefleyen entrikaların, ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin uzun vadeli hesaplarından bağımsız biçimde tezgahlandığı düşünülemez. Zira Belgrad rejiminin sarsılması demek, Balkanların önemli bir bölümünü kapsayacak bir istikrarsızlığın doğması demektir. Senaryonun Kosova'daki çok uluslu askeri gücün içinde bulunduğu çıkmaza bir nefes aldirtmayı amaçladığı kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Ama bunun yanı sıra, Balkanlarda Belgrad'ı doğrudan hedefleyecek yeni bir krizin Rusya'yı ilgilendireceği ve sıkıntıya sokacağı da açıktır.

Sorunun bu düzeyinde, Balkanlardaki genel tablo ile çelişmeyen ve özellikle de ABD emperyalizminin Rusya'ya ilişkin geleneksel politikası ile çakışan, bir ihtimal ortaya çıkmaktadır. NATO'nun geçen yıl Balkanlarda başlattığı savaş, Rusya'da Yeltsin döneminin sonunun başlangıcını teşkil etmişti. Rus halkı nezdinde değeri sıfırlanan Boris Yeltsin bir daha belini doğrultmadan gitti. Başta Washington olmak üzere Batılı emperyalist güçlerin yeni başkan Putin'e iltifat yağdırmalarının temelinde ikiyüzlülüğün başka bir şey yoktur. Gerçekte onlar Putin'i zora sokarak yedeğe almanın fırsatını kolluyorlar. Bu nedenle, ABD emperyalizmi, henüz çiçeği burnunda bulunan ve şimdilik askeri retorikte şaşmayan Putin'i sınamak için bir kriz ortamı hazırlamaya başlamış olabilir pekala.

***Parti Programı Üzerine* dizisinin ikinci kitabı olan *Teorik ve İlkesel Bölüm*'ün “Sunuş”unu okurlarımıza sunuyoruz.**

Gecikmeksizin yanıtlanması gereken çağrı

TKİP Kuruluş Kongresi'nin parti programı üzerine değerlendirme ve tartışma materyalinden oluşan *Parti Programı Üzerine* dizisinin ilk kitabının ardından ikincisini de burada okura sunuyoruz.

Bu ilk iki kitap her açıdan birbirini tamamlamakta ve bütünlemektedir. Birinci kitabın konusunu oluşturan “program yöntemi ve yapısı” üzerine tartışmalar, doğası gereği, programın temel bölümlerine ilişkin sorunlarla içiçe yürütülmüştür. Programın teorik bölümü ise burada çok özel bir yer tutmuştur.

Birinci kitapta yapıldığı gibi burada da, konuya ilişkin kongre ön tartışmaları ile resmi kongre oturumlarındaki tartışmaların ilgili bölümleri birleştirilmiştir. Yine ilk kitapta olduğu gibi burada da, resmi kongre oturumlarındaki tartışmalar konuya ilişkin daha özlü ve derli toplu bir çerçeve sunmaktadır. Bu normaldir; zira kongre tartışmaları, ön süreçte yapılan tartışmaların sağladığı birikim ve yarattığı açıklıklar üzerinde yükselmiş, bu ise konuyu ve sorunları daha derli toplu ele almayı kolaylaştırmıştır. Elbette bu ön tartışmaların çok

özel önemini ortadan kaldırmıyor. Kaldı ki ön tartışmalarda çok özel bir yer tutan, sözkonusu tartışmaların asıl ağırlığını oluşturan emperyalizm çağının sorunları, zaman kısıtlılığının da etkisiyle, kongre tartışmalarında hemen hiç yer almamıştır.

TKİP Kuruluş Kongresi'nin program sorunu üzerine tartışmaları, sunulan materyalin de tanıklık ettiği gibi, yalnızca klasik marksist program deneyimini değil, yanısıra Türkiye'nin program deneyimini de ele almış, eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutmuştur. Fakat bu ikincisi, Türkiye sol hareketinin program deneyimi, hemen tamamen şu veya bu akıma ait programların incelenmesi sınırları içerisinde olabilmıştır. Zira gerek geçmişte gerekse bugün sosyalizm adına ortaya çıkan hemen hiçbir sol akımın parti programı sorununa bakışaçılarını ortaya koyan metinleri, bunu gerekçelendiren yazı ya da açıklamaları yoktur (hiç değilse ulaşılabilir sınırlar içerisinde). Geçmişte ya da yakın zamanda, parti programı adı altında kupkuru metinler bütün soyutluğu ve cansızlığı ile sunulmuş, bununla yetinilmiştir. Asıl nedeni bu olmamakla birlikte, işlevsiz kalmaları,

ciddi herhangi bir ilgi ya da tartışmanın konusu olmamaları aynı zamanda bundan dolayıdır da. Parti programının ele alınışına ilişkin sorunlar alanındaki bu belirgin boşluk kuşkusuz bir rastlantı değildir. Türkiye solunda program sorunu, çok büyük ölçüde, devrimci özü ve işleviyle değil, biçimsel yönüyle ele alınmış, parti olmak iddiasının biçimsel bir gereği sayılmıştır. Doğal olarak ortaya konulan programlar da bunun getirdiği bir baştan savmalık ve ciddiyetsizlik örneği olmuşlardır. Bu söylenenler özellikle geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar için geçerlidir. Reformist sol akımlar ise, gerek geçmişte gerek yeni dönemde, aydın birikiminin de sağladığı imkanlarla, program sorununda daha ciddi bir çaba içinde görünmüşlerdir. Fakat reformist konumun ürünü olan ve genel kural olarak

yasal cendereye uyarlanmış bulunan bu programlar da, tam da bu nedenlerle, devrimci parti programı sorunu açısından herhangi bir anlam, işlev ve dolayısıyla birikim ifade etmemektedirler.

Yerli sol akımların program konusundaki perspektifsizliğini, ortaya konulan programların kendi iç yapılarında da açıkça görmekteyiz. Örneğin bunların hemen hiçbirinde teorik ve ilkesel sorunlara ayrılmış bir bölüm yoktur. Oysa bu, marksist bir parti programının iki ana bölümünden biridir. Engels bunu “genel ilkeler” bölümü, Lenin parti programının “teorik bölüm”ü olarak tanımlar. Teorik bölümden yoksun bir parti programı, işin özünde, marksist temelden ve enternasyonalist içerikten de yoksun demektir.

Bu alandaki perspektifsizlik, bazı programların girişinde yeralan, bir kavrayışın değil fakat kaba bir adaptasyonun ürünü olduğu daha ilk bakışta anlaşılan “kapitalizm”, “emperyalizm”, “sosyalizm” vb. alt başlıklardan da anlaşılmaktadır. Bu alt başlıklar altında sunulanlara baktığımızda, işin özü ve esasının, bu bölümün programdaki anlamı, kapsamı ve işlevinin hiçbir biçimde anlaşılmadığını görmekteyiz.

Parti programında teorik bölüm...

“Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermelidir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihi yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kılan maddi temeller çıkacaktır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkacaktır. Bu sonuncular programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir...”

“Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye’de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılmadığı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor...”

“Kapitalizmin en özsel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü...”

“Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkoşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz çelişkilerinin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor.”

Bütün bu nedenlerle, parti programının yöntemini ve genel yapısını ele alan ilk kitapla birlikte, teorik ve ilkesel bölümü ele alan bu ikinci kitap çok özel bir önem taşımaktadır. Bunun büyük bir boşluğu dolduracağını düşünüyoruz ve program sorununun anlaşılmasında büyük açıklıklar yaratacağına inanıyoruz.

TKİP Kuruluş Kongresi'nin parti programı üzerine materyalinin dört kitap halinde yayınlanması kesinlik kazanmış bulunmaktadır. *Parti Programı Üzerine* dizisini oluşturan bu kitapların ilk ikisi halihazırda okura sunulmuş bulunmaktadır. Bunlar aynı zamanda program materyalinin daha önce dizi yazılar halinde yayınlanan bölümlerini oluşturmaktadır. Oysa hazırlanmakta olan son iki kitabın içeriğini oluşturan metinlerin çok büyük bir bölümü ile okur ilk kez olarak karşılaşmış olacaktır.

Parti Programı Üzerine dizisinin üçüncü kitabı, parti programının pratik bölümüne ilişkin, daha somut olarak söylersek, proletarya devriminin sorunlarına ilişkin değerlendirme ve tartışmalardan oluşmaktadır. Halihazırda bu tartışmaların giriş bölümü ile "Emeğin Korunması"na ilişkin alt bölümler dışında hiçbir

bölümü yayınlanmamıştır. Bu arada bazı bölümlerin parça parça sunulması yoluna gidilmezse eğer, pratik bölüme ilişkin değerlendirme ve tartışmaların tüm geriye kalanı ilk kez kitap halinde yayınlanmış olacaktır.

Dördüncü ve son kitap, TKİP Kongresi'ne sunulan *Program Taslağı* üzerine değerlendirme ve tartışmalardan oluşmaktadır. Bu tartışmaların giriş mahiyetindeki ilk üç bölümü *TKİP Programı*'nın yayınlanmasıyla birlikte *Ekim*'de yayınlanmıştı. Geriye kalanının tümü ilk kez olarak kitap halinde yayınlanacaktır. Bu kitabın yayınlanması, *TKİP Programı*'yla *TKİP Program Taslağı*'nın karşılaştırmalı olarak incelenmesini ve irdelenmesini, belli tercihlerin neye göre, hangi bakış açısı ya da kaygılarla yapıldığının anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

Parti Programı Üzerine dizisinin bu son iki kitabının devrimci okura en kısa zamanda sunulacağını umuyoruz.

'89 yıkılışı Türkiye ve dünyada bir dönemin sonunu işaretledi. Artık dünya ölçüsünde sınıflar mücadelesinin yeni bir dönemine girilmiş bulunmaktadır. İşçi sınıfının ve ezilen emekçi halk kitlelerinin kapitalizmin baskı ve sömürüne, emperyalist köleliğe ve

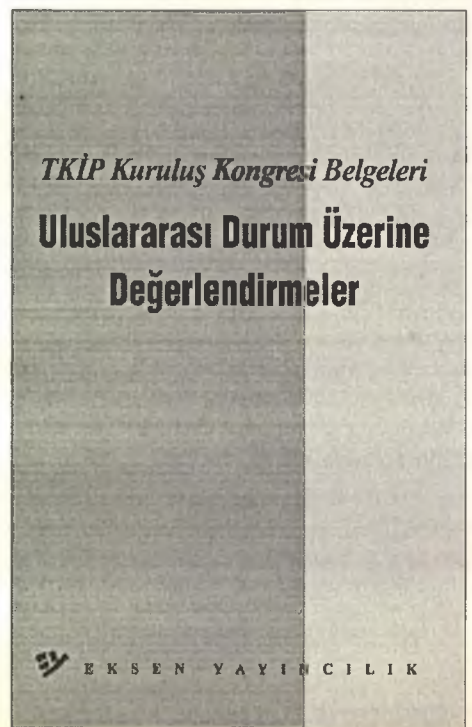
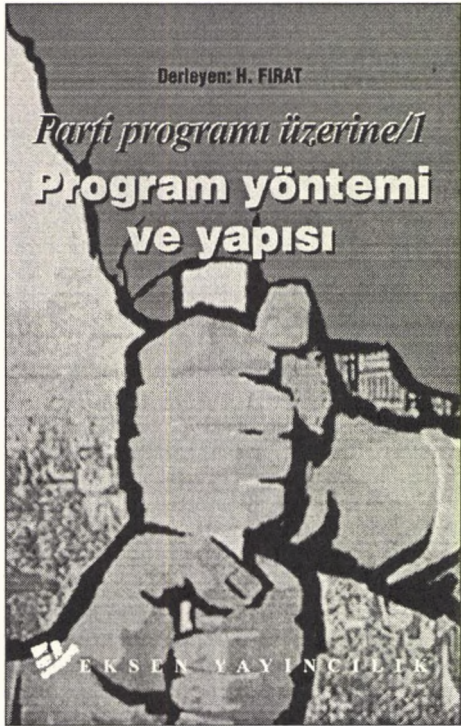
saldırganlığa, militarizme ve savaşlara, gericiliğe ve faşizme karşı yeni bir mücadele dönemine girdikleri artık açık bir olgudur. Şimdiden yer yer geniş katımlı kitle isyanları biçimini alan bu mücadelelerin birikimi üzerinde yeni bir devrimler dönemi adım adım mayalanmaktadır.

Bu yeni döneme hazırlıklı girmek, herşeyden önce, geçmiş dönemlerin deneyimlerini eleştirel bir tarzda özümseyen ve yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt veren bir teorik hazırlık ve bunun ürünü bir devrimci program demektir. Yeni dönemi gerçekten kucaklamayı başaracak olan komünist sınıf partileri ancak bu temel üzerinde yükselebilirler. TKİP'nin inşası sürecine ve bu sürecin bir ürünü olan TKİP Programı'na başından itibaren bu bakış açısı yol göstermiştir.

Bu süreç Türkiye'nin proletarya devrimi ve sosyalizm davasına bağlı tüm güçlerinin birleşme eksenini de ortaya çıkarmıştır. Bu gerçek TKİP Programı'nın ilanı vesilesiyle, "*Altında Birleşilecek, Uğrunda Savaşılacak Bayrak!*" çağrısıyla veciz bir biçimde ifade de edilmiştir. Bu çağrıya gecikmeksizin yanıt vermek, bu ülkede proletarya devrimi davasına ve sosyalizmin geleceğine samimiyet ve ciddiyetle inanan herkesin görevidir.

15 Mayıs '00

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1 Mayıs aynasından gençlik hareketi

2000 1 Mayıs'ı onbinlerin alanlara çıkıp, emperyalist-kapitalist saldırılara karşı öfkelerini haykırdığı bir gün oldu. Dünyanın pek çok ülkesinde ve Türkiye'de, işçi sınıfı başta olmak üzere değişik emekçi kesimler ve gençlik alanlara çıkarak, iktisadi ve sosyal yıkım saldırılarına karşı emek cephesinden sermayeye tok bir yanıt verdiler. 2000 1 Mayıs'ı bu anlamda "dünyada yeni bir dönemin" başlamış olduğunun aynası oldu, önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin alacağı düzeyin işaretlerini verdi, maddi güçlerini ve soluşunu taşıdı.

Türkiye'de bu 1 Mayıs kırktan fazla merkezde yaklaşık yüzelli bini bulan bir katılımı kutlandı. Geçmiş 1 Mayıslar düşünüldüğünde, bu rakam ve alanlara yansıyan coşku ve militanlık düzeyi açısından bir gerililik gibi görünse de, son bir-iki yılın 1 Mayıs'ları ile karşılaştırıldığında, ortada ileri bir tablonun olduğu görülecektir. Özellikle metropol kentlerde son iki 1 Mayıs'a göre katılım iki katına varan oranlarda bir artışı göstermektedir. Sermaye devletinin ve sendika ağlarının tüm engelleme çabalarına karşın 1 Mayıs alanlardan koparılamamış, işçi ve emekçiler alanlarda mücadele istek ve kararlılıklarını ilan etmişlerdir.

2000 1 Mayıs'ının birkaç yıla oranla taşıdığı ilerilik, herşeyden önce sınıf hareketinin yaşadığı canlanma ve yükseliş eğiliminin somut görünümünü ortaya koymuştur. İşçi ve emekçiler sermayenin kapsamlı saldırısına karşı güçlü bir mücadele hattı ve örgütlülük arayışı içerisindeydiler. Bu 1 Mayıs aynı zamanda bu arayışın karşılanamamasının getirdiği bir takım zayıflıkları da göstermektedir. İşçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı birleşik bir mücadele isteği içerisindeydiler ve alanları dolduran onbinlerce işçi ve emekçi bunun somut ifadesidir. Ancak işçi ve emekçiler hala böylesi bir mücadeleyi örece ve ilerletecek bir örgütlülüğün yoksundurlar. Sendika ağları tarafından kötürümleştirilmiş sendikalar sınıfın bu ihtiyacına yanıt vermediği gibi, sınıfın mücadele isteğini baltalamakta, onu karamsarlığa itmektedir. Özellikle 1 Mayıs alanlarında coşku düzeyinin yetersiz olması ya da süreklileştirilememesinin en temel nedenlerinden biri de budur. Sınıf cephesinden yaşanan bu durum sınıf devrimcilerinin zayıflıkları ile görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir.

İşçi ve emekçiler cephesinden 1 Mayıs alanlarına yansıyan bu tablo gençlik için de kısmen doğrudur. Bu yılki 1 Mayıs katılımının bileşiminde gençlik kitlelerinin belirgin ağırlığına sahne oldu. İşçi-emekçi kortejlerinde gençliğin tuttuğu belirgin yer dışında, üniversite ve lise gençliği de pek çok yerde kitlesel ve coşkulu kortejler halinde alanlardaydı.

Gençliğin 1 Mayıs'ta çizdiği bu tablo, 1 Mayıs'ı önceleyen değerlendirmemizi doğrulamaktadır. 1 Mayıs'tan hemen önce yaptığımız değerlendirmemizde, özetle; gençlik hareketinin '96'dan beri yaşamakta olduğu durgunluğu kıramadığını, ancak bu durgunluk tablosuna karşın hareketin bu tabloyu aşma yönünde belli olanakları ve arayışları taşıdığını, hareketin durgunluğu aşamamasının temel nedenlerinden birinin devrimci önderlik sorunu olduğunu ifade etmiş, örnek olarak ise son 1 Mayıs'ları vermiştik. Bu yılki 1 Mayıs, bu tespitimizin doğruluğunu bir kez daha gösterdiği gibi, henüz devrimci önderlik boşluğunun doldurulmadığının da yeniden bir teyidi oldu.

Siyasal gençlik örgütlülüklerinin yaşadıkları zayıflık alanlarda kendisini gösteren genel bir olguyken, gençliğin geniş kitlesi kendisini platform pankartları altında ifade ediyordu. Platform kortejlerine politik şiarlar ve militan bir havanın egemen olduğu düşünüldürse, gençliğin devrimci önderliğini yaratma iddiasındaki grupların henüz bu iddialarına uygun bir düzeyden oldukça uzak oldukları ortaya çıkmaktadır. Hele hele bir-iki istisna dışında bu yapıların alanda

kendi grup kortejlerini tercih ettikleri de düşünülürse, bu iddiaların ciddiyetsizliği ve kofluğu rahatlıkla görülür. Gençliğin ihtiyaçlarından kopuk bir biçimde gençliğin öz örgütlülüklerini yaratmak adına masa başlarında platform, dernek gibi örgütlenmeler üretenler için de bu ciddiyetsizlik ve kofluk geçerlidir. Gençliğin önderliğini sağlama iddiasındaki bazı yapıların bu ciddiyetsizlikleri, son dönemde dergilerinde övünme konusu yaptıkları onlarca dernek imzalı kitlesel(!) miting komedisinde olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da kendisini göstermiştir. Bu derneklerin birçoğu alanlarda bir pankartla dahi kendisini ifade etme gerekliliği duymazken, birçoğu da yine birçok üniversitenin adını taşıyan derneklerin ortak imzalı pankartları altında, taşıdıkları pankartlardaki imza sayısı ile tam bir tezatlık gösteren sayıda bir kitle yürütebilmişlerdir.

Reformist gençlik grupları ise, son birkaç 1 Mayıs'ta olduğu gibi, genelde platform kortejlerini tercih etmiş olsalar da, harekete kofluğu taşımak açısından sağdan devrimci-demokrat gruplarla ortaklaşmaktadırlar. Dahası, nispeten geniş gençlik güçlerine ulaştıkları oranda, mücadelecilik ve politik bir gençlik hareketinin yaratılmasının önünde bir barikata dönüşmektedirler. Benzer bir kofluğu teslimiyet batağında yol alan "Yurtsever Gençlik" in alana taşıdığı Kürt gençlik kitlesi için de söyleyebiliriz.

1 Mayıs öncesi değerlendirmemizde, genç komünistlerin gençlik hareketinin devrimci önderliğini yaratma sorumluluğuyla yüzyüze olduklarını, 1 Mayıs'ı bu sorumluluğa uygun bir çalışma düzeyi ile karşılayacaklarını, bu anlamda bu sürecin bir sınama dönemi olacağını ifade etmiştik. Genç komünistler, ortaya koydukları çalışma düzeyi ve kapasitesiyle, henüz gençlik hareketinin ihtiyaç duyduğu önderlik ihtiyacına yanıt verecek bir düzeyi ifade etmiyorlarsa da, gerek 1 Mayıs ön hazırlık sürecinde gerekse alandaki duruşlarıyla, yarattıkları birikim ve etkiyle, devrimci önderlik iddialarının altı boş bir iddia olmadığını gösterdiler. 1 Mayıs ön hazırlık süreci öncesinde sahip oldukları birikimi gençlik hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda etkin bir şekilde kullanmakla yetinmediler, politikalarını gençliğin daha geniş kitlelerine ulaştırma doğrultusunda etkin ve yaygın bir faaliyet düzeyi sergilediler. 1 Mayıs'ı politik süreçten kopararak onu kendi içerisinde bağımsız bir gösteriye indirgeyen eğilimlere karşı, gençliğin kendine özgü sorunları ile temel toplumsal sorunları gençlik hareketinin gündemine taşıma ve bu sorunlar temelinde gençliğin mücadelesini geliştirme bakışıyla, 1 Mayıs öncesi birikim ve deneyimi derinleştirip zenginleştirdiler. 1 Mayıs öncesinde çeşitli sorunlar ekseninde kurulmuş olan platformları 1 Mayıs vesilesiyle yeni bir kapsamla ele aldılar. 1 Mayıs eksenli oluşan platformlara gençlik hareketinin gelişmesini hızlandıracak bir olanak olarak bakarak, bir dizi sosyal ve siyasal sorunu bu platformlara taşıdılar. Gençlik platformlarını ya örgütlediler ya da örgütlenmesine katkı sundular.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu faaliyet düzeyi henüz gençlik hareketinin önderlik ihtiyacına yanıt verecek bir düzeyi ifade etmiyor olsa da, ortaya konulan pratik çaba, gerek yönelim gerekse tarz açısından hedefe ulaşmada önemli bir adım olma niteliği taşımaktadır. Genç komünistler açısından bu çerçevede 2000 1 Mayıs'ı kazanılmıştır. Şimdi görev 1 Mayıs'ta elde edilen kazanımları devrimci bir gençlik hareketi geliştirmek doğrultusunda kullanmak, böylesi bir çaba içerisinde gençliğin devrimci önderliğini kazanmaktır. 2000 1 Mayıs'ında gençlik hareketinin ortaya koyduğu tablodan yansıyan olanak ve dinamikler ile genç komünistlerin birikimleri, bu iddianın somut göstergesi olmuştur.

(Bu metin Ekim Gençliği'nin Mayıs '00 tarihli Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> 38. sayısının kapak yazısıdır.)

Istanbul'da 1 Mayıs/Gençlik:

**Parti çizgisinde
etkin bir pratik çaba sergiledik**

1 Mayıs 2000 ve ODTÜ

1 Mayıs: DTCF'den kitlesel katılım

Ankara/Liseli Ekim Gençliği:

**"Eğitimin özelleştirilmesine,
hücre tipi yaşama karşı
birleşik mücadele!"**

Çukurova Üniversitesi:

**Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye
Hayır Komitesi'nin etkinlikleri ve
1 Mayıs**

**Yaşamı hücreleştirme saldırısını
birleşerek püskürtelim!**

Çukurova Üniversitesi:

Özelleştirme karşıtı kampanya ve eylem

ÇÜ'de faşist saldırıya karşı kitlesel yürüyüş...

**"Faşist saldırılara boyun
egmeyeceğiz"**

**Öğrenci gençliğin sorunları, mücadele
olanakları ve görevler**

Mersin Üniversitesi:

**Özelleştirmeye geçit vermeyeceğiz,
faşist saldırılara direneceğiz!**

Gazi Üniversitesi'nde faşist terör

**"Amatör bir dünya için
profesyonelce!"**

**Devrimcilik oynamak
isteyenlerin yeri çocuk
bahçesidir**

**ÖG dergisini ciddiyete, sorumluluğa ve
dürüst bir yayın çizgisine davet ediyoruz**

Dünya gençliğinden haberler...

"Lenin'in fedaisi Kamo":

Devrime adanmış bir yaşam...

mektup ve şiirler...

Sınıf mücadelesi ve devrimci sanatın önemi

Tahir Solmaz

Sanat, en genel çerçevesiyle, yaşama dair tüm görüngülerin estetik bütünlükle aktarımı ya da yansıtılmasıdır. Bu yansıtma dolaylı, ama gerçeğe en yakın biçimiyle gerçekleşir. Yaşamın algılanışı ve anlatışının birçok aracı vardır. Tüm bilimlerin incelediği “nesne” aynı olmasına rağmen, sanatın algılama ve yansıtma biçimi farklıdır. Sanat ve edebiyat, üretim ve bölüşüm ilişkilerinden tümüyle bağımsız değildir. Her tarihsel ve toplumsal ilişki, kendisini farklı inceleme ve bilim dalları üzerinden farklı farklı yansıtır. Ya da nesnel dünyanın şu ya da bu yönünü açığa çıkarır. Bilim, kavrama ve yansıtmayı soyut kavramlar üzerinden, sanat ise imge diliyle yapar. Yani araçlar farklıdır. Sanat gerçeğin kendisi değildir. Estetik biçimde sunulan her “eser” de sanat eseri değildir.

Tarafsız sanat olmaz. Hatta en “tarafsız” bir eser bile toplumun bir kesiminin düşüncesi, eğilim ve beğenilerinin ifadesidir. Bilinçli bir taraflılık, militan bir öz taşıdır. Bilinçsiz “tarafsızlık” ise, onun istencinden bağımsız olarak, bir sınıfa ya da kesime hizmet eder. “Sanat sanat için mi, sanat toplum için mi?” tartışması ya da ikilemi, skolastik bir tartışmadır. Burjuva toplumda sanatçının özgürlüğü, meta ilişkileri ve pazar tarafından belirlenir. O, istese de istemese de, “pazara” dayalı ihtiyaçlara tabi hale gelir. Yani sanatçı doğrudan burjuvazi tarafından yönlendirilmeden, düzene hizmet etmesinin koşulları ona dayatılır. Sanatçının özgürlüğü, burjuvaziye ve onun sistemine bağlı bir özgürlüktür. Bir de bunun karşısında proletarya ve onun ideolojisine bağımlı bir sanat vardır ki, burada söz konusu olan açık ve bilinçli bir taraflılıktır.

İşçi sınıfının kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadelesinin temel araçlarının başında parti gelir. Parti işçi sınıfını bilinçlendirme ve örgütlemeye bütün araçları seferber edebilme yeteneği

gösterebildiği ölçüde iktidar yürüyüşünü hızlandırır ve hazırlar. İşçi sınıfını her açıdan kuşatması ve ideolojisinin maddi bir güç haline gelebilmesi de, işçi sınıfının yaşamında onun varlığını hissetmesiyle mümkündür. Sanata yaklaşımımız da böyle bir bakışla ele alınmalıdır. Sanatı, işçi sınıfını örgütlenme ve bilinçlendirme çabasında, önemli bir kavga aracı olarak görmeliyiz. Sanatı küçümsemek ya da salt elit bir tabakanın uğraşı olarak görmek, son derece yanlış bir yaklaşımdır.

Partili sanatın yaratılması, özel bir tercih değil bir zorunluluktur. İşçi sınıfı ve emekçilerin her gün, her dakika burjuva ideolojisiyle zehirlenmesine karşın, proleter bilincin “saflaşması”, sermayenin çok yönlü saldırısına karşı çok yönlü cevap verilmesi bir gerekliliktir. Proletaryanın, yalnızca burjuvazi tarafından değil, küçük-burjuvazinin ve ara katmanların kararsızlığı ve yozlaştırıcı etkisiyle de, sınıf kimliği sürekli bozulmaya uğramaktadır. Sınıf partisinin yaratılmış olması, partili sanatın yaratılmasının da asgari güvencesidir. Partinin yaratılması nasıl zorlu bir ön süreç ve hazırlığı gerektirdiyse, sanat da benzer süreçlerden geçecektir. Partili sanatın asli hedef kitlesi kuşkusuz proletaryanın kendisidir. Onun örgütlenmesinden bağımsız her çaba bir aydın uğraşı olarak kalmaya mahkumdur.

Alman Komünist Partisi’nin 1930’larda sanat alanındaki gücü ve bu gücü oluşturan kesimlerin önemli bir kısmının işçilerden oluşuyor olması dikkate değerdir. Sokak tiyatroları, işçi koroları sınıfı örgütlemeye önemli araçlar olarak iş görmüşlerdir. Lenin’in aktarımıyla, 1913’te Almanya’da işçi korusu derneklerindeki işçi sayısı 100 bindir. 11 binini kadın işçiler oluşturmaktadır. 1930’larda tiyatro alanındaki kitle de düşünüldüğünde, bu büyük bir güce işaret etmektedir.

Oysa bizim ülkemizde “örgütlü sanat” genellikle, kendinden menkul, kendini tatminle sınırlayan küçük-burjuva bir uğraş olmayı aşamamıştır. Bunun doğrudan perspektifle, ideolojik-siyasal konumlanışla bağı vardır. Kendilerini kültür merkezlerine kilitleyen, sınıf mücadelesinin canlı pratiğini teneffüs etmeyen bir anlayışla devrimci sanatın yaratılamayacağı açıktır.

Örgütsüz sanatçılık ise revaçtadır. Böyleleri, “bağımsızlıklarına” düşkünlükleri ve benmerkezcilikleri ile, kendilerinin ne kadar “sosyalist” olduklarını iddia etseler de pratik duruşlarıyla, burjuva demokratisini aşamayan bir çizgide durmaktadırlar.

Partili sanatta kurumsallaşma ilk elden gerçekleştirilebilecek bir şey değildir. Ama partinin sanat alanında kendi ideolojik ve sınıfsal doğasına uygun militanlarını yaratabilmesi de, o alana yönelik pratik çabası ölçüsünde başarılabilecektir. Bunun gerçekleştirilebilmesi için ise bir ilk şekillenişe ihtiyaç vardır. Bu başlangıçta zayıf olacaktır, acemice olacaktır, ama perspektif sağlamsa sonuçlarını mutlaka üretecektir.

Gençliğimizin (işçi ve öğrenci gençlik) bu alanda üzerine düşen görevleri yerine getirmesi, hem kendisini motive edebilmesini, hem de genişlemesini sağlayacaktır. Gençliğin enerjisi ve atılganlığı, yeniye yatkınlığı düşünüldüğünde, ilk elden motor görevi görecektir. Bunun kendisi, kadro, sempatizan ve çeperin “zenginleşmesini”, yeteneklerinin geliştirilmesini, sınıfın örgütlenmesinde farklı araçlar üzerinden seferber edilmesini sağlayacaktır. Asgari düzeyde ilk adımların atılabilmesi doğrultusunda, faaliyet götürdüğümüz fabrikalardan işçileri bu çalışmalara katmak için, güçler ne kadar dar olursa olsun bilinçli bir çaba harcanabilmelidir. Aynı zamanda bu tür çalışmalara ilgi duyan ve birikimini

katabilecek olan güçlerle temasa geçebilmeli, onlardan da yararlanabilmeliyiz. Fotoğraf, sinema, resim, tiyatro, müzik, edebiyat vb...

İşlevsel bir kültür ve sanat merkezinin bugünden yarına yaratılması kolay değildir. Ama “işçi evleri” böyle bir çalışma için son derece uygundur. Eğer “işçi evi”ne gelenlerin önemli bir kısmı tekstil ve diğer sektörlerden genç işçilerse, örneğin bir koro çalışmasını neden başlatmayalım ki? Ayrıca tiyatro alanında da bize yardımcı olabilecek güçlerin çıkabileceğini gözetmeliyiz. Asgari güçlerini oluşturduktan sonra, merkezileşmiş bir sanat anlayışının geliştirilmesi için bir yayına ihtiyaç olduğu ise açıktır. Bu alandaki kurumsallaşmada böyle bir yayın önemli bir rol oynayacaktır.

Lenin’in sözleriyle bitiriyoruz: “O halde yoldaşlar işbaşına! Yeni güç bir görevle karşı karşıyayız. Ama, sosyal-demokrat işçi sınıfı hareketine kopmaz bir biçimde bağlı, geniş, zengin ve renkli bir edebiyatı örgütlemek gibi soylu ve gönendirici bir görev...”

38. sayısı bayilerde...

Ekim Gençliği

Sosyalist Gençlik Dergisi Fiyatı: 250.000 TL. Sayı: 38 Nisan 2000

Eğitim hakkımız engellenemez!

Eğitimde özelleştirmeye,
Okullardaki ÖGB-polis işgaline,
Hukuk ve soruşturma terörüne,
Sivil ve resmi faşist saldırılara karşı

Herkese parasız, bilimsel,
anadilde eğitim hakkı için

Birleşik, örgütlü mücadeleye!

Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Canım babama yılların özlemiyle...

Habipler'in çoğalması düşmana korku veriyor

Merhaba babacığım,

Bu sana yazacağım son mektup olmayacak...

Hayır, asla sonların olmasına izin vermeyeceğiz.

Çünkü bizim sensiz yaşamamız artık mümkün değil. Sensizliğin acısı yüreğimde öfkelerin en büyüğünü yarattı. Seni çok özliyorum. Seni her zaman özledim, ama şimdi herşey daha farklı. Belki de senin gibi yiğit bir devrimcinin kızı olduğum için bu kadar derin bir acı duyuyorum. Hatırlıyor musun, seninle son görüşmemizde bana bir şey söylemiştin. Ayrılık vakti gelmişti. Seninle vedalaşıp giderken arkamı dönüp senin tatlı bakışlarını görünce geri dönmüştüm. Sen bana, "Çiğdem, çok güçlü olmalısın" demiştin. Ve sonra demir parmaklıklara meydan okurcasına, yılların özlemiyle ellerimizi birleştirmiştik.

Ve daha sonra uzun bir ayrılık dönemi başlamıştı. Ta ki 30 Eylül gelene kadar... Evet güçlü olmam gereken gün gelmişti. Çünkü senin son yolculuğunu adına yakışır bir biçimde yapmamız gerekiyordu ve benim güçlü olmam gerekiyordu. Fakat bu benim için hiç kolay olmadı. Ağlıyordum... İçimdeki öfkeyi haykırmak istiyordum. Olamaz, babam ölemez diyordum. Çünkü O devrime aşıktı, direnir, diyordum. Ve buna son güne kadar inanmıştım. Ama insan toprağa diktiği bir fidan için üzülür mü? Ve bugün görüyorum ki, diktiğimiz fidan tohumlarını etrafa savuruyor. Habipler çoğalıyor. Bu bize sevinç verirken, düşmana korku veriyor.

Senden ayrı kalmanın acısını çok yoğun hissettim. Yapmak istediğim iki şey vardı. İlki seni doyasıya öpmekti. İkincisi ise, üniversiteyi okuyacağım zaman sen nerede olacaksın, ben de orayı tercih edecektim ve seninle görüşebilme olanağım daha fazla olacaktı. Hatta bu isteğimi seninle paylaşmıştım. İlk isteğime gelince, seni 30 Eylül günü, ayrı kaldığımız yıllara inat doyasıya öptüm.

Babacığım, öykünde, "Babamdan ayrı kaldığım zamanlar onu çok özledim" demişsin. Biz de seni çok özliyoruz. Çünkü uzun yıllar ayrı kaldık. Bugün düşünüyorum da, acaba birbirimizi çok iyi tanımıyor muyduk. Ama hayır! Ne kadar ayrı olsak da, biz birbirimize sınıksız bağlarla bağlıydık.

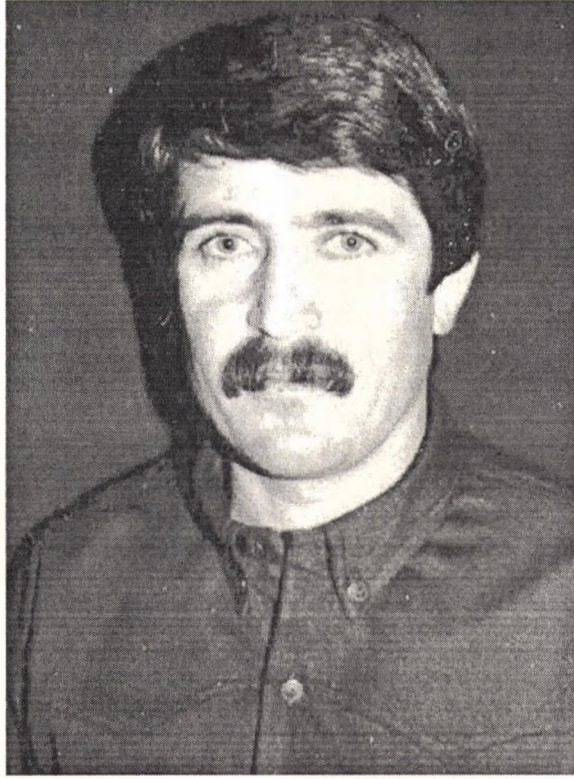
Bana mektubunda "Devrimciler ailesini, çocuklarını herşeyden çok severler" demiştin. Biz de seni çok seviyoruz. Son görüşümüzde sana "baba demeyi özlemişim" demiştin. Sen de bana "ben de kızım demeyi" demiştin ve gülüşmüştük.

Sen istediğin şekilde, onurlu kavganda mücadele vererek şehit düştün. Fakat faşist düşman, senin de dediğin gibi, çürümüş düzeniyle birlikte yokolup gidecek ve gittikçe kızıllaşıp bayrağımızın altında diz çöküp yenilgiyi kabullenecek.

Vaadedilen günler er geç gelecek. Bundan dolayıdır ki, ödenen hiçbir bedel boşuna değildir. Aylar geçiyor, yıllar geçecek, fakat bu katliam asla unutulmayacak. Artık birbirimizi görmüyoruz, ama hissedebiliyorum seni. Bu daha önemli değil mi? Ve inanıyorum ki, Ulucanlar katliamı ne denli büyük bir ses çıkardıysa, sorulacak hesap da o denli büyük olacak.

Babacığım, artık kendimi çok güçlü hissediyorum. Ve ben büyüdükçe içimdeki öfke de büyüyecek.

Habip yoldaşın kızı Çiğdem

*Ulucan'da silah sesi
Acı sarmıştır herkesi
Nevzat'ım da vurulmuş
Nerede vermiş son nefesi*

*Ah Ankara vah Ankara
Adın gibi oldun kara
Açtın yüreğimde yara
Yıkılasın sen Ankara*

*Ankara'dan haber gelmiş
Nevzat'ım da yara almış
Numuneye gider iken
Ambulansta şehit olmuş*

*Ah Ankara vah Ankara
Açtın yüreğimde yara
Yavrumu koydun mezara
Yıkılasın sen Ankara*

*Gelin anamı arayın
Başına puşi bağlayın
Kızıl gülü yola çıkmış
Onu iyi karşılayın*

*Ah Ankara vah Ankara
Adın gibi oldun kara
Açtın yüreğimde yara
Yıkılasın sen Ankara*

Habip yoldaşın ablası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://hantey.org>

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.

Kimya Teknik grevcilerinden sınıfa ve kamuoyuna çağrı:

Kazanmak için maddi ve manevi desteğinize ihtiyacımız var!

Bizler İstanbul Bayrampaşa'da 11 Ağustos 1999'dan bu yana örgütlenme adına sendikalaşan ve işverenin sendikayı tanımamasından dolayı devam eden tek grevi sürdürme özelliği taşıyan bir grev yeriyiz. Sizlere önce bizi bu noktaya getiren koşulları anlatmak istiyoruz.

Son 14 yıldır Lever'e fason olarak temizlik maddeleri imalatı yapmaktayız. Aldığımız ücretlere gelince; 14 senelik bir işçinin aldığı net ücret 92 milyon liradır (153 dolar). Fabrikada 8 saat üzerinden iki vardiya çalışılmakta. Fakat üretim fazlalığından 12'şer saatten mesaili çift vardiya çalışıyoruz. Sağlık açısından fabrikamız tam bir mikrop yuvasıdır. Son derece sağlıksız koşullarda çalışılmaktadır.

Herşey bizim bu kötü koşullara yeter dememizle başladı.

Bu koşulları değiştirmeye karar verdiğimizde, ilk olarak yapılması gerekenin fabrikaya sendikayı sokmak olduğunu düşündük. Süreç, Türk-İş konfederasyonuna bağlı Petrol-İş İstanbul Şubesi ile bağlantı kurmamızla başladı. Fabrika mevcudu 146 kişi olmasına rağmen, iki gün içerisinde 126 üye ile noter işlemlerimiz tamamlandı ve resmi başvurmuz yapıldı. Kısa süre içerisinde Ankara'dan yetki belgemiz de geldikten sonra, greve çıkmamıza yakın, 12 arkadaşımız işverenin baskısı sonucu istifa etmek zorunda kaldılar. Bunun yanında 4 arkadaşımız da kendi isteği ile işten

ayrıldı.

11 Ağustos'ta başlayan grevimiz bugüne kadar bir tek fire dahi verilmeden, kararlılıkla ve başarılı bir şekilde sürdürülmektedir. İşveren grevi kırmak için her yolu denediyse de, bunu şimdiye kadar başaramadı. Bundan böyle de ücret, işgüvenliği gibi konularda söz sahibi olmanın ve bir yaptırım için sendikalaşmanın gerekliliğinin hepimiz farkındayız.

Tabii ki bu arada işverenimiz bir takım oyunlarla bu işi uzararak, arkadaşlarımızı bu davadan yıldırmak vazgeçirtmeye çalışmaktadır.

Evet, inanılması zor ama; 21 yüzyılda, Avrupa Topluluğu'na kabul edilen Türkiye'mizde, en meşru anayasal hakkımız olan sendikayı yasanın gerektirdiği koşullarda hak etmemize rağmen, işverenimiz sendikamızı tanımadığı gibi, bir yerde yasayı da kabul etmemektedir. Bu nedenle sendikamızı fabrikaya sokamamaktayız. Hayat şartlarının her geçen gün zorlaştığı Türkiye'mizde, her türlü yokluğu paylaşmamıza rağmen, 9 aydır grevimizi başarılı bir şekilde ve kararlılıkla sürdürmekteyiz.

Şüphesiz ki, bize emekten yana bazı parti ve çevre işyerlerinden, demokratik kitle örgütlerinden bir miktar destek gelmektedir. Fakat grevimizin uzaması nedeniyle ve bu davamızı sınıf adına kazanmamız için, desteklerin düzenli bir şekilde dönüşmesini istemekteyiz. Bunun için aşağıdaki

taleplerimizi duyarlı kamuoyunun dikkatine sunuyoruz. Sınıf dayanışmasına en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde, maddi ve manevi desteklerinizi yanımızda görmek istiyoruz.

Taleplerimiz;

1- Lever'in uluslararası kuruluşlarına faks göndererek protestolarınızı bildirmeniz. Bunda özellikle Lever mamüllerini satın almayacağınızı belirtmeniz;

2- Çeşitli işkollarında grevimize destek için kısa süreli de olsa üretimden gelen gücünüzü göstermeniz (iş yavaşlatma gibi);

3- Fabrikamıza yapacağınız ziyaretlerinizi mümkün olduğu kadar işverenin fabrikada olduğu süre içinde, gündüz ve hafta içinde yapmanız (09:00-16:00 arası);

4- Oluşturulacak dayanışma fonuna maddi olarak destek vermek istiyorsanız, bunu No'lu (hesap numarası bilahare açıklanacaktır) hesap numaramıza yatırmanız.;

5- Fabrikamıza protesto amaçlı faks çekmek istiyorsanız, Kimya Teknik AŞ. Faks No: 0 212 563 65 78 adresini kullanmanız.

Bundan böyle yapacağınız yardımlarınız için bütün işçi sınıfı ve grevci arkadaşlar adına hepinize teşekkürlerimizi bir borç biliyor ve diyoruz ki;

Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın sınıf dayanışması!

Kimya Teknik Grevcileri

Habip ve Ümit yoldaşların izinde...

Şu anda profil üreten bir metal fabrikasında güvenlik olarak çalışmaktayım. Yaklaşık dört ay gibi bir süre oluyor buraya geleli. Buraya geleli diyorum, çünkü ben de binlerce sınıf kardeşim gibi taşeron işçisiyim. Güvenlik şirketi bizi istediği yere gönderebiliyor. Bunun adı da tayin. Bu "tayin" işi bazen işten atmak için iyi bir gerekçe. Nedeni ise başka bir işe gitmek doğal olarak zordur. Bu yüzden de işi bırakmak zorunda kalırsın. Zaten tahmin edileceği üzere sigorta yok, 12 saat çalışıyoruz. Mesai dersin o da yok. Resmi veya dini bayramlarda çalışma mesai olarak söyleniyorsa da uygulamada karşılığı olmuyor. Maaşlar geç ödeniyor, vb. bir dizi sorun. Bu durumu bazı arkadaşlarla tartışmıyor da değilim ama ortak kanaat şu çıkıyor; "Doğru diyorsun, güzel diyorsun da her bir kişi bir tarafta, ulaşmak, toplamak zor. Toplansak bile kiminle?" gibi bir düşünce yaygın. Sınıfın ve emekçi kesimlerin bölünmüşlüğü işte böyle uygulamaları kolaylaştırıyor. Zaten benim de bu yazıyı yazmam tam da bu bölünmüşlük üzerinedir.

Hepimizin bildiği gibi hemen her işyerinde patron veya yağcı takımının -ki bunlar çoğunlukla "Adil düzenci" ya da "kahraman ülkücüler"dir- aracılığıyla Türk-Kürt, Alevi-Sünni gibi ayrımlar yapılmaktadır. Şu anda çalıştığım fabrikada da Alevi-Sünni ayrımı gözle görülür biçimde uygulanıyor. İşçiler arasında tam bir kutuplaşma var. Bunun nedeni ise yaptığımız sohbetlerden anladığım kadarıyla şu: Bu işyerinde yakın bir geçmişte sendikalaşma faaliyeti yapılmış. Sonuçta 25 işçi bu gerekçeden dolayı kapı önüne konulmuş. Önceden böyle bir ayrım yokmuş. Bu deneyimi yaşayan işçilerden kalanlar şu an ya sessiz sedasız ya da işverenin yalakası durumuna gelmiş bulunuyor. Bu olaydan sonra birçok şey bilinçli tarzda değiştirilmiş. 70-80 kişinin çalıştığı bir fabrika 6-7 bölüme ayrılmış durumda. Bu da yetmezmiş gibi fabrika ikiye ayrılmış. Aynı şahıslara ait olmak üzere bir de taşeron bir firma gösteriliyor. Bu uygulama işçilerin çalışma saatinden tutun çay saatine ve yemek saatine kadar uygulanıyor. Her bölümün ayrı bir saati var.

İşverenin diğer bir uygulaması ise en kritik yerlere gericileri, yağcıları ve Sünnileri koymuş olmasıdır. Alevi işçiler ise adeta ağızları kilitlemiş durumda. Neredeyse Alevi olduklarını söylemeye çekiniyorlar. Bazı bölümlerin paydos saatleri diğerlerine göre daha geç. 17:30'da paydos edenler de var, 20:00'da edenler de. Haftalık çalışma saatini dolduran bölümler (ya da kişiler) üretimdeki ihtiyaca göre ya izin kullanıyor ya da mesaiye geliyor. Daha doğrusu, iş varsa devam, yoksa istirahat. Bu uygulamadan işçiler şimdilik memnun görünüyor. Çünkü ücretlerine istirahat günleri yansıtılmıyor. Ama bunun ilerde ne gibi bir uygulamaya yol açacağı ise tartışılmıyor. Fırsat buldukça işçilerle gerek gündem (çalışma)

özelleştirme ve genele yönelik her türlü hak gaspı sözkonusu), gerekse işyeri üzerinden sohbetler ediyor, tepkilerini ölçmeye çalışıyorum. Ortaya çıkan sonuç ise hep aynı; söylenenler kabul ediliyor fakat çözüm yolu bulunamıyor. "Kiminle ne yapacaksın, bunların bildiği en iyi iş birbirini ispiyon etmek v.b. İşçilerin birlik olması, birbirine sahip çıkması lazım." diyorlar. Ama içlerindeki bölünmeyi, bilinçsizliği anlatarak "imkansız" diyorlar.

Ancak tüm bunlar, burada veya buna benzer işyerlerinde çalışmanın imkansızlığını göstermiyor. Sadece zorluk alanlarını gösteriyor. Dikkatli ve sabırlı bir çalışma ile adım adım yol almak mümkün. Çünkü bu insanların, bireyler halinde de olsa, bilinçli bir şekilde ifade edemeseler de düzene olan kinleri çok açık. Bizlere düşense, bu kini öfkeyi açığa çıkarmak ve gerçek hedefine yönlendirmektir. Habip ve Ümit yoldaşların izinde yürüyüp mirasları olan partiyi sınıfın partisi yapmaktır. Sınıfı partiye, devrime kazanmaktır.

Yaşasın işçilerin birliği!

İşçiler-emekçiler parti bayrağı altına!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kartal'dan bir emekçi

Parti bayrağının altında aşamayacağımız engel yoktur!

Ankara'dan liseli genç komünistler olarak, sınıfın ve devrimin öncü partisinin bilimselliği, haklılığı ve devrimci kararlılığının ifadesi olan TKİP programını selamlıyoruz. Mücadelemizde yön gösterici ve yol açıcı olması, dost düşmana ne istediğimizi net bir şekilde duyurması, uğrunda ölünebilecek davaya inancımızı pekiştirmesi açısından program yolumuza ışık olacaktır. Programın geniş kitlelere tanıtılması, açıklanması ve benimsetilmesi yolunda elimizden gelen çabayı göstermeye söz veriyoruz.

Biliyoruz ki, programın ışığında yürüteceğimiz örgütlü mücadele ile aşamayacağımız engel yoktur.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ankara'dan liseli genç komünistler

Sermayenin saldırılarına karşı temel hak ve özgürlüklerimiz için birleşik-militan mücadeleye!

- ✓ Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
Örgütlenme önündeki engeller kaldırılsın!**
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı!
Lokavt yasaklansın!**
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten,
vergiden muaf asgari ücret!**
- ✓ 7 saatlik işgünü,
35 saatlik çalışma haftası!**